

ДАНИЕЛ
ГЛАТАУЕР

ЛЕКАРСТВО
ПРОТИВ
СЕВЕРНИЯ
ВЯТЪР

О Б С И Д И А Н

ДАНИЕЛ ГЛАТАУЕР
ЛЕКАРСТВО ПРОТИВ
СЕВЕРНИЯ ВЯТЪР

Превод: Младен Ганев

chitanka.info

„Лекарство против северния вятър“ на Даниел Глатауер е най-успешната австрийска книга през последните години, преведена на повече от 20 езика.

Те никога не са се виждали, но не могат един без друг.

Сега е ваш ред да ми пишете, Еми. Писането е като целувка, но без устни. Писането е целувка между два интелекта.

Всичко започва съвсем случайно. В пощенската кутия на Лео Лайке погрешка попада имейл от непознатата Еми Ротнер. Недоразумението е изяснено и случаят е приключен. Девет месеца покъсно Лео получава групово поздравление по случай Нова година, тъй като автоматично е записан в контактите на Еми. Той ѝ отговаря с ироничен имейл, който поставя началото на дълга кореспонденция между двамата. От безобидна размяна на шеговити писма след месеци се стига до пълна зависимост от електронната поща. Скрити в анонимността на виртуалното пространство, Еми и Лео си споделят неща, които премълчават в истинския си живот. С всеки следващ имейл те са все по-силно привлечени един от друг и неизбежно изниква въпросът дали ще се срещнат на живо. Но тя твърди, че е щастливо омъжена, и двамата се разкъсват между желанието да се видят и страха от последствията. Дали Еми и Лео ще напуснат пределите на защитения виртуален свят?

ПЪРВА ГЛАВА

15 януари

Относно: Отказ от абонамент

„Бих искала да прекратя абонамента си. Може ли да го направя по този начин?“

С уважение: Е. Ротнер.

18 дни по-късно

Относно: Отказ от абонамент

„Искам да спрете абонамента ми. Възможно ли е да стане по имейла? Моля за бърз отговор.“

Поздрави, Е. Ротнер.

33 дни по-късно

Относно: Отказ от абонамент

„Уважаеми дами и господа от издателство «Лайк», как да тълкувам факта, че упорито пренебрегвате опитите ми да прекратя абонамента си? Нима ще продължите да ми изпращате нови броеве на вашето все по-лошо списание? В такъв случай съм длъжна да ви съобщя, че повече няма да плащам за него!“

С най-добри пожелания: Е. Ротнер.

Осем минути по-късно

Отговор:

„Изпращате писмата си на грешен адрес. Аз съм частно лице. Имейлът ми завършва на лайке.ком, а търсеният от вас е лайк.ком. Вече за трети път получавам подобна молба. Явно списанието наистина е станало много скучно.“

Пет минути по-късно

Re:

„О, моля да ме извините! И благодаря за обяснението.“

Поздрави: Е.Р.

Девет месеца по-късно

Относно: (празно)

„Еми Ротнер ви желае весела Коледа и честита Нова година.“

Две минути по-късно

Отговор:

„Здравейте, Еми Ротнер! Изобщо не се познаваме, но все пак ви благодаря за сърдечния и изключително оригинален групов имейл! Обожавам такива имейли, особено когато са предназначени за група, към която не принадлежа.“

Приятелски поздрави: Лео Лайке.

18 минути по-късно

Re:

„Уважаеми г-н Лайке, съжалявам за писмения тормоз. Автоматично сте попаднали в списъка ми със служебни контакти, след като погрешка ви изпратих писмо преди няколко месеца. Веднага ще ви изтрия.“

P.S. Ако ви хрумва по-оригинален начин да пожелаете на някого «весела Коледа и честита Нова година», моля, споделете го с мен. А дотогава — весела Коледа и честита Нова година!“

Е. Ротнер

Шест минути по-късно

Отговор:

„Желая ви приятно изкарване на празниците. Сигурен съм, че следващата година ще бъде от осемдесетте най-добри в живота ви. А ако междуременно се абонирате

за лоши дни, не се колебайте да прекратите погрешка абонамента си при мен.“

Лео Лайке

Три минути по-късно

РЕ:

„Впечатлена съм!“

Сърдечни поздрави: Е.Р.

38 дни по-късно

Относно: Нито евро повече!

„Уважаемо ръководство на «Лайк», вече многократно заявих отказа си от вашето списание — три пъти в писмен вид и два пъти по телефона (разговарях с госпожа Хан). Ако продължите да ми изпращате изданието, ще приема, че го правите за лично удоволствие. Смятам да запазя платежното нареждане на стойност 186 евро като спомен от издателство «Лайк», когато най-последно спра да получавам списанието. Не разчитайте обаче, че ще ви платя и едно евро.“

С уважение: Е. Ротнер.

Два часа по-късно

Отговор:

„Госпожо Ротнер, нарочно ли го правите? Или наистина сте се абонирали за лоши дни?“

Поздрави: Лео Лайке.

15 минути по-късно

RE:

„Уважаеми г-н Лайке, чувствам се безкрайно неловко. За съжаление не мога да се избавя от една хронична грешка. Когато ми се налага да пиша бързо и натискам клавиша на буквата «к», винаги добавям едно «е» след нея. Причината е прозаична — средните пръсти на ръцете ми воюват върху клавиатурата. Левият по никакъв начин не отстъпва на десния. По рождение съм левичарка, но в училище трябваше да променя навиците си. Затова до ден-днешен лявата ръка не иска да ми прости. Средният ѝ пръст ми отмъщава и винаги добавя по едно «е», след като този на дясната е въвел «к». Простете за безпокойството, (вероятно) няма да се повтори.“

Приятна вечер: Е. Ротнер.

Четири минути по-късно

Отговор:

„Уважаема г-жо Ротнер, може ли да ви задам един въпрос? И още един: колко време ви отне да напишете имейла за «к-е» грешката?“

Сърдечни поздрави: Лео Лайке.

Три минути по-късно

RE:

„Отговарям ви с два въпроса. Вие как смятате? И защо питате?“

Осем минути по-късно

Отговор:

„Според мен не повече от дваайсет секунди. Поздравления — за толкова кратко време сте успели да напишете безупречно съобщение. Накарайте ме да се усмихна. Уверявам ви, че никой друг няма да го постигне тази вечер. Отговорът на втория въпрос е, че в момента се занимавам професионално с езика на имейлите. Позволете ми отново да попитам — не повече от дваайсет секунди, нали?“

Три минути по-късно

RE:

„Така значи, занимавате се професионално с имейли. Звучи интересно, но, от друга страна, започвам да се чувствам като опитно зайче. Както и да е. Между другото имате ли собствена интернет страница? Ако не, искате ли да си направите? Ако да, не желаете ли тя да изглежда по-добре? Моята работа е свързана с изготвянето на уеб

страници. (До момента изминаха точно десет секунди. Нарочно засякох времето, но пък служебните разговори винаги протичат бързо.)

За съжаление обаче не бяхте прав относно моя банален имейл за «к-е» грешката. За добро или лошо той отне цели три минути от живота ми. Все пак ме интересува следното: защо решихте, че съм го съчинила само за дваайсет секунди? И преди да ви оставя окончателно на мира (освен ако от издателство «Лайк» не ми изпратят поредното платежно нареждане), нека ви попитам друго. В предишното си писмо пишете: «Може ли да ви задам един въпрос? И още един: колко време...» и т.н. Аз също имам два въпроса. Първо, колко време ви отне да измислите тази шега? И, второ, такова ли е чувството ви за хумор?«

Час и половина по-късно

Отговор:

„Скъпа непозната г-жо Ротнер, ще ви отговоря утре. Сега смятам да изключа компютъра. Хубава вечер или лека нощ, според случая.“

Лео Лайке

Четири дни по-късно

Относно: Въпроси без отговор

„Скъпа г-жо Ротнер, съжалявам, че ви пиша едва сега, но напоследък ми се струпаха доста неща на главата. Искяхте да узнаете защо съм изразил (очевидно неточното) предположение, че имейлът за «к-е» грешката ви е отнел не

повече от 20 секунди. Е, писмата ви се четат на един дъх и сякаш «извират» от вас, ако ми позволите подобна оценка. Бих се заклеял, че говорите и пишете с невероятна бързина, че сте енергична личност, за която ежедневието никога не е достатъчно динамично. Трудно ми е да открия паузи в имейлите ви. Те подбуждат към действие, оставят ме без дъх, изпълнени са с невероятна мощ. Темпото им е бързо, дори малко нервно. Определено не пишете като човек с ниско кръвно налягане. Струва ми се, че изливате спонтанните си мисли без каквито и да е задръжки. Същевременно писмата ви се отличават с една сигурност при боравенето с езика. Очевидно умеете да подбирате думите с изключителна точност. Но щом твърдите, че въпросният имейл ви е отнел цели три минути, значи съм си създал погрешна представа за вас.

За съжаление споменахте чувството ми за хумор. Това е един тъжен аспект от моя живот. За да може да се шегува, човек би трябвало да открие в себе си поне бегла следа от остроумие. Честно казано, в момента не намирам такава и далеч не се смятам за забавен. Достатъчно е да си спомня последните дни и седмици и смехът ми секва. Но проблемите ми са лични и нямат нищо общо с нашия разговор. Независимо от всичко ви благодаря за свежата струя, която внесохте в моето ежедневие. Беше ми изключително приятно да си побъбрим. Като че ли не останаха повече въпроси. Все пак бих се радвал, ако отново попаднете на адреса ми. Имам само една молба — откажете се най-после от абонамента на «Лайк». Ситуацията вече е леко изнервяща. Или очаквате да го направя вместо вас?“

Сърдечни поздрави: Лео Лайке.

40 минути по-късно

Отговор:

„Скъпи г-н Лайке, трябва да ви призная нещо — «к-е» имейлът действително ми отне не повече от дваайсет секунди. Просто се подразних от вашата преценка. Не ми беше приятно да си мислите, че просто нахвърлям имейлите си. Оказахте се прав, но не исках да го разбирате по-рано. И дори (в момента) да сте изгубили чувството си за хумор, очевидно се справяте доста добре с писането на имейли. Останах силно заинтригувана от спонтанните ви разсъждения върху моята личност! Да не би да сте професор по германистика?“

Поздрави: енергичната Еми Ротнер.

18 дни по-късно

Относно: Здравейте

„Здравейте, г-н Лайке, исках само да ви кажа, че от издателство «Лайк» престанаха да ми изпращат списанието. Да не би да сте се намесили? Между другото можете да драснете някой ред. Например все още не съм сигурна дали сте професор. Всъщност и Гугъл не ви познава или просто се опитва да ви скрие. Наблюдава ли се някакво подобрене на чувството ви за хумор? Все пак в момента има карнавал. Едва ли ще срещнете сериозна конкуренция.“

Приятелски поздрав: Еми Ротнер.

Два часа по-късно

Отговор:

„Скъпа г-жо Ротнер, радвам се, че ми пишете. Вече започвахте да ми липсват. Бях почти твърдо решен да се абонирам за някое от изданията на «Лайк». (Внимание, наченки на хумор!) Наистина ли търсихте името ми в Гугъл? Чувствам се поласкан. Честно казано обаче, далеч не съм очарован от идеята, че сте ме помислили за професор. Взели сте ме за някой дъртак, нали? За ужасно скучен и педантичен всезнайко. Е, не смятам да правя отчаяни опити да ви оборя, защото само ще влоша нещата. Вероятно в момента звучи като по-възрастен, отколкото съм всъщност. Позволете ми да изкажа едно подозрение — вие пишете като по-млада, отколкото сте в действителност. Между другото аз съм комуникационен консултант и асистент по психолингвистика. В момента изследваме влиянието на имейлите върху езиковото поведение и още по-интересно — тяхната роля като средство за предаване на емоции. Ето защо в писмата ми понякога се промъкват научни термини, но ви обещавам, че за в бъдеще ще се въздържам.

Изживейте пълноценно карнавалното настроение! Предполагам, че вече сте си набавили сериозно количество клоунски носове и свирки. :-)

Всичко добро: Лео Лайке.

22 минути по-късно

Re:

„Скъпи г-н психолингвист, нека веднъж и аз ви тествам. Как смятате, кое изречение от вашето писмо ми се е сторило най-интересно? Толкова интересно, че веднага бих ви отправила въпрос към него (ако, разбира се, не ви тествах)?

Един съвет по отношение на чувството ви за хумор — изречението «Бях почти твърдо решен да се абонирам за някое от изданията на „Лайк“ ми даде повод за надежда! Забележката „Внимание, наченки на хумор“ обаче провали всичко. Просто трябваше да я изпуснете! А и репликата за клоунските носове и свирките също не беше твърде уместна. Очевидно и двамата сме лишени от чувство за хумор. Но спокойно се доверете на способността ми да разпознавам иронията и се въздържайте от емотикони! Наистина ми е приятно да си говоря с вас.»

Еми Ротнер

Десет минути по-късно

Отговор:

«Скъпа Еми Ротнер, благодаря за съветите. В крайна сметка ще направите от мен един забавен човек. Още повече съм ви признателен за теста! Така ми давате възможност да ви покажа, че (все още) не съм се превърнал в един стар, самовлюбен професор. Ако действително бях такъв, щях да предположа, че най-интересно ви се е сторило изречението „В момента изследваме ролята на имейлите като средство за предаване на емоции“. Но съм почти сигурен, че по-скоро се вълнувате от следното: „Позволете ми да изкажа едно подозрение — вие пишете като по-млада, отколкото сте в действителност“. Сега вероятно се чудите: по какво е познал? И още: на колко години си мисли, че съм всъщност? Така ли е?»

Осем минути по-късно

Ре:

«Лео Лайке, вие сте същински дявол!!! Наистина трябва да изтъкнете силни аргументи в полза на твърдението, че съм по-възрастна, отколкото си личи от имейлите. Или по-точно — на колко години се представям в тях? Каква е действителната ми възраст и защо мислите така? Щом се справите с тези задачи, опитайте се да отгатнете кой номер обувки нося.»

Поздрави: Еми

Много е забавно с вас.

45 минути по-късно

Отговор:

«Пишете като трийсетгодишна, но всъщност сте към четирийсет, да кажем, на четирийсет и две. По какво познах? Една жена на трийсет не следи редовно изданията на „Лайк“. Средната възраст на читателките е около петдесет. Вие обаче сте по-млада, тъй като се занимавате с интернет страници. Следователно можете да бъдете на трийсет или дори на по-малко. Но в такъв случай не бихте изпратили групов имейл на клиентите си, за да им пожелаете „весела Коледа и честита Нова година“. И още нещо — казвате се Еми, т.е. Ема. Познавам три жени със същото име и всички са над четирийсет. На трийсет никой не се представя като Ема. Така се обръщат към тийнейджърките, но вие не сте под двайсет. В противен случай щяхте да употребявате думи като „жестоко“, „готино“, „тъпо“, „яко“ и други. Освен това не бихте използвали нито главни букви, нито цели изречения. Изобщо щяхте да уплътнявате времето си далеч по-добре, отколкото да разговаряте с някакъв мним професор без чувство за хумор, и нямаше да се вълнувате какво мисли

той за вашата възраст. И още нещо по повод на „Еми“ — ако една жена се казва Ема и пише като по-млада, отколкото е всъщност, защото се чувства такава, тя не би се представила като Ема, а като Еми. Нека обобщим, скъпа Еми Ротнер — пишете като трийсетгодишна, но сте на четирийсет и две. Прав ли съм? И носите 36 номер обувки. Вие сте малка, грациозна и енергична, с къса тъмна коса. Кипите от емоции, докато говорите. Така ли е?»

Лека вечер: Лео Лайке.

На следващия ден

Относно: ???

«Скъпа г-жо Ротнер, да не ви засегнах? Вижте, изобщо не ви познавам. Как бих могъл да отгатна вашата възраст? Може би сте на двацет, може би на шейсет. Не е изключено да сте висока метър и деветдесет и да тежите сто килограма. Вероятно носите обувки 46 номер и затова имате само три чифта, направени по поръчка. А за да си купите четвърти, е трябвало да се откажете от абонамента на издателство „Лайк“ и да поддържате доброто настроение на клиентите си с пожелания за весело изкарване на празниците. Моля ви, не се сърдете. Беше ми приятно да си представям какъв тип жена сте. Просто се опитах да поднеса предположенията си с пресилена точност. Наистина не съм искал да навлизам в личното ви пространство.»

Сърдечни поздрави: Лео Лайке.

Два часа по-късно

Ре:

«Скъпи „професоре“, вашият хумор ми хареса. Доближава се съвсем до хроничната сериозност и затова е особено рязък!!! Ще ви пиша повече утре. Нямам търпение!»

Еми

Седем минути по-късно

Отговор:

«Благодаря ви! Вече мога да си легна спокоен.»

Лео

На следващия ден

Относно: Лично пространство

«Скъпи Лео, вече смятам да изпусна „Лайке“. Вие също можете да си спестите „Ротнер“. Много ми харесаха вчерашните ви имейли и ги прочетох многократно. Бих искала да ви направя комплимент. Намирам за вълнуващ факта, че сте способен да се доверите на човек, когото изобщо не познавате, не сте виждали и вероятно никога няма да видите. Не очаквате нищо от него и дори не знаете дали ще реагира адекватно. Това е напълно нетипично за един мъж и аз наистина го оценявам. Държах да ви го кажа, преди да премина към следните забележки:

1) Развили сте истинска фобия към груповите коледни имейли! На какво се дължи тя? Очевидно се чувствате смъртно засегнат, ако някой ви пожелае „весела Коледа и честита Нова година“. Затова ви обещавам, че

никога повече няма да ви пращам подобни поздравления! Между другото се учудих, че можете да познаете възрастта на човек единствено от израза „весела Коледа и честита Нова година“. Ако бях написала „весела Коледа и щастлива Нова година“, щях ли да изглеждам с десет години по-млада?

2) Извинете ме, скъпи г-н психолог, но твърдението, че една жена не може да бъде под двайсет години, ако не употребява думи като „жестоко“, „готино“ и „яко“, ми изглежда прекалено сухарско. Не ме разбирайте погрешно — не се опитвам да ви убедя, че съм тийнейджърка. Но знае ли човек?

3) Казвате, че пиша като трийсетгодишна, но според вас една жена на трийсет не чете изданията на „Лайк“. Какво ще отговорите, ако заявя, че всъщност майка ми беше абонирана за въпросното списание? Това вече прави ли ме по-млада, отколкото изглеждам в писмата?

4) Оставям ви да помислите над тези важни въпроси. За съжаление имам уговорка. (Фирмено обучение? Урок по танци? Час за маникюр? Кафе с приятели? Изборът е ваш.)

Хубав ден, Лео!»

Еми

Три минути по-късно

Re:

«Е, Лео, все пак ще ви издам нещо — справихте се доста добре с номера на обувките ми. Нося 37. (Не е необходимо да ми подарявате нови, имам си достатъчно чифтове.)»

Три дни по-късно

Относно: Нещо липсва

«Скъпи Лео, когато не ми пишете цели три дни, чувствам следното:

1) Учудвам се. 2) Нещо ми липсва. И в двата случая не ми е приятно. Направете нещо по въпроса!»

Еми

На следващия ден

Относно: Най-после изпратих!

«Скъпа Еми, в своя защита ще призная, че ви пишех всеки ден. Просто не смеех да изпратя имейлите и дори ги изтривах. Стигнах до деликатен момент в нашето общуване. Въпросната Еми с 37 номер обувки, т.е. вие, постепенно грабва все повече вниманието ми, с което рискувам да прекрача границите на нормалния диалог с нея. Същата тази Еми е напълно права, когато утвърди, че вероятно никога няма да се видим. Смятам за изключително благоразумна идеята да не се стига до среща между нас. В никакъв случай не искам разговорите ни да се сведат до предсказуема кореспонденция между двама самотници или безмозъчен чат.

И така, най-накрая се осмелявам да изпратя имейла, за да може въпросната Еми с 37 номер обувки да получи нещо от мен в пощенската си кутия. (Признавам, че текстът не е особено вълнуващ. Той е само част от онова, което исках да напиша.)»

С най-добри пожелания: Лео.

23 минути по-късно

RE:

«Аха, значи психолингвистът Лео не иска да знае как изглежда Еми с 37 номер обувки? Не ви вярвам, Лео! Всеки мъж, който разговаря с жена, чиято външност не познава, всъщност няма търпение да я види. И то възможно най-бързо. Само така ще си даде сметка дали иска да продължи контакта си с нея. А може би греша? Поздрави, Еми с 37 номер обувки.»

Осем минути по-късно

Отговор:

«Защо сте толкова афектирана, Еми? Далеч не е нужно да знам как изглеждате, щом ми изпращате подобни отговори. Все едно сте пред очите ми. Дори не е необходимо човек да се е занимавал с психолингвистика, за да си направи съответните изводи.»

Лео

21 минути по-късно

RE:

«Заблуждавате се, г-н Лео. Написах имейла в най-спокойно състояние. Трябва да ме видите, когато наистина съм афектирана. Между другото наблюдавам тенденцията, че избягвате да отговаряте на въпросите ми. Така ли е?»

(Чудя се с каква физиономия питате последното.) Но нека се върнем към писмото, което сте нахвърлили тази сутрин. Нещата не са ми много ясни. Ето моите наблюдения:

1) Пишете ми имейли, но не ги изпращате.

2) Започвате да се интересувате все повече от мен, с което „рискувате да прекратите границите на нормалния диалог“. Какво значи това? Нима общуването помежду ни не се базира на взаимния интерес към една напълно непозната личност?

3) Смятате за „изключително благоразумна“ идеята никога да не се срещнем. Направо ви завиждам за страстното влечение към благоразумието!

4) Не желаете безмозъчен чат. А какво? Кои теми трябва да обсъждаме, за да не прекратите съответните „граници“?

5) Казвате, че имейлът ви е само част от онова, което сте искали да напишете. В случай че не отговорите на зададените от мен въпроси, спокойно можете да изпратите и останалото. Радвам се на всеки ред от вас! Чета с удоволствие писмата ви.»

Еми

Пет минути по-късно

Отговор:

«Скъпа Еми, май ви е трудно да изразявате мислите си, без да ги подреждате в отделни точки. Така ли е? Повече по въпроса утре.»

Лека вечер: Лео.

На следващия ден

Относно: (празно)

«Скъпа Еми, прави ли ви впечатление, че не знаем нищо един за друг? Изграждаме нереални образи, като се осланяме единствено на фантазията си. Задаваме въпроси, чийто чар е да не бъдат удостоени с отговор. Хобито ни е да събуждаме взаимно любопитството си и да го подхранваме, без да го засищаме напълно. Опитваме се да четем между редовете, между думите, дори между самите букви. Проявяваме болезнено усърдие да преценим правилно другия, а едновременно с това се стараем да не издаваме нищо съществено за себе си. Но какво означава „съществено“? До момента не сме разказали каквото и да било за живота си, нито една подробност от ежедневието, която би могла да бъде от значение.

Ние общуваме в празното пространство. Признахме учтиво с какво се занимаваме. На теория вие разработихте за мен красива интернет страница, а на практика аз ви направих една (погрешна) езикова психограма. С това всичко се изчерпва. Благодарение на някакво глупаво списание знаем, че живеем в един и същ голям град. Какво още? Абсолютно нищо. Около нас не съществуват други хора. Нямаме адрес, възраст или лице. Не правим разлика между ден и нощ. Не принадлежим към никоя епоха. Затворени в себе си, ние се вираме в монитора и споделяме общо хоби — взаимния интерес към една напълно непозната личност. Чудесно!

Що се отнася до мен самия, трябва да призная, че се интересувам силно от вас, скъпа Еми! Не мога да назова конкретна причина, но определено имах добър повод. Съзнавам колко абсурдно е любопитството ми. Ние няма да се видим, независимо как изглеждате, на колко години сте и каква част от неизчерпаемия си виртуален чар ще проявите при една евентуална среща. Не е важно дали ще открия същото остроумие от писмата ви в гласа, в очите или в угълчетата на устните ви. Моят безумен интерес е подхранван единствено и само от пощенската кутия. Всеки

опит да бъде пренесен в реалността би бил обречен на провал.

Ето че трябва да ви задам и ключовия въпрос. Сигурна ли сте, че искате да продължавам да ви пиша? (Този път бих се радвал на ясен отговор.)»

Всичко най-добро: Лео.

21 минути по-късно

Re:

«Скъпи Лео, прекалено много информация наведнъж! Очевидно разполагате с доста свободно време през деня. Или и то се брои за работа? Получавате ли някакъв бонус за него? Приспадат ли го от данъците? Знам, че имам остър език. Но само когато пиша или съм несигурна. Лео, вие ме карате да се чувствам така. Едно обаче е сигурно — искам да продължавате да ми пишете, стига да не ви затруднявам. И ако не съм била достатъчно ясна, ще опитам още веднъж: Искам имейли от Лео! ИМЕ! Имейли от Лео! Имейли от Лео! Копнея за имейлите от Лео!

А сега трябва непременно да ми разкажете кой е „добрият повод“ за интереса ви към мен. Изобщо не знам за какво говорите, но успяхте да събудите любопитството ми.»

С най-сърдечни пожелания: Еми.

(P.S. Имейлът ви беше невероятен! Без капчица хумор, но направо невероятен!)

Два дни по-късно

Относно: Весела Коледа

«Скъпа Еми, реших да скъсам с установената ни практика и да споделя нещо от моя живот. Тя се казваше Марлен. Само допреди три месеца щях да използвам сегашно време, но днес нещата стоят другояче. След пет години настояще без бъдеще най-сетне се помирех с общото ни минало. Ще ви спестя подробностите от връзката ни. Най-хубавото в нея винаги беше новото начало. С Марлен страстно обичахме да започваме на чисто и го правехме на всеки няколко месеца. И двамата мислехме, че сме открили „голямата любов на живота си“, но не и докато бяхме заедно. Чувствахме се така само когато за пореден път се опитвахме да се сдобрим.

През есента се стигна дотам, че тя си намери друг мъж, с когото искаше да споделя ежедневието си, а не просто да се вижда с него от време на време. (Странното е, че той беше пилот от испанска авиокомпания, но нека не коментираме.) Когато научих, осъзнах, че Марлен е жената на моя живот. Бях длъжен да направя всичко, за да не я загубя.

В продължение на няколко седмици действително полагах неимоверни усилия в тази посока. (Отново смятам да ви спестя подробностите.) Тя бе склонна да даде последен шанс на връзката ни и двамата решихме да прекараме коледните празници в Париж. Като пълен идиот (няма да се разсърдя, ако ми се присмеете, Еми) смятах да поискам ръката ѝ. Тя чакаше единствено завръщането на „испанеца“, защото се чувстваше длъжна да му разкрие истината за мен и пътуването до Париж. Ситуацията не ми харесваше особено и стомахът ми се свиваше при мисълта за Марлен и пилота. Беше 19 декември.

По-късно същия ден получих катастрофален имейл (тя дори нямаше смелостта да ми се обади), който гласеше: „Лео, няма да се получи. Не мога, Париж ще бъде поредната заблуда. Моля те, прости ми!“. Или нещо от сорта. (Всъщност точно така пишеше.) Веднага ѝ изпратих следното съобщение: „Марлен, искам да се ожения за теб!

Твърдо съм решен да го направя. Копнея да бъдем заедно завинаги. Вече знам, че съм способен на това. Ние сме създадени един за друг. Довери ми се за последен път. Моля те, нека обсъдим всичко в Париж. Не ми отказвай“.

После зачаках отговор. Изминаха цели три часа. Междувременно на всеки два̀сет минути се опитвах да се свържа с нея, но попадах единствено на гласовата поща. Прочетох старите ни любовни писма, които бях запазил на компютъра, и разгледах снимките от многобройните ни помирителни пътувания. След това се втрених като обезумял в монитора. Мислех си, че бъдещето ми с Марлен, изобщо целият ми живот отсега нататък, зависи от краткия, безмилостен сигнал при получаване на нов имейл, от малкото смехотворно писъмце, което се надявах да се появи на екрана.

Дадох си срок до девет вечерта. Ако Марлен не се свържеше с мен дотогава, Париж и последният ни шанс да се съберем отново щяха да бъдат безвъзвратно изгубени. Точно в 20:57 ч. чух дългоочаквания сигнал. Бях получил нов имейл (тръпки преминаха по цялото ми тяло, сърцето ми заби като лудо). Затворих за миг очи и се опитах да събера последните жалки остатъци от позитивното си мислене. Концентрирах цялата си енергия върху жадуваното писмо от Марлен. Ние двамата в Париж. Завинаги заедно. Погледнах екрана, влязох в пощенската си кутия и прочетох — Еми Ротнер ви желае весела Коледа и честита Нова година.»

Толкова за моята «фобия към груповите ни имейли».“
Приятна вечер: Лео.

Два часа по-късно

Re:

„Скъпи Лео, историята ви е изключително интересна. Най-много ми хареса краят. Чувствам се направо горда от моята съдбоносна намеса. Би трябвало да сте наясно, че току-що разкрихте нещо извънредно лично на своя въображаем събеседник. Написаното беше типично във ваш стил. В момента съм прекалено уморена, за да отговоря адекватно, но утре ще получите обстоен анализ. С отделни точки и всичко останало. Лека нощ и сладки сънища. Препоръчвам ви да не сънувате Марлен.“

Еми

На следващия ден

Относно: Марлен

„Добро утро, Лео. Ще ми позволите ли да бъда напълно откровена?“

1) Явно сте от типа мъже, които проявяват интерес към една жена само в началото и в края на връзката — когато искат да я спечелят и малко преди окончателно да я загубят. Периодът между началото и краят е времето, което прекарват заедно, е твърде скучен или ангажиращ за вас. А може би и двете? Така ли е?

2) Като по чудо (този път) сте се отървали от брака, но за да измъкнете вашата едва ли не бивша приятелка от леглото на испанския пилот, очевидно сте били готов да застанете пред олтара. Последното не говори за голямо уважение към брачния обет. Не мислите ли?

3) Вече имате един брак зад гърба си. Права ли съм?

4) Представям си съвсем ясно как, потънали в самосъжаление, четете любовни писма и разглеждате стари снимки, вместо да покажете на любимата си, че все още имате чувства към нея и сте готов на сериозна стъпка.

5) Точно тогава в пощенската кутия, от чието съдържание зависи целият ви живот, се появява моят

съдбоносен имейл. Смятам, че във възможно най-подходящия момент съм изрекла онова, което Марлен е искала да ви каже от години: Лео, всичко свърши. Всъщност никога не е започвало! Или с други думи, поетично и с повече настроение: «Еми Ротнер ви желае весела Коледа и честита Нова година».

6) Но вие, скъпи Лео, правите един внушителен жест — отговаряте на Марлен. Поздравявате я за решението ѝ. Марлен, права си, всичко свърши, защото никога не е започвало! Или иначе казано, по-енергично и с повече сила: «Скъпа Еми Ротнер, изобщо не се познаваме, но все пак ви благодаря за сърдечния и изключително оригинален групов имейл! Обожавам такива имейли, особено когато са предназначени за група, към която не принадлежа. Приятелски поздрави, Лео Лайке». Учудва ме колко добре понасяте загубите, скъпи Лео. С благородство и стил.

7) Ето че и аз трябва да ви задам ключовия въпрос — сигурен ли сте, че искате да продължавам да ви пиша?“

Желая ви хубава сутрин: Еми.

Два часа по-късно

Отговор:

„Добър ден, Еми!

1) Не смятам, че трябва да се чувствам виновен заради някакъв мъж, който ви е разочаровал по елегантния начин, описан от вас. Не си мислете, че ме познавате толкова добре! (На този етап това е напълно невъзможно.)

2) Що се отнася до моята готовност да сключа брак с Марлен, мога единствено да повторя, че се чувствам като «пълен идиот». Но очевидно това не е достатъчно за саркастичната и морализаторски настроена Еми с 37 номер обувки. С мълнии в очите и пяна на уста тя продължава да сипе нападки в защита на брачния обет.

3) Съжалявам, но до момента не съм бил женен! А вие? Според мен няколко пъти. Така ли е?

4) Тук отново говорите за мъжа от първа точка, на когото ви напомням. Той предпочита да чете любовни писма, които не са издържали проверката на времето, вместо да докаже истинската си любов към вас. А може би в живота ви е имало и други такива мъже?

5) Да, в момента, в който получих вашите коледни поздравления, разбрах, че съм изгубил Марлен.

6) Еми, отговорих на коледния ви имейл, за да разсея мрачните си мисли. Все още гледам на общуването с вас като част от терапията за преодоляване на раздялата с Марлен.

7) Да, продължавайте да ми пишете! Излейте цялото си разочарование от мъжкия пол. Бъдете все така самодоволна, цинична и злорада. И ако ви олекне поне малко, значи моят имейл адрес е изпълнил функцията си. Ако не, просто абонирайте себе си (или вашата майка) отново за «Лайк» и се откажете от «Лайке».“

Приятен следобед: Лео.

Единайсет минути по-късно

RE:

„Ох, май ви засегнах. Изобщо не съм го искала. Очаквах, че ще понесете критиката, но очевидно съм ви надценила. По-добре е да не казвам нищо повече.“

Лека нощ: Еми.

P.S. Към трета точка — сключвала съм брак само веднъж. И все още съм омъжена!

ВТОРА ГЛАВА

Една седмица по-късно

Относно: О.В.

„Отвратително време, не мислите ли?“

Сърдечни поздрави: Е.

Три минути по-късно

Отговор:

„1) Дъжд. 2) Сняг. 3) Нещо между дъжд и сняг.“

Поздрави: Лео.

Две минути по-късно

Ре:

„Още ли сте ми обиден?“

50 секунди по-късно

Отговор:

„Никога не съм бил.“

30 секунди по-късно

Ре:

„А може би не обичате да разговаряте с омъжени жени?“

Една минута по-късно

Отговор:

„Напротив! Но се чудя защо омъжени жени обичат да общуват с напълно непознати мъже.“

40 секунди по-късно

Ре:

„Да не би да пишете и на други? На кое място се нареждам в терапията ви за преодоляване на раздялата с Марлен?“

50 секунди по-късно

Отговор:

„Браво, Еми, започвате да възвръщате формата си. В предишните имейли ми се сторихте леко пасивна, смутена и нерешителна.“

Половин час по-късно

РЕ:

„Скъпи Лео, сега малко по-сериозно. Длъжна съм да се извиня за имейла със седемте точки, който ви изпратих миналия понеделник. Прочетох го няколко пъти и трябва да призная, че звучи наистина ужасно. Проблемът е, че няма как да знаете какви емоции влагам в думите си. Ако можехте да ме видите, докато пиша, вероятно не бихте се ядосали. (Или поне така си мисля.) Повярвайте ми, аз съм всичко друго, но не и озлобена. Разочарованията ми от мъжете са изцяло в границите на нормалното. Разбира се, съществуват ограничени мъже. Но аз лично не съм попадала на такъв. Имах голям късмет в това отношение. Цинизмът е по-скоро мое хоби и развлечение, отколкото пристъп на гняв или желание за мъст.

Между другото наистина оценявам, че ми разказахте историята за Марлен. (Същевременно обаче ми прави впечатление, че не споделихте нищо за самата нея. Що за жена е/беше тя? Как изглежда? Кой номер обувки носи? Какви обувки харесва?)“

Един час по-късно

Отговор:

„Скъпа Еми, не ми се сърдете, но нямам особено желание да обсъждам модния вкус на Марлен. Мога само да кажа, че предпочиташе да ходи боса по пясъка. Сега се налага да ви оставя, защото очаквам гости.“

Приятен ден: Лео.

Три дни по-късно

Относно: Криза

„Скъпи Лео, бях твърдо решена да не ви пиша, преди да получа нов имейл от вас. Въпреки че не съм учила психолингвистика, в главата ми се зародиха две мисли:

1) Загатнах ви между редовете, че съм омъжена и имам щастлив брак.

2) Откакто научихте, ми изпращате най-апатичните писма от началото на нашата кореспонденция, продължила вече повече от година. А изведнъж изобщо престанахте да ми пишете. Да не би да сте изгубили интерес към мен? Ако е така, това дължи ли се на факта, че съм омъжена, и то щастливо? Поне имайте смелостта да ми го кажете.“

Поздрави: Еми.

На следващия ден

Относно: (празно)

„Господин Лео?“

На следващия ден

Относно: (празно)
„Леееооо, Ееехооо???“

На следващия ден

Относно: (празно)
„Нещастник!“

Два дни по-късно

Относно: Мили думи от Еми.

„Здравейте, Еми! Беше ми изключително приятно да се прибера вкъщи след изтощителен семинар от неособено привлекателния и сив Букурещ, където очевидно имат доста изкривена представа за пролетта (снежни бури и ужасен студ). Включих веднага компютъра и сред всичките петстотин безсмислени съобщения в пощенската си кутия открих четири имейла от многоуважаваната госпожа Ротнер, прочута със своето красноречие и богат език. При мисълта, че ще прочета вашите мили, прочувствени и духовити писма, се зарадвах като румънска мечка в края на зимния си сън. Изпълнен с еуфория, отворих последния получен имейл и какво, мислите, съзряха очите ми?“

Нещастник!

Благодаря за топлото посрещане!

Еми, Еми! Хубаво сте измислили поредния сценарий. Налага се обаче да ви разочаровам — изобщо не ми пречи

фактът, че имате «щастлив брак». Никога не съм възнамерявал да ви опозная по-добре, отколкото е възможно във виртуалното пространство. Не съм искал да разберам и как изглеждате. Съдейки по текстовете, които ми пращате, аз изграждам собствен образ за вас. Създавам своя лична Еми Ротнер. Начинът, по който си ви представям, не се е променил от началото на кореспонденцията ни. И няма да се промени, независимо дали сте преживели три нещастни брака, пет успешни развода, или ежедневно се оглеждате за «нещо ново», а в съботните нощи се отдавате на необуздани страсти. За съжаление обаче констатирам, че общуването с мен ви натоварва. Не спирам да се чудя защо една иронично-остроумна, чаровна, самоуверена, щастливо омъжена жена, която носи 37 номер обувки (и няма определена възраст), толкова много държи да обсъжда лични теми с един непознат, скучен, често навъсен мъж, който се възстановява от предишна връзка и има склонността да изпада в тежки кризи? Всъщност какво мисли съпругът ви за това?“

Два часа по-късно

РЕ:

„Първо най-важната новина — румънската мечка Лео се завърна от Букурещ! Добре дошли. Съжалявам за обидата, но ми беше на езика. Как бих могла да знам, че си имам работа с извънземен мъж, който по никакъв начин не е разочарован от факта, че неговата вярна и саркастична приятелка вече е омъжена? Очевидно предпочитате да създадете «своя лична Еми Ротнер», вместо да се запознаете с истинската. Позволете ми да ви отправя едно малко предизвикателство, скъпи г-н психологист. Дори в най-смелите си фантазии никога няма да разберете коя е истинската Еми Ротнер.

Успях ли да ви провокирам? Не? Така си и мислех. Опасявам се, че се случва тъкмо обратното — вие ме провокирате, Лео. Прилагате един необикновен, но изключително целенасочен подход, за да поддържате моето любопитство — искате да знаете едновременно всичко и нищо за мен. В даден момент пишете за «безумния си интерес», а в следващия изтъквате почти патологичната си незаинтересованост. Съответно или ме привличате, или ме отблъсквате. Признавам, че в този миг чувствам първото. Но, от друга страна, може би сте самотен, затворен, скитащ се (румънски) вълк, който не смее да погледне една жена в очите. Вероятно изпитвате силен страх от реалните срещи и създавате свой собствен въображаем свят, тъй като не успявате да се ориентирате в осезаемите, материални измерения на действителността. Не е изключено да избивате комплекси по отношение на жените. Предполагам, че Марлен би могла да ми разясни ситуацията. Имате ли случайно актуалния ѝ телефонен номер или координатите на испанския пилот? (Шегувам се, не ми се сърдете отново цели три дни.)

Лео, падам си по вас. Харесвам ви, и то много! Много, много, много! Ала просто не ми се вярва, че не искате да ме видите. В никакъв случай не твърдя, че непременно трябва да се срещнем. Но ми е любопитно да узная как изглеждате. Така бих си обяснила доста неща, например защо пишете по този специфичен начин. Интересно ми е да науча какво лице се крие зад писмата, които ми изпращате. Изведнъж всичко ще придобие по-голяма яснота.

Държа още сега да направя едно уточнение — не желая да говоря за съпруга си. Вие обаче спокойно можете да ми пишете за други жени (ако такива съществуват извън пощенската ви кутия). В състояние съм да ви дам добри съвети, тъй като отлично разбирам тяхната гледна точка — в крайна сметка и аз съм представителка на същия пол. Но що се отнася до съпруга ми... Е, хубаво, ще споделя нещо. Имаме прекрасна, хармонична връзка и две деца (от първия

му брак, с което ми бяха спестени мъките на бременността). Между нас няма тайни. Разказах му, че често общувам по имейла с един симпатичен психолингвист. Той ме попита: «Искаш ли да се запознаеш с него лично?». Аз му отговорих: «Не». Той отвърна: «А какво тогава?». Аз: «Абсолютно нищо». Той: «Ясно».

Това беше всичко. Съпругът ми не продължи да ме разпитва и аз си замълчах. Ето защо не желая да го обсъждаме по какъвто и да е начин. Съгласен ли сте?

А сега да се върнем към вас, скъпи мечо. Как точно изглеждате? Кажете ми. Моля ви!!!“

С най-добри пожелания, ваша Еми.

На следващия ден

Относно: Тест

„Мила Еми, трудно мога да се лиша от леденогорещите емоции, съпровождащи писмата ви. Кой ще ни плати времето, което (не) прекарваме заедно? И как успявате да съчетаете имейлите със служебните и семейните си задължения? Вероятно и двете ви деца имат поне по три морски свинчета или други домашни любимци, които да ангажират вниманието им. Откъде намирате свободно време да се занимавате толкова интензивно с един непознат мечок?

Значи искате непременно да научите как изглеждам. Добре, предлагам ви една игра, при това доста шантава, но нека веднъж и аз се представя в различна светлина. И така, готов съм да се обзаложа, че веднага бих разпознал неповторимата Еми Ротнер в компания на двайсет други жени. Същевременно съм сигурен, че измежду същия брой мъже вие никога няма да отгатнете кой е истинският Лео Лайке. Какво ще кажете да направим този тест? Ако се

съгласите, можем да измислим подходящ начин за провеждането му.“

Приятен ден: Лео.

50 минути по-късно

Ре:

„Разбира се, че ще го направим! Вие сте истински любител на приключенията! Предварително искам да ви кажа нещо, но не ме разбирайте погрешно. Подозирам, че няма да ми допаднете визуално, скъпи Лео. Вероятността е голяма, тъй като по принцип харесвам много малко мъже (обикновено са хомосексуалисти).

Няма да коментирам как вие бихте възприели моята външност. Вече казахте, че ще ме познаете веднага. Следователно сте си изградили собствена представа за начина, по който изглеждам. Какво предположихте в началото? «На четирийсет и две години, малка, грациозна и енергична, с къса тъмна коса.» В такъв случай ви желая успех! Е, как да действаме? Да си изпратим взаимно двайсет снимки на различни хора, сред които и една наша?“

Сърдечни поздрави: Еми.

Два часа по-късно

Отговор:

„Скъпа Еми, предлагам да се срещнем лично, без да знаем, т.е. да се смесим с тълпата. За целта бихме могли да изберем голямото кафене «Хубер» на Ергелтцрасе. Със

сигурност го знаете. Клиентелата е доста разнообразна. Ще останем там в рамките на два часа, например в някой неделен следобед. Сред непрекъснатия поток от хора в салона едва ли ще забележим, че се опитваме да се разпознаем един друг.

Що се отнася до евентуалното ви разочарование, смятам, че и след срещата не трябва да разкриваме как изглеждаме. Според мен интересен е не външният ни вид, а дали и как ще разпознаем другия. Пак повтарям, не държа да знам как изглеждате, просто искам да отгатна коя сте. И съм сигурен, че ще успея. Между другото първоначалната ми представа за вас леко се измени. Вече ви смятам за по-млада (въпреки съпруга и децата), г-жо Ема Ротнер.

И още нещо. Много се радвам, че продължавате да цитирате части от старите ми имейли. Това означава, че не сте ги изтрили. Чувствам се поласкан.

Какво мислите за идеята да се срещнем?“

Всичко добро: Лео.

40 минути по-късно

РЕ:

„Скъпи Лео, има един проблем. Ако ме разпознаете, ще научите как изглеждам. Същото важи и в обратния случай. Вие обаче не искате подобно нещо. А аз се опасявам, че няма да ми харесате визуално. Лео, нима това е краят на нашата вълнуваща история? Да не би изведнъж и двамата да проявяваме силно желание да се видим, за да не трябва да си пишем? Ако е така, цената на моето любопитство става прекалено висока. Предпочитам да остана анонимна и да получавам писма от моя мечок до края на живота си.“

Целувки: Еми.

35 минути по-късно

Отговор:

„Изключително мило писмо! Аз лично не се притеснявам за срещата. Така или иначе няма да ме познаете. А моята представа за вас е съвсем ясна и очаквам да се потвърди. Но ако все пак се окаже, че съм сбъркал (в което искрено се съмнявам), и бездруго няма да мога да ви идентифицирам. Така ще запазя в съзнанието си въображаемата Еми.“

Целувки: Лео.

Десет минути по-късно

Ре:

„Ех, Лео, побърквате ме със своята самоувереност! Не мислите ли, че е прекалено дръзко от ваша страна? И след като вече го казах, позволете ми да задам един въпрос. Въображаемата Еми харесва ли ви поне малко?“

Осем минути по-късно

Отговор:

„Що за въпрос? Толкова ли е важно дали ми харесва?“

Пет минути по-късно

РЕ:

„Да, и то много, господин моралист. Поне за мен. Защото обичам **1)** да харесвам; **2)** да бъда харесвана.“

Седем минути по-късно

Отговор:

„Не е ли достатъчно **3)** да харесвате себе си?“

Единайсет минути по-късно

РЕ:

„Не, защото съм твърде нескромна. А и човек се харесва по-лесно, когато някой друг го харесва. Но вие може би искате да се харесате единствено на пощенската си кутия. Така ли е? Тя е търпелива, а вие дори не трябва да си миете зъбите. Всъщност останали ли са ви някакви? Или и това не е важно?“

Девет минути по-късно

Отговор:

„Ето че отново накарах кръвта ви да закипи. И за да приключа веднъж завинаги с тази тема, ще кажа, че въобразаемата Еми ми харесва изключително много. В противен случай нямаше да мисля толкова често за нея.“

Един час по-късно

Ре:

„Значи мислите често за мен? Чудесно. И аз мисля често за вас, Лео. Може би действително не е уместно да се срещаме. Лека нощ!“

На следващия ден

Относно: Наздраве!

„Здравейте, Лео, извинете, че ви притеснявам толкова късно. Дали случайно сте онлайн? Нека изпием по една чаша червено вино. Всеки пред своя монитор, разбира се. Вече съм на третата. (Ако не обичате вино, излъжете ме, че от време на време с удоволствие си позволявате по една чашка или цяла бутилка. Естествено, с мярка и без определена цел. Не мога да понасям два вида мъже — пияниците и аскетите.)

Ре:

Сипвам си четвърта, за да се напия окончателно. Това е последният ви шанс за днес.

Ре:

Жалко, вече е твърде късно. Мисля си за вас. Лека нощ.“

На следващия ден

Относно: Жалко

„Скъпа Еми, наистина съжалявам, че съм пропуснал романтичната среднощна среща пред компютъра. С удоволствие бих пийнал една чаша за ваше здраве, изпращайки по дяволите виртуалната анонимност. Бяло вино щеше ли да свърши работа? Аз лично го предпочитам пред червеното. За щастие няма да ви разочаровам — нито се напивам често, нито съм пълен аскет. Но все пак може да се каже, че съм по-скоро пияница, отколкото въздържател. Марлен например (нали я помните?) не близваше алкохол. Изобщо не ѝ понасяше. Най-лошото беше, че ненавиждаше и мен, ако случайно ме видеше с чаша в ръка. Разбирате ли? Така започват емоционалните конфликти между двама партньори. За пиене винаги е нужна компания.

Както вече споменах, страшно съжалявам, че пропуснах примамливото предложение от снощи. За съжаление се прибрах много късно. Надявам се, че скоро ще изникне друга възможност.“

Ваш виртуален приятел по чашка: Лео.

20 минути по-късно

Re:

„Прибрали сте се много късно? Лео, Лео, къде обикаляте по цели нощи? Бъдете искрен — на хоризонта се задава наследница на Марлен, нали? Ако е така, разкажете ми най-подробно за нея, за да мога да ви разубедея. Интуицията ми подсказва, че в момента не сте напълно

готов за нова връзка. А и бездруго си имате мен. Въобразяемата Еми несъмнено се доближава много повече до идеала ви за жена, отколкото някаква случайна позната от долнопробен бар (за самотни мечоци) в два през нощта. Ако обичате, стойте си отсега нататък вкъщи, за да можем от време на време да прием заедно по чаша вино (може и бяло). След това умората ще надделява и вие ще си лягате, а на следващия ден ще пишете нов имейл на въобразяемата богиня Еми Ротнер. Съгласен ли сте?“

Два часа по-късно

Отговор:

„Скъпа Еми, много се радвам, че отново имах възможността да изживея толкова очарователна сцена на ревност. Напомня ми леко италианска мелодрама, но наистина ѝ се насладих. Що се отнася до отношенията ми с жените, предлагам да ги държим настрана подобно на съпруга ви и двете деца с шестте морски свинчета. Такива теми просто нямат място в нашата кореспонденция! Във виртуалното пространство съществуваме само двамата. Ще поддържаме контакт, докато не ни омръзне. Аз лично не смятам, че скоро ще се уморя да ви пиша.“

Приятен пролетен ден: ваш Лео.

Десет минути по-късно

Re:

„Сетих се нещо — какво стана със срещата и играта на разпознаване? Няма ли да се състои? Наистина ли

трябва да се притеснявам заради среднощната изкусителка от бара? Какво ще кажете за вдругиден, неделя, 25 март, 15 ч. в оживеното кафене «Хубер»? Да го направим!“

Еми

20 минути по-късно

Отговор:

„Разбира се, скъпа Еми. С удоволствие ще ви разпозная. Проблемът е, че не мога този уикенд. Заминавам за Прага за три дни. Следващата неделя обаче спокойно можем да проведем нашия социален експеримент.“

Една минута по-късно

Ре:

„С кого ще ходите в Прага???“

Две минути по-късно

Отговор:

„Не, Еми, няма да ви кажа.“

35 минути по-късно

Ре:

„Добре, както желаете. Но само не се връщайте от Прага с разбито сърце! Градът сякаш е създаден да разбива сърца, особено в края на март. Всичко е сиво, а вечер човек яде кнедли и пие бира в някоя кръчма, облицована с възможно най-тъмното дърво на света. Келнерът е мързелив и депресиран, сякаш е спрял да живее, след като навремето е обслужил Брежнев при едно от държавните му посещения. Струва ми се някак безсмислено. Защо не избрахте Рим? Там ще ви посрещне слънцето. Аз лично бих отишла с вас в Рим.

Между другото играта ни ще трябва да почака. В понеделник заминавам на едноседмична ски екскурзия. Разбира се, ще кажа на своя верен събеседник с кого ще пътувам — със съпруга ми и двете ни деца. (Но без морски свинчета!) Съседите ще се грижат за нашия тлъст котарак. Казва се Вурлицер, като известната марка джукбоксове, само че репертоарът му е един и същ. Мрази скиорите и затова ще си остане у дома. Желая ви прекрасна вечер.“

Еми

Пет часа по-късно

Ре:

„Прибрахте ли се, или още висите в долнопробния бар?“

Лека нощ: Еми.

Четири минути по-късно

Отговор:

„Вече съм вкъщи. Чаках с нетърпение вечерната проверка на Еми. Сега мога да си легна спокойно. И тъй като утре ще изляза рано, желая на вас и цялото семейство една приятна седмица в планината. Лека нощ и доскоро!“

Лео

Три минути по-късно

Ре:

„С пижама ли спите?“

Лека нощ: Е.

Две минути по-късно

Отговор:

„А вие? Да не би да си лягате гола?“

Лека нощ: Л.

Четири минути по-късно

Ре:

„Лео, въпросът прозвуча много еротично. Не съм очаквала подобно нещо от вас. И за да не унищожа зараждащото се сексуално напрежение помежду ни, няма да попитам как изглежда пижамата ви. Лека нощ и приятно изкарване в Прага!“

50 секунди по-късно

Отговор:

„Значи все пак спите гола?“

Една минута по-късно

Ре:

„Той наистина иска да разбере! Добре, скъпи Лео, казвам го само в името на въображаемия ви свят — зависи от това до кого си лягам. А сега ви пожелавам един незабравим романтичен уикенд за двама!“

Еми

Две минути по-късно

Отговор:

За трима! Ще пътувам с приятелка от детството и нейния партньор. Лео. (Вече смятам да изключа компютъра.)

Пет дни по-късно

Относно: (празно)

„Скъпа Еми, имате ли интернет в планината?“

Сърдечни поздрави: Лео.

P.S. Оказахте се права за Прага, моите приятели решиха да се разделят. Но мисля, че Рим щеше да е още по-голяма катастрофа.“

Три дни по-късно

Относно: (празно)

„Скъпа Еми, няма ли да се върнете скоро? Писмените ви проверки започнаха да ми липсват. А и висенето в долнопробни барове не ми доставя същото удоволствие.“

Един ден по-късно

Относно: (празно)

„Пиша ви, за да получите три имейла от мен в пощенската си кутия.“

Всичко добро, Лео.

(Вчера си купих нова пижама. Специално за Еми или поне докато си мислех за нея.)

Три часа по-късно

Отговор:

„Няма ли да ми пишете повече?“

Два часа по-късно

Отговор:

„Не можете или не искате да ми пишете?“

Два часа и половина по-късно

Отговор:

„Ще сменя пижамата, ако проблемът е в нея.“

40 минути по-късно

РЕ:

„Ах, Лео, толкова сте сладък!!! Но това, което правим, е лишено от смисъл и няма нищо общо с реалния свят. Ски екскурзията например беше част от действителността. Може и да не бе най-добрата, но ми хареса и не бих искала да я изживея по различен начин. Малките леко ме изнервиха, но такава е ролята им като деца. А и не съм тяхна майка и те не пропускат случай да го покажат. Като цяло обаче пътуването мина добре. (Споменах ли го вече?)

Лео, нека бъдем искрени — аз съм плод на вашето въображение. Реални са единствено буквите, които благодарение на професионалните си умения свързвате в едно хармонично цяло. За вас съм като телефонен секс, само че без секс и без телефон. Или по-скоро като

виртуален секс, но без еротични снимки. А за мен вие сте просто играчка, безобиден флирт, внасящ свежа струя в ежедневието ми. С вас мога да правя онова, което ми липсва — да изживея първите стъпки на едно сближаване, без действително да трябва да се сближавам. Всъщност вече стигнахме до втората и третата стъпка и не бива да се задълбочаваме. Смятам, че е редно да спрем дотук. В противен случай ще станем за смях. Отдавна не сме на петнайсет, особено аз.

Лео, ще ви разкрия още нещо. По време на леко изнервящата, но като цяло приятна, спокойна и дори романтична семейна екскурзия постоянно си мислех за непознатия мечок Лео Лайке. А това не е хубаво. Направо е патологично, не мислите ли? Може би е време да сложим край.“

Еми

Пет минути по-късно

РЕ:

„Между другото съжалявам за раздялата на вашите приятели. Да, вероятно Рим щеше да е същински ад.“

Две минути по-късно

РЕ:

„Как всъщност изглежда новата пижама?“

На следващия ден

Относно: Среща

„Скъпа Еми, няма ли поне да проведем играта «Да разпознаеш другия»? Смятам, че след нея ще ни е по-лесно да се откажем от «сближаването». Еми, не мога просто да престана да мисля за вас, като спра да ви пиша или да очаквам писмата ви. Струва ми се прекалено жестоко. Нека все пак проведем малкия експеримент! Какво ще кажете?“

Всичко най-хубаво, Лео.

(Няма как да опиша новата си пижама. Човек трябва да я види и пипне.)

Час и половина по-късно

Ре:

„Следващата неделя, от 15 до 17 ч. в кафене «Хубер»?“

Поздрави: Еми.

(Лео, Лео, обяснението за пижамата ми се стори като чиста провокация. Ако не беше дошла от вас, щях да кажа, че е доста просташка!)

50 минути по-късно

Отговор:

„Чудесно! Но не е нужно да пристигнем точно в 15 ч. и да си тръгнем в 17 ч. Освен това не бива да се оглеждаме

твърде настоятелно. Не трябва по никакъв начин да се издаваме. Не се поддавайте на изкушението да дойдете при мен и да ме попитате дали съм Лео Лайке. Нека наистина си дадем шанс да не се разпознаем. Съгласна ли сте?“

Осем минути по-късно

РЕ:

„Да, да, разбира се. Не се бойте, г-н професоре, няма да ви безпокоя. А за да си спестим още тревоги, предлагам да не си изпращаме имейли до неделя. После ще си пишем отново. Става ли?“

40 секунди по-късно

ОТГОВОР:

„Става.“

30 секунди по-късно

РЕ:

„Това обаче не означава, че всяка нощ трябва да висите в онзи долнопробен бар.“

25 секунди по-късно

Отговор:

„В никакъв случай. И бездруго не е забавно да ходя там, ако Еми Ротнер постоянно не ми държи сметка.“

20 секунди по-късно

Ре:

„Сега вече съм спокойна. До неделя!“

30 секунди по-късно

Отговор:

„До неделя!“

40 секунди по-късно

Ре:

„И не забравяйте да си измиете зъбите!“

25 секунди по-късно

Отговор:

„Еми, винаги ли искате да имате последната дума?“

35 секунди по-късно

Ре:

„Да, по принцип. Но ако толкова държите, този път ще ви оставя да се изкажете последен.“

40 минути по-късно

Отговор:

„Послеслов за пижамата. Аз написах: «Човек трябва да я види и пипне». Вие отговорихте, че щяхте да възприемете коментара като просташка провокация, ако не беше дошъл от мен. Протестирам! Занапред ви моля да преценявате провокациите ми наравно с тези на другите. Оставете ме да се изразявам толкова просташки, колкото позволяват възможностите ми. Що се отнася до конкретния случай, пижамата действително си струва да се пипне. Материята е направо страхотна. Бих могъл да ви я изпратя за проба, ако ми дадете адреса си. (Все още ли ви се струва просташко?) Лека нощ!“

Два дни по-късно

Относно: Дисциплина

„Поздравявам ви, Еми, много сте дисциплинирана!
До в другиден в кафене «Хубер».“

Ваш Лео.

Три дни по-късно

Относно: (празно)

„Здравейте, Лео, бяхте ли там?“

Пет минути по-късно

Отговор:

„Разбира се!“

50 секунди по-късно

Ре:

„По дяволите! Тъкмо от това се страхувах.“

30 секунди по-късно

Отговор:

„От какво се страхувахте, Еми?“

Две минути по-късно

РЕ:

„Всички мъже, които биха могли да бъдат Лео Лайке, изглеждаха ужасно. Съжалявам, ако звучи грубо, но предпочитам да съм искрена. Лео, наистина ли бяхте в кафене «Хубер» между три и пет часа вчера? Имам предвид на бара или в салона (било то седнал, прав, коленичил и т.н.), а не скрит в тоалетната или в отсрещната сграда?“

Една минута по-късно

Отговор:

„Да, Еми, действително бях там. Според вас кои от мъжете в кафенето биха могли да бъдат Лео Лайке?“

Дванайсет минути по-късно

РЕ:

„Скъпи Лео, малко се боя да навлизам в подробности. Моля, кажете ми само едно: нали не бяхте онзи — ох, как да се изразя — набит, дребничък господин с четина по цялото тяло? Носеше изтъркана бяла тениска, а около кръста си бе вързал лилаво подобие на ски пуловер. Стоеше в края на бара и пиеше кампари или някаква друга червеникава напитка. Ако това наистина сте били вие,

вкусовете ни леко се разминават. Несъмнено има жени, които намират подобни мъже за безкрайно интересни и привлекателни. Сигурна съм, че в даден момент въпросният господин ще намери своята идеална половинка. Но за съжаление определено не е мой тип.“

18 минути по-късно

Отговор:

„Скъпа Еми, ценя високо вашата откровеност, но, честно казано, тактичността не е от най-силните ви качества. Очевидно много държите на външния вид. Реагирате така, сякаш любовният ви живот през следващите десет години зависи изцяло от красотата на виртуалния ви приятел. Между другото нека ви успокоя — кръвожадното рунтаво чудовище на бара няма нищо общо с мен. Но продължете с догадките — кой още не бих могъл да бъда? А ако все пак се окаже един от мъжете, които са ви се сторили отблъскващи, ще прекратите ли отношенията ни?“

13 минути по-късно

Ре:

„Скъпи Лео, разбира се, че не. Нищо няма да попречи на общуването ни. Знаете, че съм склонна да преувеличавам. Щом си въобразя нещо, никой не е в състояние да ме разубеди. Вчера нито един от мъжете не се доближи дори малко до представата, която съм си изградила за вас, мили Лео. Никое от скучните неделни

лица в кафене «Хубер» не излъчваше скромността, вниманието, изтънчения вкус и чувствителността, които струят от пощенската ми кутия.“

Пет минути по-късно

Отговор:

„Сигурна ли сте? Може би просто не сте ме забелязали.“

Осем минути по-късно

Ре:

„Скъпи Лео, знам, че искате да ми вдъхнете кураж, но трудно бих могла да пропусна човек, който си заслужава да бъде забелязан. Много ми харесаха двамата особняци, покрити целите с обици, на третата маса вляво. Но те не бяха на повече от двацет. Вдясно на бара седеше може би единственият интересен мъж в заведението. Държеше за ръка някаква руса дългокрака манекенка и сякаш цялото му внимание беше ангажирано с нея. Имаше и един сравнително симпатичен, но за съжаление леко глуповат тип, който приличаше на европейски шампион по гребане. Едва ли изглеждате така, Лео! Какво видях още? Скучни мъже, навярно обсебени от грижите за малките си градинки; акционери в пивоварни, които събират подложки за бирени чаши; костюмари с дипломатически куфарчета; постоянни клиенти на местната железария, чиито пръсти са мутирали в гаечни ключове; пилоти любители с инфантилни погледи, т.е. пораснали деца. Но така и не

попаднах на някой харизматичен тип. Задавам съвсем плахо въпроса — кой от всички беше моят психологист? Кой е Лео Лайке? Дали не съм пропуснала да го видя в този съдбоносен неделен следобед в кафене «Хубер»?“

Час и половина по-късно

Отговор:

„Скъпа Еми, рискувам да ме сметнете за надменен, но бях сигурен, че няма да ме познаете!“

40 секунди по-късно

РЕ:

„Лео, кой от всички бяхте вие? Кажете ми!!!“

Една минута по-късно

Отговор:

„Мила Еми, нека продължим утре, сега трябва да изляза. Благодарете на Господ, че изобщо сте успели да си намерите мъж. Между другото позволете ми една скромна забележка. Направи ли ви впечатление, че до момента изобщо не сме обсъдили вас? Коя от всички жени беше Еми Ротнер? Повече утре.“

Всичко най-добро: ваш Лео.

20 секунди по-късно

Ре:

„Какво? Смятате да ме изоставите в този критичен момент? Лео, не може да ми го причините! Пишете ми веднага! Моля ви!“

Половин час по-късно

Ре:

„Наистина не ми писа повече. Може би все пак е бил рунтавото чудовище...“

ТРЕТА ГЛАВА

На следващия ден

Относно: Кошмар

„Лео Лайке, най-после разбрах!!! Преди малко се събудих цялата обляна в пот. Сетих се! Много хитро сте скроили плана. Още отначало бяхте напълно сигурен, че няма да ви позная. И нищо чудно, дегизирали сте се като сервитьор! Познавате управителя на заведението и сте се уговорили да работите там за два часа, нали? Дори знам кой келнер бяхте. Всъщност има само една възможност, тъй като останалите изглеждаха прекалено възрастни. Вие сте слабичкият мъж с кръглите очила с черни рогови рамки.“

15 минути по-късно

Отговор:

„И? Разочарована ли сте? (Между другото добър ден.)“

Осем минути по-късно

Re:

„Разочарована? Отрезвена! Засегната! Ядосана! Излъгана! Вие ме подведохте. Още от самото начало сте замислили тази непочтена игра. Именно вие предложихте кафене «Хубер» за място на срещата. Вероятно седмици наред целият персонал се е забавлявал за моя сметка. Намирам го за подло и евтино. Това не е онзи Лео Лайке, когото познавам. Няма нищо общо с човека от имейлите и едва ли бих продължила да общувам с него. С тази постъпка вие унищожихте всичко, което бяхме изградили в продължение на месеци. Сбогом!“

Девет минути по-късно

Отговор:

„Сега поне харесвате ли ме чисто визуално?“

Две минути по-късно

Re:

„Искате честен отговор? С удоволствие ще ви го изпратя, за да приключим веднъж завинаги.“

45 секунди по-късно

Отговор:

„Да, би било любезно от ваша страна, стига да не ви затруднявам.“

30 секунди по-късно

РЕ:

„Не мисля, че сте красив. Нито пък грозен. Напълно сте ми безразличен. Ужасно скучен и банален. Направо пфуу!“

Три минути по-късно

Отговор:

„Наистина ли? Звучи доста брутално. Значи трябва да съм щастлив, че не съм на мястото на въпросния човек. И че не нося неговата келнерска униформа. С други думи не бях онзи мъж и никога няма да бъда. Всъщност изобщо не бях един от сервитьорите. Нито помощник в кухнята, униформен полицай или чистачка. Бях чисто и просто Лео Лайке, най-обикновен клиент на кафене «Хубер» между три и пет часа следобед. Жалко за съня ви, скъпа Еми Ротнер, която поставя външния вид над всичко. Жалко за пропиляния ви кошмар!“

Две минути по-късно

РЕ:

„Благодаря ви, Лео!!! Ще си сипя едно уиски.“

15 минути по-късно

Отговор:

„Предлагам сега да обсъдим как изглеждате вие, за да се успокоите. Предварително искам да уточня, че външният вид е важен за мен, но далеч не толкова, колкото за вас. Следователно без притеснение ще заявя, че във въпросния интервал от време в заведението имаше много интересни жени, които биха могли да бъдат Еми Ротнер.

(За съжаление трябва да прекъсна за момент, тъй като ми предстои конференция — понякога ми се налага и да работя. Скоро сигурно няма да намирам време и за това.)

Ще ви пиша отново след около два часа. Междувременно е по-добре да оставите бутилката уиски настрана...“

Десет минути по-късно

Re:

„1) Все още не мога да повярвам, че човек, способен да ми прави компания в толкова интимен момент (като пиенето на уиски) и който пише като вас, може да бъде някой от мъжете в кафене «Хубер»! Ето защо ще ви попитам още веднъж, скъпи Лео. Възможно ли е просто да не съм ви забелязала? Моля ви, кажете, че е така! Не ми се иска да попаднете в някоя от категориите, изброени от мен вчера. Би било наистина жалко!

2) Може би в заведението изобщо не е имало «много интересни жени». Може би мистър Лайке просто се интересува от (много) жени.

3) И все пак с удоволствие бих се разменила с вас. Според желанието, настроението и фантазията си ще изберете някой от многобройните «интересни» варианти на Еми Ротнер. Аз обаче трябва да се задоволя с един Лео Лайке, когото в най-добрия случай не съм забелязала. Последното не говори непременно във ваша полза.

4) Очевидно нямате представа коя съм.
Сега можете да продължите, Лео!“

Два часа по-късно

Отговор:

„Благодаря, Еми, най-после получих истински имейл в стил Ротнер. Позволете ми веднага да премина към четвърта точка. Заблуждавате се, като си мислите, че нямам представа коя от всички жени сте. Трябва обаче да призная, че не съм напълно сигурен в преценката си. Спрях се на три варианта и съм убеден, че един от тях е верният. При подредбата смятам да използвам букви, а не цифри, защото не искам описанието ми да придобие формата на класация. Ето и моите кандидатки за титлата «Еми Ротнер»:

а) Прототип на първоначалната ми представа за Еми. Седеше на бара, четвъртата отляво. Висока около 165 см, грациозна, с къса тъмна коса. На около четирийсет години. Неспokoйна, с отривисти движения, постоянно въртеше чаша уиски (!!!) в ръце. Седеше с високо вдигната глава и демонстрираше известна надменност. (Прикриваше леката си несигурност с достолепна арогантност.) Екстравагантен панталон и яке. Странна филцова чанта. Зелени обувки, сякаш избрани за победител в неделния конкурс измежду личната колекция от сто чифта. (Предполагам номер на обувките — 37!!!) Наблюдаваше мъжете така, че да не забележат погледа ѝ. Черти на лицето — фини, леко

напрегнати. Лице — красиво. Тип — непринудена, енергична, темпераментна. Една истинска Еми Ротнер.

б) Втори вариант, Еми блондинката. Три пъти смени мястото си в заведението. Отначало седеше в предната дясна част, след това съвсем отзад. По някое време мина в средата и накрая отиде на бара. Самоуверено поведение, бавни движения (в сравнение с прототипа на Еми). Руса чуплива коса, подстригана в стил. 80-те. На около трийсет и пет години. Първо пиеше кафе, после червено вино. Изпуши една цигара. (Наслаждаваше ѝ се истински, без да прилича на страстен пушач.) Ръст — над 175 см. Стройна, с дълги крака. Червени маркови маратонки. (Предполагам номер на обувките — 37!!!) Избелели джинси, тясна черна тениска (голям бюст, ако ми позволите тази забележка). Хвърляше случайни погледи на мъжете в заведението. Черти — спокойни. Лице — красиво. Тип — женствена, самоуверена, хладнокръвна.

в) Изненадващата Еми. Обикаляше из салона, няколко пъти седна и на бара. Доста срамежлива. Екзотичен тен, големи бадемови очи, премрежен поглед, плахо излъчване. С кестенява коса до раменете, отпред подстригана на етажи. На около трийсет и пет години. Напитки — кафе, минерална вода. Ръст — към 170 см. Слаба, със стилиен жълто-черен панталон (определено не евтин) и тъмни, семпли боти. Набиваща се на очи брачна халка! (Предполагам номер на обувките — 37!!!) Оглеждаше се наоколо, видът ѝ беше замечтан, одухотворен, меланхоличен. Черти — нежни. Лице — красиво. Тип — женствена, чувствена, срамежлива, нерешителна. И може би тъкмо заради това — Еми Ротнер.

Е, скъпа Еми, предлагам ви тези три варианта. Накрая все пак ще ви отговоря на належания въпрос от първа точка, а именно дали е възможно да не сте ме забелязали. Разбира се, че е възможно. Но в случая не е така, съжалявам!“

Ваш Лео

Пет часа по-късно

Отговор:

„Скъпа Еми, днес няма ли да ми пишете? Толкова ли силно страдате от ограниченията на собственото си въображение? Нима ви е напълно безразлично дали по цели нощи (и с кого) вися в долнопробни барове?“

Лека нощ: Лео.

На следващия ден

Относно: Загадъчно

„Добър ден, Лео. Направо ме съсипвате. Вече не съм в състояние да мисля за нищо друго! Много ми хареса описанието на трите жени. Изумена съм, непрекъснато ме изненадвате. Искате ми се наистина да не съм ви видяла!!! Лео, нека приемем, че действително съм една от тях. Бихте ли ми обяснили как точно успяхте да наблюдавате гостите на заведението, без да се набивате на очи? Да не би да сте ползвали скрита камера? Ако наистина съм една от трите жени, аз също би трябвало да съм ви разгледала доста добре. Следователно се потвърждава съмнението ми, че сте били един от мъжете, които не отговарят на представата ми за Лео Лайке, защото, простете за израза, всички изглеждаха убийствено сучни.

Второ (днес не използвам цифри, а само думи. Последният ви имейл преливаше от числа — пропуснахте единствено да споменете точните мерки на жените): защо именно тези три?

Трето: коя от тях ви допадна най-много?

Четвърто: кажете ми най-сетне кой бяхте вие? Моля ви! Дайте ми поне малък жокер.“

С приятелско, но все по-нарастващо нетърпение:
ваша Еми.

Час и половина по-късно

Отговор:

„Защо именно тези три? Еми, отдавна знам, че сте изключително привлекателна жена. Вие сте съвсем наясно с това и не се опитвате да го скриете. Непрекъснато го изтъквате, било то пряко или косвено. Никоя жена не блъфира с външността си, освен ако не е сто процента сигурна, че въздейства на мъжете. Вие дори се обиждате, когато не успеете да засенчите моментално всички наоколо. Нека ви припомня втора точка от вчерашния ви имейл. Там пишете: «Може би в заведението изобщо не е имало „много интересни жени“. Може би мистър Лайке просто се интересува от (много) жени.» Смятате се за най-привлекателна от всички и се чувствате лично засегната, ако веднага не получите необходимото признание. Ето защо задачата ми се оказа съвсем лесна — трябваше просто да си набележа няколко атрактивни жени, които се оглеждаха наоколо (независимо дали успяваха да го прикрият или не) и носеха приблизително 37 номер обувки. Изборът ми се спря точно върху три.

Към «Трето»: не бива да ме питате коя от жените ми е допаднала най-много. И трите бяха интересни по свой начин, но за мен те имат щастлив брак, две деца и ако не шест морски свинчета, то поне един котарак на име Вурлицер. И трите живеят в друг свят, в който мога да надникна само виртуално, но нямам право да опозная. Вече многократно споменах, че предпочитам да създам свой образ на Еми Ротнер в съзнанието си (съответно в

пощенската си кутия), отколкото да я преследвам в реалния свят или да тъгувам за нея. Все пак ще ви призная, че първата Еми Ротнер (така нареченият прототип) ми се струва най-автентична. Тя сякаш се доближава най-много до онази Еми, която познавам от писмата.

Към «Четвърто»: ако потвърдите, че действително сте една от трите кандидатки, ще ви подсказва кой от мъжете в кафенето съм бил.“

С най-добри пожелания: ваш Лео.

20 минути по-късно

РЕ:

„Добре, Лео. Но първо ми дайте жокера. После ще потвърдя или опровергая предположенията ви!“

Три минути по-късно

Отговор:

„Имате ли брат или сестра?“

Една минута по-късно

РЕ:

„Да, по-голяма сестра, която живее в Швейцария. Защо? Това ли беше жокерът?“

40 секунди по-късно

Отговор:

„Да, Еми.“

20 секунди по-късно

Ре:

„Но той не ми подсказва нищо!“

Една минута по-късно

Отговор:

„Имам по-голям брат и по-малка сестра.“

30 секунди по-късно

Ре:

„Чудесно, Лео. Но нека го обсъдим някой друг път. В момента цялото ми съзнание е ангажирано от мъжа, който има по-голям брат и по-малка сестра.“

50 минути по-късно

Ре:

„Ехо, Лео, къде сте? Каква е тази мъчителна пауза?“

Осем минути по-късно

Отговор:

„Доста често се виждам със сестра ми Адриен. Чувствам я много близка. Споделяме си всичко. Скъпа Еми, това беше повече от жокер. За останалото трябва да се досетите сама. А сега ми кажете дали сте една от трите «Еми».“

40 секунди по-късно

Ре:

„Лео, що за кодирано съобщение? Искам да ми загатнете... Ясно! Едва тогава ще кажа каквото и да било.“

30 секунди по-късно

Отговор:

„Питайте как изглежда сестра ми.“

35 секунди по-късно

РЕ:

„Как изглежда сестра ви?“

25 секунди по-късно

Отговор:

„Висока и руса.“

30 секунди по-късно

РЕ:

„О, страхотно. Вижте, предавам се!

Скъпи наблюдателен психолингвист Лео, Наистина съм една от трите жени. Но както ги описвате, те едва ли биха могли да бъдат по-различни една от друга. Обединява ги единствено номерът на обувките им. Учудвам се как и трите ви се струват интересни и привлекателни. Но такива сте вие, мъжете.

Приятна вечер! Смятам да направя кратка почивка от Лео. Очакват ме по-съществени неща. Чао.“

Еми

Един час по-късно

Отговор:

„Последното беше класически пример за прототипа на Еми, вариант номер едно.“

Пет часа по-късно

Отговор:

„Сестра ми е манекенка. Лека нощ!“

На следващия ден

Относно: !!!

„Не!“

45 минути по-късно

Отговор:

„Напротив.“

40 секунди по-късно

РЕ:

„Дългокраката руса манекенка...“

25 секунди по-късно

Отговор:

„... е сестра ми!“

Три минути по-късно

РЕ:

„А вие сте мъжът, който държеше ръката ѝ и я гледаше влюбено.“

Една минута по-късно

Отговор:

„Направих го само за заблуда на противника. В същото време тя наблюдаваше всички жени, които приличаха на Еми, и ми ги описваше с най-големи подробности.“

40 секунди по-късно

РЕ:

„По дяволите, вече съвсем забравих как изглеждахте!
Погледнах ви съвсем бегло.“

15 минути по-късно

Отговор:

„Все пак успях да спася честта на мъжете в кафенето. Сама казахте: «Вдясно на бара седеше може би единственият интересен мъж в заведението. Държеше за ръка някаква руса дългокрака манекенка». Смятам да разпечатам този пасаж и да го сложа в рамка!“

Десет минути по-късно

РЕ:

„Не се възгордявайте, скъпи мой. Всъщност вниманието ми бе привлечено от красивата блондинка. Помислих си, че щом някой излиза с такава жена, би трябвало да е интересен човек. Спомням си единствено, че сте сравнително висок, слаб и младолик. Бяхте облечен сравнително добре и доколкото си спомням, все още имахте коса и зъби. Най-същественото разбрах предимно от изражението на мнимата ви любима. Тя ви гледаше така, сякаш много държи на вас и ви цени високо. Но може и просто да се е преструвала, за да заблуди бедната Еми Ротнер. Между другото планът да се съюзите със сестра си е доста хитър. Много е мило, че сте й разказали за мен. Имам добро предчувствие. Наистина ви харесвам, Лео! (И съм повече от щастлива, че не се оказахте рунтаво

чудовище или някой друг от ужасяващите персонажи в кафене «Хубер».)“

30 минути по-късно

Отговор:

„Всъщност и аз нямам представа как изглеждате, скъпа моя. През цялото време седях с гръб към въпросните кандидатки. Адриен ми описваше жените от своя гледна точка, затова приложих и толкова модни детайли. Нямам никакви лични наблюдения.“

Един час по-късно

РЕ:

„Преди окончателно да приключим с играта, имам един последен въпрос. Коя от трите жени би допаднала най-много на сестра ви? За коя си мисли, че съм аз?“

Десет минути по-късно

Отговор:

„За една от трите ми каза: «Би могла да е тя!». За другата добави: «Вероятно е тя!». А за третата: «В тази би се влюбил!».“

30 секунди по-късно

RE:

„В Коя бихте се влюбихи???“

40 секунди по-късно

Отговор:

„Скъпа Еми, никога няма да получите отговор на този въпрос. Спестете си усилията, няма да изкопчите нищо от мен. Желая ви хубава вечер. И благодаря за вълнуващата «игра». Много ви харесвам, Еми!“

Ваш Лео

25 секунди по-късно

RE:

„В русата с големите гърди, нали?“

50 секунди по-късно

Отговор:

„Откажете се, скъпа Еми!“

Една минута по-късно

Ре:

„Опитът да избегнете въпроса също е отговор. Значи в русата с големите гърди!“

На следващата вечер

Относно: Един лош ден

„Скъпи Лео, как мина денят ви? Моят беше лош. Добър вечер, лека нощ.“

Еми

(Между другото коя от трите жени си представяте, когато мислите за мен? Надявам се, че все още мислите за Еми!)

Три часа и половина по-късно

Отговор:

„Когато мисля за Еми, не си представям никоя от трите, описани от сестра ми, а четвъртата, моята Еми. И, да, разбира се, че все още си мисля за нея. Защо денят ви не мина добре? Кое беше лошото в него?“

Лека нощ, добро утро: ваш Лео.

На следващия ден

Относно: Един хубав ден!

„Добро утро. Ето така започва един хубав ден! Отварям пощенската си кутия и откривам имейл от Лео Лайке. Вчера се чувствах зле — нямах писмо от Лео. Нищичко, дори и жалка вест. Какво друго може да очаквам от подобен ден?

Лео, нека ви кажа нещо. Мисля, че трябва да сложим край. Започвам да ставам зависима от вас. Не е нормално да чакам писма от мъж, който ми обръща гръб, когато се видим. Той отказва да се запознае лично с мен и желае единствено да получава имейлите ми. Използва моите думи, за да създаде жена по свой собствен вкус. Вероятно го прави, защото жените, с които се среща действително, го карат да страда неимоверно. Не мога да продължавам така. Не ми е достатъчно. Разбирате ли ме, Лео?“

Два часа по-късно

Отговор:

„Да, напълно ви разбирам. Ще ви задам четири въпроса, като използвам познатата схема на Ротнер.

- 1) Искате ли да се запознаем лично?
- 2) Защо?
- 3) Докъде ще доведе срещата ни?
- 4) Ще кажете ли на съпруга си?“

30 минути по-късно

РЕ:

„1) Дали искам да се запознаем лично? Естествено. По-добре лично, отколкото безлично, нали?

2) Защо? Ще узная едва когато се срещнем.

3) Докъде ще доведе срещата ни? Дотам, докъдето трябва. Ако не доведе дотам, значи не е било писано така.

4) Дали ще кажа на съпруга си? Ще мога да ви отговоря чак след като знам докъде е довела срещата ни.“

Пет минути по-късно

Отговор:

„Значи бихте изневерили на съпруга си?“

Една минута по-късно

РЕ:

„Кой е споменал подобно нещо?“

40 секунди по-късно

Отговор:

„С такива впечатления останах от писмото ви.“

35 секунди по-късно

Ре:

„Внимавайте да не си създадете погрешни впечатления.“

Две минути по-късно

Отговор:

„Какво ви липсва във вашия съпруг?“

75 секунди по-късно

Ре:

„Абсолютно нищо. Как изобщо ви хрумна, че нещо ми липсва?“

50 секунди по-късно

Отговор:

„Останах с подобно впечатление.“

30 секунди по-късно

Ре:

„От какво толкова се впечатлихте?
(Психологическите ви похвати започват да ме дразнят.)“

Десет минути по-късно

Отговор:

„От начина, по който ми показвате, че искате нещо от мен. Едва когато се запознаем лично, ще разберете какво е то. Но аз не се съмнявам, че наистина искате (или по-скоро търсите) нещо. Нека го наречем приключение. Който търси приключения, очевидно не изживява такива в момента. Прав ли съм?“

Час и половина по-късно

Ре:

„Да, действително търся нещо. Търся спешно някой свещеник, за да ми обясни значението на изневярата. Поне така, както си я представя един свещеник, който никога досега не е изневерявал, защото няма на кого да изневери, освен на Божията майка. Лео, моля ви, не разигравайте драми в стил «Птиците умират сами»! Не търся никакво «приключение». Просто ми е интересно как изглеждате. Искам поне веднъж да погледна в очите виртуалния си приятел. Ако наричате това изневяра, признавам, че имам потенциал да изневеря.“

20 минути по-късно

Отговор:

„Но за по-сигурно няма да кажете на съпруга си.“

15 минути по-късно

Ре:

„Лео, не обичам подобни морализаторски твърдения! Съветвам ви да ги запазите за себе си. Да имаш щастлив брак не означава ежедневно да докладваш на партньора си с кого си се видял. Така бих отегчила до смърт Бернхард.“

Две минути по-късно

Отговор:

„Значи няма да кажете на вашия Бернхард за срещата ни, тъй като се страхувате да не го отегчите до смърт?“

Три минути по-късно

Ре:

„Лео, как само звучи «вашия Бернхард»! Не съм виновна, че съпругът ми също си има име. Но това далеч не означава, че той ми принадлежи. Не е залепен

денонощно за мен, а аз не го галя непрекъснато по главата и не му нашепвам, че е «моят Бернхард». Лео, според мен нямате идея какво всъщност представлява един брак.“

Пет минути по-късно

Отговор:

„Еми, до момента изобщо не съм коментирал нечий брак. Между другото така и не отговорихте на последния ми въпрос. Но както писахте наскоро, опитът да избегнете въпроса също е отговор.“

Десет минути по-късно

РЕ:

„Скъпи Лео, да приключим с тази тема. Всъщност Вие не отговорихте на ключовия ми въпрос. Ще го повторя още веднъж. Искате ли да се срещнем? Ако да, нека го направим! Ако не, бихте ли ми казали как трябва да продължим отсега нататък? Ще продължим ли изобщо?“

20 минути по-късно

Отговор:

„Защо просто не си пишем, както досега?“

Две минути по-късно

РЕ:

„Не мога да проумея защо нямате никакво желание да ме видите! Лео, вие сте непоправим. Представете си, че съм блондинката с големите гърди!!!“

30 секунди по-късно

Отговор:

Какво бих спечелил в такъв случай?

20 секунди по-късно

РЕ:

„Ще можете да ме зяпате.“

35 секунди по-късно

Отговор:

„И това ще ви хареса?“

25 секунди по-късно

Ре:

„Не на мен, а на вас! Всички мъже обичат да зяпат, макар и да не си го признават.“

50 секунди по-късно

Отговор:

„Подобни диалози ми харесват много повече.“

30 секунди по-късно

Ре:

„Аха, значи си падате по недодяланата вербална еротика.“

Три минути по-късно

Отговор:

„Добри заключителни думи, Еми. За съжаление трябва да изляза. Желая ви приятна вечер.“

Четири минути по-късно

RE:

„Днес си разменихме цели двацет и осем имейла, Лео. И какво постигнахме? Нищо. Кое е вашето мото? Необвързаността. А заключителните ви думи? «Приятна вечер». Струва ми се, че все още сме на етапа «Еми Ротнер ви желае весела Коледа и честита Нова година». След стотици писма и една професионално непроведена среща не сме се сближили дори и на милиметър. Интимното ни непознанство се поддържа единствено от неимоверните усилия, които полагаме за него. Лео, Лео, Лео. Жалко, жалко, жалко.“

Една минута по-късно

Отговор:

„Оплаквате се, когато не ви пиша цял ден. Не сте доволна и ако в рамките на пет часа ви изпратя четиринайсет имейла. Мисля, че не може да ви се угоди, скъпа Еми.“

20 секунди по-късно

RE:

„Не и по имейла!!! Приятна вечер, г-н Лайке.“

След четири дни

Относно: (празно)
„Ку-ку!“

Сърдечни поздрави: Еми.

На следващия ден

Относно: (празно)
„Лео, ако мълчанието ви е някаква тактика, определено е доста неприятна! Омръзна ми, няма да ви пиша повече. Чао.“

Пет дни по-късно

Относно: (празно)
„Надявам се, че не са ви спрели тока, Лео.
Започвам да се притеснявам за вас. Напишете ми поне едно «Беее»!“

Три минути по-късно

Отговор:

„Добре, Еми, нека се срещнем. Разбира се, ако все още искате. Кога? Днес? Утре? Вдругиден?“

15 минути по-късно

Ре:

„Така значи, безследно изчезналият най-после се появи! И изведнъж се разбърза да ме види. Да, може би все още искам да се срещнем. Но първо ми кажете къде потънахте цели десет дни. И гледайте обяснението да е достоверно!!!“

Десет минути по-късно

Отговор:

„Майка ми почина. Достатъчно достоверно ли е?“

20 секунди по-късно

Ре:

„По дяволите! Наистина ли? От какво?“

Три минути по-късно

Отговор:

„Най-вече от нещастие. Диагнозата беше «злокачествен тумор». За щастие всичко приключи бързо,

без особени мъчения.“

Една минута по-късно

РЕ:

„Бяхте ли при нея, когато се случи?“

Три минути по-късно

Отговор:

„Почти. Със сестра ми чакахме в коридора. Лекарите ни казаха, че моментът не е подходящ за свиждане. Питам се дали има по-подходящ момент от този.“

Пет минути по-късно

РЕ:

„Бяхте ли близки? (Извинете, че ви задавам такъв тривиален въпрос, Лео.)“

Четири минути по-късно

Отговор:

„Само преди седмица щях да кажа, че не сме особено близки. Днес обаче съм на друго мнение, ако съдя по болката, която изпитвам. Но не искам да ви отегчавам със семейните си истории, Еми.“

Шест минути по-късно

РЕ:

„Изобщо не ме отегчавате, Лео. Искате ли да се видим и да поговорим? Може би точно аз съм подходящият човек в тази ситуация. Намирам се съвсем встрани от живота ви, но все пак съм близо до вас. Нека веднъж завинаги забравим формалностите и се срещнем като двама добри стари приятели.“

Десет минути по-късно

Отговор:

„Съгласен съм. Благодаря ви, Еми! Какво ще кажете за тази вечер? Но трябва да ви предупредя, че чувството ми за хумор достигна рекорден спад.“

Три минути по-късно

РЕ:

„Скъпи, скъпи Лео, за съжаление няма да успея довечера. Не може ли утре към седем вечерта в някое кафене в центъра?“

Осем минути по-късно

Отговор:

„Утре е погребението, но вероятно ще приключи до седем. Ще ви напиша имейл най-късно до пет следобед. Тогава ще уговорим мястото на срещата. Става ли?“

Десет минути по-късно

Ре:

Да, Лео, нека направим така. Много ми се иска да ви кажа нещо утешително. Страхувам се обаче, че би прозвучало като „весела Коледа и честита Нова година“. Затова ще се въздържа. В мислите си съм с вас. Мога да си представя какво ви е в момента. Не смея да ви пожелаая „лека нощ“, тъй като едва ли ще спите спокойно. Но утре вечер ще бъда ваша опора. Доскоро!

Еми

(Въпреки тъжния повод се радвам, че ще се видим!

Пет минути по-късно

Отговор:

„Аз също!“

Лео

На следващия ден

Относно: Промяна

„Скъпа Еми, за съжаление уговорката ни за днес отпада. Утре ще ви обясня защо. Не ми се сърдете. Благодаря ви за подкрепата. Наистина я оценявам!“

Сърдечни поздрави: Лео.

Два часа по-късно

РЕ:

„Няма проблем.“

Еми

На следващия ден

Относно: Марлен

„Скъпа Еми, снощи бях с Марлен, бившата ми приятелка. Тя дойде и на погребението. Двете с майка ми се разбираха чудесно и за мен беше важно да поговоря с нея. Марлен е ключът, способен да отвори вратите на моята сложна семейна история. Мога само да ѝ завиждам за близките ѝ отношения с майка ми. Вчера тя се чувстваше

много зле и аз бях човекът, който я утешаваше. Тази роля определено ми хареса, тъй като не понасям да ми съчувстват. Предпочитам аз да съчувствам на някого. (От време на време и на самия себе си, но няма да се впускам в подробности.) Дано не ми се сърдите, че ви «вързах тенекия». Помислих си: «Лео, защо е необходимо да въвлечаш жена, която няма нищо общо с миналото ти?». А и не ми се искаше да ме виждате в подобна светлина. Предпочитам да се срещнем, когато съм в по-добра форма. Опитайте се да ме разберете, Еми. Още веднъж ви благодаря за подкрепата. Тя означава много за мен.“

Хубав ден: Лео.

Три часа по-късно

РЕ:

„Всичко е наред.“

Поздрави: Еми.

Пет минути по-късно

ОТГОВОР:

„Не, явно нещо не е наред, щом ми пишете толкова лаконично. Какво има, Еми? Засегнах ли ви, когато отказах да се видим? Чувствате ли се използвана (и в същото време ненужна)?“

Два часа и половина по-късно

РЕ:

„Не, не, Лео. Просто съм много заета и затова бях кратка.“

Осем минути по-късно

Отговор:

„Не вярвам. Познавам ви, Еми. Поне отчасти. Колкото и да е странно, започвам да изпитвам угризения на съвестта. Взех да си мисля, че ми се сърдите, макар да знаете твърде добре, че нямате никакво право.“

Четири минути по-късно

РЕ:

„Стига сте увъртали, скъпи Лео. Кажете, поне имахте ли успех с утешаването? Потръгнаха ли отново нещата с Марлен?“

Осем минути по-късно

Отговор:

„Така било значи! Ами разбира се! Лео Лайке има наглостта да се срещне със своята бивша приятелка след

погребението на майка си. Еми Ротнер, която не пропуска случай даzakлейми господин Лайке като отявнен моралист, веднага надушва нравствения упадък. Нека тогава призна още нещо, скъпа Еми. Как ще реагирате, ако ви кажа, че само шест часа след погребението на майка ми бях на косъм да преспя с бившата си приятелка? Надявам се, че сте силно шокирана! Лека вечер.“

Три минути по-късно

Ре:

„Бихте ли ми обяснили как човек се разминава «на косъм» от секса с някого? И преди всичко — защо би го направил? Убедена съм, че само мъжете се държат по този начин. Вероятно сте сметнали, че можете да «утешите в леглото» бившата си приятелка. Но малко преди нещата да ескалират, тя се е усетила и ви е прошепнала в ухото: «Лео, недей, не бива да го правим. Отново ще разрушим доверието, което си върнахме тази вечер». А вие сте си казали: «Жалко, бях само на косъм...».“

15 минути по-късно

Отговор:

„Скъпа Еми, изумен съм колко упорито и самоуверено се изказвате по лични въпроси, които не ви засягат ни най-малко. Учудвам се как успявате да изберете възможно най-неподходящия момент, за да натрапите своята липса на вкус, опитвайки се да припишете на други хора склонността си да принижавате всичко до едно-

единствено нещо — секс, секс и само секс. Започвам да се питам защо се държите по този начин.“

Осем минути по-късно

РЕ:

„Драги Лео, уважавам дълбоко вашата скръб, но кой започна да се хвали, че е щял да преспи «на косъм» с някого? Вие или аз? Съжалявам, Лео, но ми е дошло до гуша от такива сцени. Изпитвала съм ги твърде често на собствения си гръб, а много от приятелките ми продължават да страдат от мъжкото малодушие. Извинете ме, ако ситуацията с Марлен е протекла другояче. Между другото човек с вашата чувствителност трябва да знае, че жена като мен би се обидила, в случай че я пренебрегнат в последната минута, и то заради бивша приятелка. Да, Лео, действително съм засегната. Не съм случаен човек, дори за вас.“

С уважение: Еми.

На следващия ден

Относно: Еми

„Не, Еми, определено не сте случаен човек. Особено за мен. Вие сте моят втори глас, който ме съпровожда в ежедневието. Вие превърнахте вътрешния ми монолог в диалог и обогатихте душевния ми свят. Не спирате да задавате въпроси, да се защитавате, да ме осмивате и да спорите с мен. Изключително съм благодарен за вашия хумор, чар, жизненост и дори за липсата ви на вкус.

Но, Еми, не се превръщайте в моя съвест! И за да не се отклоня от любимата ви тема, ще добавя, че би трябвало да ви е напълно безразлично кога, с кого и колко често правя секс (или какъв вид предпочитам). Аз не разпитвам как върви интимният ви живот с Бернхард. И, честно казано, не ме интересува. Това не означава, че никога не съм имал еротични фантазии с вас. Но се опитвам да ги държа настрана и да не ви ги натрапвам. Те са в моето съзнание и именно там трябва да останат. Не бива да навлизаме в личното пространство на другия. Така няма да постигнем нищо.

Еми, онези на пръв поглед маловажни думи, които си разменихме след смъртта на майка ми, наистина ми помогнаха. Отново чух втория си глас. Той задаваше въпроси, които сам не си задавах, и предлагаше нужните отговори. Накара ме да се чувствам по-малко самотен. Изпитах силното желание най-после да стопя дистанцията между нас. Ако онази вечер бяхте намерили време, наистина щях да го направя. Всичко можеше да бъде различно днес, без тайни и мистерии. Още в началото на срещата щях да ви прехвърля семейния си товар и двамата щяхме да рухнем под неговата тежест. Край на магията и илюзиите. Щяхме да говорим, докато няма какво повече да си кажем. Какво би последвало? Единствено отрезвяване. Как бихме се справили с близостта, при положение че никога не сме се срещали? Как щяхме да се погледнем? Какво бихме видели в другия? Щяхме ли да си пишем днес? И ако да, за какво?

Еми, страх ме е да не загубя «втория си глас», гласа на Еми. Искам да го запазя и да се отнасям предпазливо към него. Той стана неделима част от мен.“

Ваш Лео.

Три часа по-късно

РЕ:

Нека продължа любимата си тема. Съжалявам, но не ми е безразлично Кога, с Кого и Колко Често Правите Секс! Щом съм нечий „втори глас“, мога да се меся в решенията на този човек по споменатите въпроси. (Трябва обаче да призная, скъпи Лео, че до момента не съм коментирала казуса „какъв вид секс“ обичате. Но скоро ще стигна и до него.) Сега ви оставям насаме със собствения ви глас. Утре следва продължение.

Целувки: Еми.

Час и половина по-късно

Отговор:

„Може ли и аз да си позволя малко циничност, уважаема Еми? Да приемем, че наистина съм «рунтавото чудовище» от кафене «Хубер». Пак ли нямаше да ви е безразлично кога, с кого и колко често правя секс? С други думи не се ли интересувате от тези неща именно защото в имейлите си към мен преследвате някакъв мъжки идеал, който — въпреки семейното щастие с Бернхард — не ви е безразличен? Така се потвърждава теорията ми, че всеки от нас е гласът на фантазията на другия. Чувството не е ли достатъчно хубаво и ценно, за да го разваляме?“

На следващия ден

Относно: Отговор

„Скъпи Лео, знаете ли кое ме дразни у вас? Определенията, които използвате по отношение на съпруга

ми. «Въпреки семейното щастие с Бернхард». Какво, по дяволите, имате предвид? «Семейно щастие» звучи (при това нарочно!) като «изпълняване на интимните семейни задължения с партньора». Или като: «Узаконено от държавата редовно полово сношение със съответния обмен на телесни течности». Скъпи Лео, вие се подигравате с моя брак! Много съм чувствителна на тази тема. Моля ви, престанете!“

45 минути по-късно

Отговор:

„Еми, непрекъснато говорите за секс. Направо сте патологичен случай!“

Един час по-късно

Re:

„Едва започвам да говоря за секс, скъпи мой. Във вчерашните ви писма има няколко пасажа, които си струва да обсъдим. Като например въпроса за «еротичните фантазии». Вие използвате цели три отрицания, за да ме уверите, че ви привличам. Ето така се изразява Лео! Друг би казал: «Еми, понякога имам еротични фантазии с вас!». Лео Лайке обаче заявява: «Еми, това не означава, че никога не съм имал еротични фантазии с вас». И още се чудите, че не искам да приключа с тази тема! Не аз съм патологичният случай, скъпи Лео. Именно вие сте склонен към вербална еротика и словесни остроумия. Накратко, изобщо не вземам за чиста монета възвишените ви

сексуални възжеления. Какво прави добрият стар Лео със своите тройно отречени еротични фантазии? Цитат: «Опитвам се да ги държа настрана и да не ви ги натрапвам». Не искал да ми ги натрапва. Питам се какви ли са тези фантазии, щом е толкова трудно да ми ги натрапите? Разкажете ми повече за тях.“

20 минути по-късно

Re:

„А, да, и още нещо, г-н Лео. Вчера ми писахте следното: «Не бива да навлизаме в личното пространство на другия». Склонна съм да ви противореча. Всичко, което обсъждаме и правим тук, е лично пространство. Още от самото начало беше така и нещата все повече се задълбочават. Ние не говорим за работата или интересите си, не коментираме какви са хобитата ни. Държим се така, сякаш не съществува култура, пренебрегваме политиката и дори не споменаваме времето. Единственото, което правим, е да навлизаме в личното пространство на другия. Вие в моето и аз във вашето. Така забравяме за всичко останало. Едва ли можем да навлезем по-навътре в личното пространство на събеседника. И вие постепенно трябва да приемете факта, че вече сте проникнали в моето «интимно пространство», и то не в смисъла на «любимата ми тема». Бих казала дори, че сте стигнали далеч отвъд нея.“

Лека вечер: Еми.

Час и половина по-късно

Отговор:

„Скъпа Еми, знаете ли пък от кое се дразня АЗ? От вашите постоянни обръщения — «господин Лео», «професор Лео», «господин психолог», «господин моралист» и т.н. Направете ми услуга, нека се ограничим само с «Лео». Саркастичните ви послания и бездруго са достатъчно ясни. Благодаря за разбирането!“

Лео

Десет минути по-късно

RE:

„Уффф! Не ви харесвам днес!“

Една минута по-късно

Отговор:

„И аз не се харесвам.“

30 секунди по-късно

RE:

„Много мило от ваша страна, че си признавате!“

20 секунди по-късно

Отговор:

„Благодаря.“

15 секунди по-късно

РЕ:

„Моля.“

Час и половина по-късно

Отговор:

„Заспахте ли вече?“

Три минути по-късно

РЕ:

„Рядко заспивам преди вас. Лека нощ!“

30 секунди по-късно

Отговор:

„Лека нощ.“

40 секунди по-късно

Ре:

„Често ли мислите за майка си? С удоволствие бих отнела част от бремето ви.“

30 секунди по-късно

Отговор:

„Вече го направихте, скъпа Еми. Лека нощ.“

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Три дни по-късно

Относно: Край на мълчанието!

„Скъпа Еми, не сме си писали от три дни. Смятам, че е време да подновим кореспонденцията. Желая ви лека работа. Често си мисля за вас — рано сутрин, на обед, вечер, през нощта, а и в останалото време.“

Всичко хубаво: Лео.

Десет минути по-късно

RE:

Г. (го, гос, госп, госпо...) Скъпи Лео, Вие спряхте да ми пишете, не аз! Чаках напрегнато, докато мълчахте, и се надявах най-сетне да проговорите. Нямах търпение. Но пък си струваше. Ето че отново сте тук и си мислите за мен. Чудесно! Как сте? Имате ли време и желание да изпием по чаша вино късно вечерта или рано през нощта? Разбира се, всеки пред компютъра си. Вие и въображаемата Еми. Аз и виртуалният Лео. Може и да си разменим по някоя дума. Какво ще кажете?

Осем минути по-късно

Отговор:

„С удоволствие, Еми. Вашият Б. (Бе, Бер, Берн, Бернх...) съпруг не си ли е вкъщи вечер?“

Три минути по-късно

РЕ:

„Подобни въпроси искрено ви забавляват, нали? Сякаш искате да ме накажете за това, че съм щастливо омъжена. Напротив, Бернхард си е вкъщи вечер. Подготвя се в кабинета си за следващия ден, чете книга на своето канапе и или пък спи в леглото си. След полунощ обикновено се случва третото. Доволен ли сте от отговора?“

Шест минути по-късно

Отговор:

„Да, благодаря! Когато говорите за съпруга си, като че ли искате да ми покажете колко самостоятелно могат да съжителстват двама души, и то въпреки или тъкмо заради щастливия си брак. Вие не казвате, че той е «в кабинета», а в «кабинета СИ». Не чете на «нашето канапе», а на «своето». Дори не спи в «леглото ни», а в «леглото си».“

Четири минути по-късно

Ре:

„Скъпи Лео, може и да звучи странно, но у нас всеки има своя стая, свое канапе и дори свое легло. В известна степен всеки от нас води свой собствен живот. Шокирах ли ви?“

25 секунди по-късно

Отговор:

„Защо тогава живеете заедно?“

18 минути по-късно

Ре:

„Лео, толкова сте сладък! Наивен като двайсетгодишен младеж. Повярвайте ми, никой не е сложил на вратата на стаята си табела «Влизането забранено», нито пък канапетата ни са «недостъпни за външни лица». На леглата ни няма надпис «Внимание, зло куче!» С две думи, всеки разполага със свое лично пространство, но другият е добре дошъл да се присъедини. Или, както наскоро го формулирахме с вас, «да навлезе в личното пространство на другия». Е, научихте ли нещо ново за брака?“

30 секунди по-късно

Отговор:

„На колко години са децата?“

35 минути по-късно

Re:

„Фиона е на шестнайсет, Йонас на единайсет. А «моят Бернхард» е малко по-възрастен от мен. Край на темата за семейството, Лео! Нека оставим децата встрани от разговора. Преди няколко месеца ми писахте, че общуването с мен ви помага да преодолеете раздялата с Марлен. (Разбира се, не знам дали още е валидно, но бихте могли да ми кажете!) Аз самата си почивам от семейните задължения, когато ви пиша или чета вашите имейли. Вие сте като малък остров насред сивото ежедневие. Остров, на който искам да прекарвам времето единствено с вас, ако не възразявате.“

Пет минути по-късно

Отговор:

„Не възразявам, Еми! Понякога просто ме обзема любопитство да разбере какво правите извън малкия остров. Интересно ми е как протича ежедневието ви на сушата, в сигурния пристан на брака. (Съжалявам, но изразът ми се стори подходящ.) Сега обаче отново се прехвърлям на острова. Кога ще прием вино? Късно ли е в полунощ?“

Две минути по-късно

RE:

„Не, изобщо! Очаквам с нетърпение срещата.“

20 секунди по-късно

Отговор:

„И аз. Доскоро.“

В полунощ

Относно: (празно)

„Скъпа Еми, тук е Лео. Желая ви една прекрасна нощ за двама. В момента сме напълно сами. Може ли да ви прегърна, Еми? И да ви целуна? Целувам ви. А сега да пийнем. Какво пиете? Аз пия «Совиньон Визинтини, Коли Ориентали дел Фруили», реколта 2003 г. А вие? Кажете ми, Еми. Какво пие Еми? Аз пия бяло вино.“

Една минута по-късно

RE:

„Лео, май не сте на първата чаша!!!“

Осем минути по-късно

Отговор:

„Ето че Еми отново ми пише. Еми. Еми. Еми. Малко съм пиян, но само малко. Пих цяла вечер и чаках да стане полунощ, когато Еми ще ме посети. Да, така е. Наистина не съм на първата бутилка. Копнея за моята Еми. Искате ли да дойдете при мен? Ще изгасим лампата. Не е нужно да се виждаме. Искам да ви почувствам, Еми. Ще затворя очи. Връзката ми с Марлен е лишена от смисъл. Ние само се нараняваме. Вече не се обичаме. Тя не мисли така, но ние просто не се обичаме. Това не е любов, а зависимост, чувство за притежание. Марлен не желае да ме пусне, а аз не мога да я задържа. Леко съм пиян. Но не много. Ще дойдете ли при мен, Еми? Ще ме целунете ли? Сестра ми твърди, че изглеждате ослепително, независимо коя сте всъщност. Някога целували ли сте непознат мъж? Ще отпия още една глътка бяло вино. Пия за нас. Вече съм леко пиян. Но не много. А сега е ваш ред да ми пишете, Еми. Писането е като целувка, но без устни. Писането е целувка между два интелекта. Еми, Еми, Еми.“

Четири минути по-късно

Re:

„Е, представях си малко по-различно първата ни среднощна среща. Лео е напълно пиян! Но и това си има своя чар. Знаете ли, Лео, ще бъда кратка. Вероятно буквите и бездруго се размазват пред очите ви. Ако искате, разкажете ми нещо повече за себе си. Все пак не изпадайте в подробности, за които утре ще съжалявате. Сега смятам

да изпия чаша френско червено вино от долината на река Рона, реколта 1997 г. Пия за вас! По-добре е обаче да минете на минерална вода или да си направите силно кафе!“

50 минути по-късно

Отговор:

„Толкова сте строга, Еми. Не бъдете толкова строга. Не искам кафе. Искам Еми. Елате при мен. Ще изпием по една малка чаша вино. Бихме могли да си сложим превръзки на очите, като в онзи филм. Не се сещам как се казва, трябва да помисля. Копнея да ви целуна. Изобщо не ме интересува как изглеждате. Влюбих се във вашите думи. Пишете ми каквото искате. Бъдете строга, ако това ви харесва. Но аз пак ще обичам писмата ви. Всъщност изобщо не сте строга, а просто се насилвате да изглеждате такава. Преструвате се на по-силна, отколкото сте в действителност. Марлен не близваше алкохол. Тя е една много трезва, но очарователна жена. Всички го казваха. Избяга с някакъв пилот от Испания. Връзката им обаче приключи. Марлен твърди, че аз съм най-важният човек за нея. Каква лъжа! Не можем да бъдем отново заедно. Раздялата винаги боли. И аз не желая да повтарям старите грешки с Марлен. Майка ми много я харесваше. Но тя почина, а и приживе беше ужасно нещастна. Нещата се развиха по доста неочакван начин. Част от мен си отиде с нея. Едва сега го осъзнавам. Майка ми не полагаше много грижи за мен и сестра ми. А баща ми замина за Канада с по-големия ми брат. Аз останах някъде по средата. Пренебрегнат. Бях кротко дете. Мога да ви покажа снимки. Искате ли? На карнавалите винаги се маскирах като Бъстър Кийтън. Харесвам мълчаливите трагикомични герои, които умеят да правят гримаси. Хайде, елате да изпием по още

една чаша и да разглеждаме снимки от карнавалите. Жалко, че сте омъжена. Не, всъщност е по-добре така. Изневерявали ли сте на съпруга си, Еми? Не го правете. Човек се чувства много наранен, когато го излъжат. Малко съм пиан, но главата ми е бистра. Марлен ми изневери веднъж. Поне знам само за един случай. Не успя да го скрие от мен, тъй като беше изписано на лицето ѝ. Еми, вече смятам да изпратя този имейл. Целувам ви. Отново и отново, независимо коя сте. Копнея за близост. Не желая да мисля непрекъснато за майка си. Нито за Марлен. Искам да целувам Еми. Съжалявам, малко съм пиан. Вече го изпращам. Отивам да спя. Целувам ви за лека нощ. Жалко, че сте омъжена. Смятам, че щяхме да си подхождаме добре. Еми. Еми. Еми. Обичам да изписвам името ви. Натискам първата буква със средния ляв пръст, а втората с десния показалец. После плъзгам средния пръст на същата ръка два реда по-нагоре. ЕМИ. Бих могъл да напиша хиляда пъти името. Когато го правя, все едно ви целувам. Време е за сън, Еми.“

На следващата сутрин

Относно: Привет

„Здравейте, Лео, слязохте ли на Земята?“

Поздрави: ваша Еми.

Два часа и половина по-късно

Re:

„Още ли се чудите как да обясните среднощните си имейли? Няма нужда, Лео. Намирам ги за изключително очарователни. Трябва по-често да се напивате. Едва тогава разкривате емоционалната си същност, ставате непринуден и нежен, на моменти дори бурен и страстен. Отива ви да бъдете необуздан! Чувствам се поласкана, че искате да ме целувате толкова често! Хайде, напишете ми нещо!!! Страшно съм любопитна какво мислите. Вероятно трескаво се опитвате да се върнете към нормалното си състояние и да скриете онзи Лео от вчера. Дано не е повръщал.“

Три часа по-късно

РЕ:

„Лео??? Не е честно да мълчите! Бих казала, че е проява на лош вкус. Надушвам един мъж, който на сутринта отрича любовните думи, прошепнати в ухото на неговата любима миналата нощ. Надушвам един доста типичен, посредствен и скучен мъж, но не и Лео. Пишете ми най-сетне!!!“

Пет часа по-късно

Отговор:

„Скъпа Еми, в момента е десет вечерта. Искате ли да дойдете при мен? Ще ви платя таксито. (Живея в края на града.)“

Лео

Около два часа по-късно

РЕ:

„А така! Скъпи Лео, в момента е 23:43 ч. Спите ли?

Ако не, нека ви попитам нещо:

- 1) Наистина ли искахте да дойда при вас?
- 2) Все още ли го искате?
- 3) Да не би отново да сте «леко пиян»?
- 4) Какво си представяте, че ще правим, ако дойда при вас?“

Пет минути по-късно

Отговор:

„Скъпа Еми,

- 1) Да. 2) Да. 3) Не. 4) Каквото се случи.“

Три минути по-късно

РЕ:

„Скъпи Лео,

- 1) Аха. 2) Аха. 3) Добре. 4) Каквото се случи?
- Обикновено се случва онова, което човек иска да се случи. Вие какво искате да се случи?“

50 секунди по-късно

Отговор:

„Наистина не знам, Еми. Но мисля, че и двамата ще разберем, когато се видим.“

Две минути по-късно

РЕ:

„А ако нищо не се случи? Ще гледаме глупаво, ще свиваме рамене, докато някой от нас не се осмели да каже: «Съжалявам, нещо не се получава». И как ще действаме после?“

Една минута по-късно

Отговор:

„Трябва да поемем риска. Елате при мен, Еми! Осмелете се! Нека най-сетне направим тази крачка! Доверете ми се!“

25 минути по-късно

РЕ:

„Скъпи Лео, малко се изнервям от необичайната ви настойчивост. Имам едно подозрение. Мисля, че много

добре знаете какво ще се случи. Вероятно все още се намирате под въздействието на снощното опиянение и настроението ви е приповдигнато. Търсите близост. Искате да забравите за Марлен. Прочели сте много книги и сте изгледали безброй филми с подобни сцени. Като «Последно танго в Париж» с Марло Брандо и т.н. Лео, познавам доста добре тези сцени — Той вижда Нея за пръв път, по възможност на приглушена светлина, за да се прикрият всички евентуални дефекти. Без да промълвят и дума, те свалят дрехите си. Нахвърлят се един върху друг като прегладнели зверове и се търкалят с часове по пода. Край на сцената. Нов кадър. Той лежи по гръб, а на устните му е изписана фриволна усмивка. Наблюдава със сладострастен поглед тавана на стаята, сякаш ще го погълне всеки момент. Тя е положила глава на гърдите му. Прилича на разгонена кошута, чиито страсти току-що са задоволени от цяло стадо елени. Един от двамата изпуска цигарен дим през ноздрите си. Постепенно картината избледнява. Какво следва после? Интересувам се предимно от това. Какво следва после???

Лео, не става така. Използвате нетипични за вас клишета. Разбира се, винаги има вариации по темата. В опиянението на миналата нощ ви хрумна идеята за превръзка на очите. Значи не бива дори да се виждаме. Вие ми отваряте слепешката. Двамата се хвърляме в обятията си и правим сляп секс. След това се сбoguваме в мрака. На следващия ден вие отново ми пишете благочестиви имейли да не изпадам в изкушения, а аз, както винаги, отвърщам троснато. Но щом падне мрак, ние пак се срещаме, напълно освободени от досегашния си живот, без да се съобразяваме с виртуалното си общуване. Правим секс в най-висша степен на необвързаност. Няма какво да губим или да рискуваме. Вие получавате своята «близост», а аз едно извънбрачно приключение. Трябва да призная, че звучи вълнуващо. Но всичко това си остава една мъжка фантазия, скъпи Лео. Изобщо не си правете илюзии. Или

поне не с мен! (Казвам го съвсем добронамерено, честна дума!)“

15 минути по-късно

Отговор:

„А ако просто исках да ви покажа няколко снимки от детството? Или да изпием чаша уиски, за да отпразнуваме факта, че най-накрая сме решили да се срещнем? Може би само копнеех да чуя гласа ви и да вдишам аромата на косата ви.“

Девет минути по-късно

РЕ:

„Лео, Лео, Лео, понякога си мисля, че вие сте жената, а аз — мъжът. Но всичко е една сложна игра. Налага ми се да разсъждавам като мъж, за да мога да ви разбера. Опитвам се да проникна в съзнанието на противоположния пол и на базата на собствения си опит да анализирам мъжкия начин на мислене (и свързания с него речников запас). В знак на благодарност вие ме обвинявате, че съм обсебена от секса. Лео, аз успях да разгадая класическия мотив за настойчивите ви среднощни покани, а вие ме нападате с твърденията, че те всъщност са били моя идея. Човек би помислил, че сте невинен ангел, поредният срамежлив романтик! Само не ми казвайте, че ме каните у дома си в десет вечерта, за да разглеждаме снимки от детството ви. (А може би разполагате и с богата колекция от пощенски марки? Ако е така, щях да дойда веднага...)“

Три минути по-късно

Отговор:

„Скъпа Еми, моля, престанете да ме сравнявате с всички останали мъже. Твърде голям индивидуалист съм, за да ме поставяте под един (най-често омразен) общ знаменател с тях. Защо продължавате да си правите изводи за мен от поведението на други мъже? Отношението ви е много обидно!“

18 минути по-късно

РЕ:

„Добре, добре, съжалявам! Но ето че отново отклонихте въпроса защо искахте да ме видите посред нощ. Лео, не е срамно да си признаете. Напротив, чувствам се поласкана. Отношението ми към вас няма да се промени, ако разбера, че в състояние на алкохолно опиянение ви е хрумнала еротичната идея да приложите номера с превръзката на напълно непознатата, но очевидно доста привлекателна Еми. Между другото часът вече е един и половина през нощта. Смятам да се отправям към леглото. Още веднъж ви благодаря за интересното предложение. Проявихте смелост. Харесва ми, когато сте спонтанен и ме обсипвате с целувки в пияно състояние. Лека нощ, Лео. Целувки и от мен.“

Пет минути по-късно

Отговор:

„Никога не съм искал да прилагам каквито и да е номера. Лека нощ.“

Дванайсет минути по-късно

РЕ:

„Още две неща, Лео. И бездруго не мога да заспя. Първо, сериозно ли смятахте, че щях да ви позволя да платите таксито, ако бях дошла?“

Второ, кой от трите варианта на Еми очаквахте да видите? Енергичния прототип на Еми, блондинката с големия бюст или срамежливата Еми? Едно е сигурно — въобразяемата Еми би изчезнала в мига, в който се срещнем.“

Един ден по-късно

Относно: Проблеми с компютъра?

„Лео? Защо мълчите?“

Три дни по-късно

Относно: Кратка пауза

„Скъпа Еми, пиша само за да ви уверя, че няма да спра да ви пращам имейли. В момента, в който разбере какво бих могъл да ви напиша, ще го направя веднага. Сега се опитвам да овладеея шизофреничната си натура, която се разби на хиляди парченца през последните дни. Щом съумея да ги сглобя, ще бъда на ваше разположение.

Еми, не ми излизате от главата. Липсват ми. Копнея за вас. Всеки ден препрочитам имейлите ви.“

Ваш Лео.

Четири дни по-късно

Относно: Предателство

„Здравейте, господин Лайке, страдате ли от гузна съвест? Не трябва ли да ми издадете нещо? («Издавам» има същия корен като «предавам».) Нужно ли е да знам нещо, което не сте ми казали? Ако е така, май вече знам. Направих ужасяващо разкритие в пощенската си кутия. Сещате ли се за какво говоря? Хайде, успокойте съвестта си!!!“

Поздрави: Еми Ротнер.

Три часа и половина по-късно

Отговор:

„Еми, всичко наред ли е? Какъв е този закодиран имейл? Нима сте измислили нова теория на конспирацията? Във всеки случай нямам никаква представа за какво говорите. Направили сте ужасяващо разкритие в пощенската си кутия? Моля, бъдете по-ясна! И

не се дръжете така дистанцирано само заради едно подозрение!“

Всичко хубаво: Лео.

30 минути по-късно

РЕ:

„Уважаеми г-н психологист, ако «подозрението» ми се потвърди, ще ви намразя за цял живот!!! По-добре ми разкрийте истината веднага.“

25 минути по-късно

Отговор:

„Еми, не знам защо се държите така, но писмата ви ме плашат. Не желая да ставам жертва на безпочвената омраза, породена от налудничавите хрумвания на мнителния ви мозък. Кажете ми ясно за какво става въпрос или ме оставете на мира! Вече съм наистина ядосан!“

Лео

На следващия ден

Относно: Предателство, втора част

„В неделя се видях с една моя приятелка. Говорихме си за вас, Лео. «С какво се занимава?», попита тя. «Преподава психологистика в университета», отговорих

аз. Психолингвистика? Соня беше силно заинтригувана. Поинтересува се какво точно правите и аз ѝ казах, че не съм съвсем наясно, тъй като рядко обсъждаме работата и говорим най-вече за самите нас. Тогава се сетих, че в началото споменахте за едно изследване, което правите. Подхвърлих на Соня, че се занимавате с езика на имейлите. След малко отново се върнахме на този въпрос и лицето ѝ внезапно помръкна. Думите ѝ бяха следните: «Еми, внимавай, може би той просто те използва за изследването си!». Направо изпаднах в шок. Прибрах се вкъщи и започнах да препрочитам старите ви имейли. Попаднах на един пасаж от 20 февруари: «В момента изследваме влиянието на имейлите върху езиковото поведение и още по-интересно, тяхната роля като средство за предаване на емоции. Ето защо в писмата ми понякога се промъкват научни термини, но ви обещавам, че за в бъдеще ще се въздържа».

Е, скъпи Лео, сега разбирате ли защо реагирам по този начин? ЛЕО, НАИСТИНА ЛИ МЕ ИЗПОЛЗВАТЕ ЗА НАУЧНИ ЦЕЛИ? ДЕЙСТВИТЕЛНО ЛИ МЕ ТЕСТВАТЕ КАТО ПРОВОДНИК НА ЕМОЦИИ? НИМА СЪМ САМО МАТЕРИАЛ ЗА СКУЧНА ДОКТОРСКА ДИСЕРТАЦИЯ ИЛИ ЗА НЯКОЕ УЖАСНО ЕЗИКОВО ИЗСЛЕДВАНЕ?“

40 минути по-късно

Отговор:

„Най-добре се допитайте до вашия Бернхард. Вече ми писна от вас. Никой не би издържал товара на емоциите ви.“

Лео

Пет минути по-късно

Ре:

„Изобщо не мислете, че нападките ви са ми помогнали да преодоля тревогите. Моля ви за ясен отговор, Лео. Мисля, че ми го дължите.“

Три дни по-късно

Относно: Лео!

„Скъпи Лео, изживях три кошмарни дни. Страхът (който по-скоро беше истински пристъп на паника), че през цялото време сте ме използвали за целите на вашето изследване, се смеси с друго опасение — може би се отнесох несправедливо към вас. Може би с прибързаните си обвинения разруших нещо помежду ни. Не знам кое от двете би било по-лошо — евентуалното ви предателство или фактът, че с безпочвените си подозрения съм унищожила грижливо изграденото доверие помежду ни.

Скъпи Лео, опитайте се да ме разберете. Трябва да призная, че много отдавна не съм била в толкова близки отношения с някого. Дори се учудвам как се стигна дотам. Само в писмата си до вас имам възможност да бъда изцяло себе си. За да постигне нещо в «реалния живот», човек е принуден непрекъснато да прави компромиси с личността си. Не Трябва да реагираш прекалено остро! Трябва да приемаш едно или друго! Трябва да си затваряш очите! Нужно е постоянно да приспособяваш чувствата си към заобикалящата среда, да щадиш хората, които обичаш, да играеш стотици роли всеки ден, да балансираш и да си изключително точен в преценката си, за да не застрашиш общото цяло, от което самият ти си част.

Скъпи Лео, с вас не се боях да проявявам спонтанност. Не съм мислила какво е редно да очаквам и какво не. Пишех, напълно освободена от предразсъдъци, и се чувствах невероятно добре!!! И то единствено благодарение на вас, скъпи Лео. Ето защо станяхте толкова важен за мен. Вие ме приехте такава, каквата съм. Понякога ме възпиряхте, понякога ме пренебрегахте и дори се засягахте от думите ми. Но вашето търпение ми показва, че не бива да се променям. Позволете ми да си направя малка реклама — в действителност съм много покромка, отколкото в имейлите. Следователно, ако някой харесва онази Еми, която изобщо не се старае да се представи в добра светлина и страстно изтъква отрицателните си качества — да, Лео, аз съм ревнива, недоверчива, леко невротична, нямам особено високо мнение за противоположния пол, нито пък за своя — май изгубих мисълта си... Искам да кажа, че ако някой харесва онази Еми, която не се опитва да изглежда добра и показва своите слабости, колко ли би му допаднала истинската Еми? В реалния живот тя не смее да разкрие същността си и често мени настроенията си. Чувства се несигурна в себе си и е пълна с противоречия.

Но тук не става дума само за мен. Лео, постоянно мисля за вас. Окупирали сте няколко квадратни милиметра от главния ми мозък (а може би от малкия мозък или от хипофизната жлеза, нямам представа; във всеки случай онази част от главата, с която човек мисли за някого като вас). Вие дълготрайно се установихте там. Не съм напълно сигурна дали в живота сте същият мъж, за когото се представяте в писмата. Но дори и отчасти да е така, това вече ви прави специален. А щом сглобя целия пъзел на нашето общуване, се получава един мъж, който действително би могъл да съществува. Вие постоянно пишете за вашата въображаема Еми. Аз лично не съм толкова склонна да се задоволя с виртуалния Лео. Трудно ми е да харесвам мъж, който живее единствено в представите ми. Той трябва да е от плът и кръв и да бъде

готов за срещата с мен. Още не сме стигнали до този етап, но все повече се приближаваме до него. Докато най-сетне застанем или седнем един срещу друг. Или пък коленичим. Няма никакво значение.

Лео, да приемем, че наистина използвате за научни цели имейла, който пиша в момента. Разглеждате го дума по дума, правите си съответните заключения, прилагате примери как се предават емоции и още по-лошо — по какъв начин те могат да бъдат събудени в събеседника. Мисълта за това е толкова ужасяваща, че ми идва да вия от болка!!! Моля ви, кажете ми, че нашето приятелство няма нищо общо с изследванията ви. Простете, че изобщо ми хрумна подобна идея. Но аз съм човек като всички останали. Винаги си представям най-лошото, за да имам сили да го понеса, ако наистина се окаже вярно.

Лео, това е най-дългият имейл, който съм ви изпращала досега. Не го пренебрегвайте. Върнете се в нашия виртуален свят. Не напускайте мозъчната ми кора. Нуждая се от вас! Много ви... ценя!

Ваша Еми.

P.S. Вече е доста късно, но съм сигурна, че сте буден и ще проверите пощенската си кутия. Не е нужно да отговаряте сега. Ще ми подскажите ли само с една дума, че сте получили съобщението? С една-единствена думичка, става ли? Разбира се, може и с повече, ако ви е по-лесно. Моля. Моля. Моля. Моля. Моля. Моля.“

Две секунди по-късно

Отговор:

„АВТОМАТИЧНО СЪОБЩЕНИЕ ЗА ОТСЪСТВИЕ. ПОЛУЧАТЕЛЯТ Е В ОТПУСК И НЕ МОЖЕ ДА ОТГОВОРИ НА ИМЕЙЛИТЕ СИ ПРЕДИ 18 МАЙ. В СПЕШНИ СЛУЧАИ ТОЙ ЩЕ БЪДЕ УВЕДОМЕН ОТ

ИНСТИТУТА ПО ПСИХОЛОГИЯ КЪМ
УНИВЕРСИТЕТА. ИЗПРАЩАЙТЕ ПИСМАТА СИ НА
СЛЕДНИЯ ИМЕЙЛ АДРЕС: psyuni@gr.vln.com“

Една минута по-късно

Re:
„Безобразие!“

ПЕТА ГЛАВА

Осем дни по-късно

Относно: Отново тук!

„Здравейте, Еми, върнах се. Бях в Амстердам с Марлен. Решихме да започнем отначало, но всичко свърши почти веднага. Още на третия ден се разболях от пневмония. Чувствах се много неловко, защото тя се грижи за мен цели пет дни. Усмиваше се любезно като обиграна медицинска сестра, която мрази работата си, но не иска да вини пациентите. Пътуването се оказа пълната противоположност на онова, което си бях представял — не изживяхме ново начало, а добре познатия край. Изглежда, с годините ставаме все по-опитни. Този път се разделихме като приятели. Тя ме увери, че може да ѝ се обаждам по всяко време, ако се нуждая от нещо. Вероятно имаше предвид лекарства от аптеката. А аз отвърнах следното: «Ако някога отново ни хрумне, че не искаме да живеем един без друг, трябва просто да прекараме няколко дни в Амстердам, за да се убедим в обратното».

Между другото разказах на Марлен за нас. Тя реагира така, сякаш отношенията ни са по-опасни от пневмонията. Признах ѝ, че много си падам по една жена, с която случайно съм се запознал в интернет. Марлен ме попита на колко години сте и как изглеждате. Бях откровен и заявих, че нямам представа. Някъде между трийсет и четирийсет, с руса, кестенява или червена коса. Когато споделих, че сте щастливо омъжена, Марлен беше категорична, че ми хлопа дъската.

«Тази жена — допълних аз — ми позволява да отклоня мислите си от теб, но същевременно да изпитвам

същите чувства. Тя ме провокира и вълнува. Понякога ми идва да я пратя по дяволите, но в следващия миг отново търся компанията ѝ. Нуждая се от нея, защото умее да ме изслушва. Тя е интелигентна и духовита и винаги е до мен. А това е най-важното.»

«След като ти се отразява добре, продължавай да ѝ пишеш — каза Марлен, докато се приближаваше към леглото. — А сега си изпий лекарството!»

Еми, чувствам се напълно безпомощен. Как да се отърва от нея? Тя е като хладилна чанта, но щом я докосна, ми става горещо. Докато вървим заедно по улиците на Амстердам, хващам пневмония. Когато обаче сложи ръка на челото ми, започвам да горя.

Второ: Ето че отново съм тук. Не възнамерявам доброволно да напусна мозъчната ви кора. Бих искал да продължим да си пишем. И най-после да се запознаем лично. Противно на логиката, досега пропуснахме всички подходящи моменти за това. Пренебрегнахме най-елементарните правила на сближаването. Сега сме стари приятели, които се подкрепят взаимно в ежедневието. Понякога дори се държим като влюбени. Но въпреки всичко ни липсва естественото начало на запознанството. Силно се надявам, че ще наваксаме пропуснатото! Още не съм сигурен как ще го направим, без да изгубим онова, което сме изградили до момента. Вие имате ли предложения?

Трето: Нарочно започнах имейла с Марлен. Искам да си споделяме повече неща от личния живот. Нека не се преструваме, че сме сами на този свят. Интересно ми е да узная как се справяте с брака, децата и всичко останало. Ще се радвам да разбера какво ви тревожи. Успокоително е да научиш, че и други хора имат проблеми. Готова ли сте да ме допуснете до своя свят? Ще бъда поласкан, ако ми гласувате подобно доверие.

Четвърто: Еми, моля ви, повече не ме мразете безпричинно! Трудно ми е да го понеса. Още в началото на март се оттеглих от екипа, който изследва имейлите като

средство за предаване на емоции. Официалната причина беше липса на време. Истината е, че темата придоби прекалено «личен» характер за мен, за да мога да я изследвам научно. Надявам се, че сме изчерпали въпроса.

Хубав ден: ваш Лео.

(P.S. Автоматичното съобщение за отсъствие беше справедливо наказание за агресивните ви нападки. От друга страна обаче, ви съжалих. Изпратихте ми едно изключително красиво, искрено и изчерпателно писмо. Благодаря ви за всяка дума! Отново си извоювахте правото на няколко саркастични забележки.)“

45 минути по-късно

РЕ:

„Отказали сте се от изследването заради мен? Лео, впечатлена съм! Затова ви обичам! (За щастие не бихте могли да знаете какво влагам в тези думи.) Сега трябва да заведе Йонас на зъболекар. За съжаление още не може да му слагат пълна упойка. Ето как се справям с децата.“

Доскоро: Еми.

Шест часа по-късно

РЕ:

„И така, Лео. В момента седя в стаята си, Бернхард още е на работа, Фиона ще нощува при приятелка, Йонас спи (с два зъба по-малко), Вурлицер си хапва кучешка храна (излиза по-евтино, а и на него му е все едно, стига да е в големи количества). Както знаете, нямаме морски

свинчета, тъй като биха се усладили на котарака. Мебелите ме гледат укорително. Надушват предателство. Заканват ми се: «Само да си посмяла да му кажеш колко струваме и как изглеждаме!». Пианото ме предупреждава: «В никакъв случай не издавай, че Бернхард е бил твой учител по пиано! Нито кога те е целунал за пръв път и как сте се любили върху капака ми!». Етажерката с книги ме пита: «Кой изобщо е този Лео? Какво прави тук? Защо прекарваш цялото си време с него и все по-рядко посягаш към книгите? Кога стана толкова замислена?». Музикалната уредба също не остава по-назад: «Музиката означава много за теб и Бернхард, но скоро ще спреш да свириш Рахманинов и ще започнеш да се увличаш по вкуса на Лео. „Шугабейбс“ ще стане любимата ти група!». Единствено шкафът за вино се застъпва за мен: «Лео не ми пречи. Ние тримата си подходяме доста добре». Леглото обаче се държи доста заплашително: «Еми, ако ще лягаш върху мен, изобщо не си мисли за други мъже. Сериозно ще закъсаш, ако те спипат тук с Лео! Предупреждавам те!».

Лео, не мога да го направя. Няма как да ви допусна в моя свят. Никога не ще станете част от него. Той е твърде компактен. Като крепост, която не търпи нашественици и не може да бъде превзета. Лео, с вас трябва да останем «навън». Само така няма да ви загубя. Питате ме как се справям с брака. Страхотно, Лео, наистина! Същото важи и за Бернхард. Двамата се уважаваме изключително много. Той никога не би ми изневерил, а аз не бих го изоставила. Не искаме да се нараняваме взаимно. Толкова неща постигнахме заедно. Ние разчитаме един на друг. Интересуваме се от музиката и театъра. Имаме безброй общи приятели. Шестнайсетгодишната Фиона е като моя по-малка сестра. А за Йонас съм нещо като млада майка. Той е бил съвсем малък, когато съпругата на Бернхард е починала.

Лео, не ме принуждавайте да отворям семейния албум. Нека се разберем за следното: ще ви разказвам случки от ежедневието си, ако наистина имам нужда да

споделя тревогите си с близък приятел. Вие можете да ми пишете за личния си живот колкото искате, в най-големи подробности. (Но без еротични истории, не бих го позволила!)

Време е да си лягам. Най-сетне ще мога да се наспя. Лео, радвам се, че отново сте до мен!!! Нуждая се от вас. Искам да се движа и да изпитвам чувства извън моя свят. Лео, вие сте външният ми свят! Утре ще поговорим за Марлен. За целта ми трябва бистър ум. Лека нощ, скъпи мой! Целувам ви!“

На следващия ден

Относно: Марлен

„Добро утро, Лео. Очевидно не можете да живеете нито заедно, нито разделени. В такъв случай ви е необходима промяна. Лео, имате нужда от друга жена! Трябва да се влюбите отново. Едва тогава ще разберете какво ви е липсвало през цялото време. Близостта не е разрушаване на дистанцията, а нейното преодоляване. Тръпката в една връзка не се състои в самото постигане на съвършенство, а в непрекъснатия стремеж към него. Лео, нищо друго няма да помогне, трябва да ви намерим жена! Разбира се, не е лесно просто да забравите Марлен. Но все пак се опитайте. Предлагам ви следното: не мислете за нея, а за мен! Представете си, че заедно правим онова, което бихте искали да предприемете с Марлен. (Мебелите отново ме гледат подозрително.) Поне на първо време, докато успеем да ви намерим жена. Какъв тип харесвате? Как трябва да изглежда? Хайде, кажете ми! Може би познавам подходящата.

Сериозно, една жена не изпитва любов към вас, щом твърди: «След като ти се отразява добре, продължавай да й пишеш». Марлен не обича Лео. Лео не обича Марлен. И

дватама черпите страстта си от копнежа по любовта на другия. Не ми хрумва нищо по-оригинално. А сега ме чака работа. Доскоро.“

Еми, виртуалната алтернатива.

Четири часа по-късно

Отговор:

„Скъпа Еми от външния свят, вашите имейли ми доставят истинско удоволствие. Благодаря ви. Предайте на мебелите, че им се възхищавам и ценя разбирателството им. Няма да бъда нашественик в дома на семейство Ротнер. Смятам да окупирам Еми единствено на екрана! Специални поздрави на шкафа за вино. Тримата бихме могли да организираме нов среднощен хепънинг. (Обещавам този път да не пия предварително.)

Много мило от ваша страна, че искате да ми потърсите жена. Какъв тип предпочитам? Тя трябва да изглежда така, както пишете вие, Еми. И да ме допусне във вътрешния си свят, а не само във външния. С други думи жена, която не е «щастливо омъжена», не живее в семейна крепост и не е охранявана от мебелите в жилището си. Докато такава жена наистина пресече пътя ми, с удоволствие ще се възползвам от предложението ви да мисля за вас вместо за Марлен. Няма да е лесно, но ако продължавате да ме отрупвате с имейли, определено ще ми помогнете при изпълнението на тази мисия.

Желая ви приятна вечер. Днес ще се видя със сестра ми Адриен, която несъмнено ще се радва да чуе, че за пореден път съм се разделил с Марлен. Ще ѝ хареса, че все още поддържам контакт с Еми. Тя познава само няколко пасажа от писмата ви, моето описание за вас и трите кандидатки от кафенето. Но определено ѝ допадат,

независимо коя сте всъщност. По този въпрос е на едно мнение с брат си.“

На следващия ден

Относно: Мия!

„Здравейте, Лео. През нощта се сетих с коя жена ще ви запозная. С Мия, разбира се! Тя е подходящата! Лео и Мия — колко добре звучи само! Слушайте сега. Мия е на трийсет и четири, с прекрасна външност. По професия е спортен педагог. Има дълги стройни крака и страхотна фигура без грам излишни мазнини. Тенът на кожата ѝ е тъмен, а косата — черна. Единственият ѝ недостатък е, че не яде месо. Но стига да ѝ кажете, че нещо е тофу, няма проблеми. Мия е изключително начетена, интелигентна, забавна и винаги в добро настроение. Истинска мечта за всеки мъж. А и не е обвързана! Да ви запозная ли?“

Час и половина по-късно

Отговор:

„Еми, Еми, Еми! Наслушал съм се на хиляди истории за дългокраки жени тип «Мия». Всяка седмица сестра ми ме запознава с някоя. Пред очите ми е цял каталог с манекенки ала «Мия» с 0,0 процента телесни мазнини, коя от коя по-красива и стройна. И, разбира се, всички са необвързани. Знаете ли защо, скъпа Еми? Защото обичат да живеят така и не искат да променят нищо!

Не желая да охлаждам ентузиазма ви, скъпа Еми от външния свят, но нямам никаква нужда да се запознавам

със съвършената Мия. Животът ми харесва такъв, какъвто е в момента. Все пак искрено ви благодаря за усилията!

Между другото имате много поздравя от сестра ми. Според нея ще направим грешка, ако се видим. Думите ѝ бяха следните: «Една среща би сложила край на връзката ви. А тя определено ти влияе добре!».

Хубав ден: Лео.

Два часа по-късно

Ре:

„Добре, Лео, очевидно няма да се видим скоро. И бездруго вече се примирих с тази мисъл. Ще направите от мен един търпелив човек! Думите на сестра ви много ме зарадваха. Но откъде е толкова сигурна, че една среща би сложила край на «връзката» ни? Според нея кой от двамата би прекратил нашите отношения?

И още нещо, Лео. Във вчерашния си имейл отново използвахте израза «щастливо омъжена». Защо го поставихте в кавички? Човек би си помислил, че сте вложили леко подигравателна нотка. Схващате ли за какво говоря?

А сега да се върнем към Мия. Явно сте разбрали напълно погрешно моето описание. Тя няма нищо общо със захаросаните красавици от модните списания. Мия е жена от класа. И съвсем не иска да остане необвързана. Просто страда заради грешките, които е допуснала като по-млада. На деветнайсет се запознава с някакъв красавец. Същински жребец, бликащ от тестостерон. Но отвътре е напълно лишен от съдържание, най-вече в областта на главата. След две бурни години, изпълнени с очакване и надежди, той най-сетне проговаря и магията изчезва. На двайсет и една Мия бърза да открие следващия мъж мечта. Казва си, че този път иска повече. Следват друго

разочарование и нов опит. Така се оформя познатата схема — тя смята, че се нуждае от подобен мъж до себе си, за да поправи грешката от първия път. В крайна сметка всеки провал я обвързва все повече с такъв вид мъже.

Партньорите на Мия изглеждат еднакво, но никой от тях не успява да компенсира разочарованието от своя предшественик. Тъкмо обратното — всеки следващ е също толкова лишен от съдържание, колкото и предишният. През последните две години тя се умори и загуби всякаква инициатива. Не иска и да чуе за срещи. Наскоро обаче ми каза следното: «Обади ми се, ако се запознаеш с някой симпатичен мъж. Аз няма да предприемам каквото и да било. Нещата трябва да станат от само себе си. Иначе няма да се получи». Такава е Мия. Лео, убедена съм, че ще бъдете във възторг от нея.“

Час и половина по-късно

Отговор:

„Скъпа Еми, първо ще отговоря на встъпителните ви въпроси.

1) Сестра ми не уточни кой ще сложи край на «връзката» ни (може ли да използвам кавички?), ако се стигне до среща помежду ни. Тя по-скоро имаше предвид, че виртуалните ни отношения са несъвместими с истинския живот. Именно тази несъвместимост ще доведе до разрыв. 2) Колко сте наблюдателна! Напълно несъзнателно съм сложил кавички на «щастливо омъжена». А може би програмата за текстообработка ги е поставила автоматично. Не, сериозно, Еми. Вие измислихте въпросния израз, а аз просто го цитирам, защото за мен «щастливият брак» винаги е бил субективно понятие. Съмнявам се, че го тълкувам по същия начин като вас или съпруга ви. А и толкова ли е важно? Наистина не съм

вложил нищо подигравателно. Занапред изцяло ще се въздържа от употребата на кавички. Доволна ли сте?

Нека се върнем към вашата приятелка Мия. Когато я видите следващия път, ѝ кажете, че познавате мъж, който само от един опит е разбрал, че Няма Начин да поправи «грешката от първия път». Мъж, който също е ужасно уморен и лишен от инициатива. Той не иска да чуе за срещи или да предприема каквото и да било, тъй като нещата трябва да станат от само себе си. Иначе няма да се получи. Кажете ѝ: «Такъв е Лео, Мия!». Но не я убеждавайте, че ще изпадне във възторг от мен. Защото възторгът предполага, че двама души поне са се погледнали в очите. А това в момента е твърде обвързващо за Мия и Лео.

(Чувствам се леко засегнат от факта колко бързо ме преотстъпихте на първата си възможна приятелка. Липсват ми вашите сцени на ревност, Еми!)“

40 минути по-късно

РЕ:

„Ех, Лео, дори и да ревнувам, не мога да ви «притежавам» извън пощенската си кутия. Но ако станете «притежание» на една от най-добрите ми приятелки, ще принадлежите отчасти и на мен. (Наистина ли предполагате, че намеренията ми са безкористни?) Всъщност често съм разказвала на Мия за вас. Искате ли да знаете какво мисли тя? (Мога да се обзаложа, че не искате, но все пак ще ви разкрия.)“

„Знаеш ли, Еми? — каза Мия. — Точно такъв търся. Мъж, който предпочита да му изпращам имейли, вместо да правим секс. Всички мъже искат секс. Но само един е достоен, защото очаква от мен нещо различно: поща!“

Пет минути по-късно

Отговор:

„Еми, пак се върнахте на темата за секса!“

Три минути по-късно

Ре:

„Да, направи ми впечатление. Отново се потопих в света на мъжете.“

Осем минути по-късно

Отговор:

„Струва ми се, че се потапяте с такава готовност, за да можете без задръжки да говорите за секс.“

Шест минути по-късно

Ре:

„Скъпи Лео, не се правете на толкова целомъдрен! Спомняте ли си онзи пропит с вино имейл, в който ми разказахте за превръзките за очи? А посталкохолния пристъп на страст на другия ден? Вие далеч не сте някой

възвишен аскет, отхвърлил изкушенията на плътта, за какъвто често обичате да се представяте! Е, да ви уредя ли среща с Мия?“

Три минути по-късно

Отговор:

„Не говорите сериозно, нали?“

Една минута по-късно

Ре:

„Напротив! Убедена съм, че двамата с Мия не трябва да предприемате кой знае какво, за да си допаднете веднага. Доверете се на усета ми.“

Седем минути по-късно

Отговор:

„Не, благодаря. Смятам, че е малко перверзно да се запозная с приятелка на Еми вместо със самата нея. Лека нощ!“

(Все още) ВАШ Лео.

Осем минути по-късно

Ре:

„Но вие изобщо не искате да се запознаем лично!“

Лека нощ: (в известна степен) Ваша Еми.

50 секунди по-късно

Ре:

„А, да, и още нещо. Не сме изчерпали напълно темата «щастливо омъжена» в кавички!!! Приемете го като заплаха. Сладки сънища, скъпи мой.“

Еми

На следващата вечер

Относно: ???

„Днес няма ли да получа имейл от Лео? Ядосан ли е? Заради Мия ли? Лека нощ, Еми.“

На следващата сутрин

Относно: Мия

„Добро утро, Еми, промених решението си. Ще се възползвам от вашето предложение. Ако уредите всичко и Мия наистина желае да се видим, ще се срещна с нея!“

Сърдечни поздрави: Лео.

15 минути по-късно

RE:

„Лееееооо? Занасяте ли ме?“

30 минути по-късно

Отговор:

„Ни най-малко. Говоря съвсем сериозно. Ще се радвам да се видя с Мия в някое кафене. Бъдете така добра и се заемете с организацията, скъпа Еми. Удобно ми е в събота или в неделя следобед. Някъде в центъра. В кафене «Хубер», «Европа» или «Париж», все едно.“

40 минути по-късно

RE:

„Лео, плашите ме. Що за рязка промяна в настроението? Сигурен ли сте, че не ми се подигравате? Наистина ли да питам Мия? Да не се откажете в последния момент? Мия е много чувствителна жена, не бива да си играете с нея.“

Три часа по-късно

Отговор:

„Не съм от мъжете, които си играят с непознати жени. Просто си промених мнението. Щом ми предлагат среща с привлекателна жена, защо да не се възползвам? Едва ли ще ми навреди да си поговоря с нея около час. Идеята да ни запознаете ми харесва все повече, Еми.“

Лека вечер: Лео.

Десет минути по-късно

RE:

„Добре, Лео, ще си направя съответните изводи. Ще се чуя с Мия и ще ви уведомя.“

Минута и половина по-късно

Отговор:

„Какви изводи?“

20 минути по-късно

RE:

„Скъпи Лео, навярно подозирате, че ще отменя уговорката в последния момент. Може би смятате, че никога не съм възнамерявала да ви запозная с моята (привлекателна) приятелка. Мислите си, че съм използвала Мия само за да се правя на интересна пред вас. Така ли е? Е, драги Лео, бъркате! След малко ще ѝ се обадя. Ако тя потвърди срещата, не бива да се измъквате. Иначе страшно ще ви се ядосам!“

Всичко добро засега: Еми.

18 минути по-късно

Отговор:

„Мия обаче няма да се съгласи. Защо ѝ е да се среща с непознат мъж, близък на нейна приятелка, при положение че самата ѝ приятелка не го е виждала? С право ще се зачуди защо трябва да излиза точно с него. Мия ще се почувства като опитно зайче. Но нямам намерение да ви разубеждавам. Лека нощ, поздравете от мен шкафа за вино! Щом приключим със «случая Мия», можем отново да изпием по чаша. Какво ще кажете, Еми?“

На следващия ден

Относно: Мия

„Здравейте, Лео, как сте? Адски е горещо днес! Вече не знам какво да съблека от себе си. Носите ли понякога шорти и сандали? Какво предпочитате — тениска (с якичка?) или безупречно изгладена риза? С колко разкопчани копчета? Джинси, панталон с ръб или — не дай

боже — бермуди? Колко светло трябва да е навън, за да си сложите слънчеви очила? Имате ли косми по ръцете? А по гърдите? Добре, спирам дотук.

Всъщност исках да ви кажа, че се чух с Мия. По принцип тя е съгласна да се видите в някое кафене през деня. Думите ѝ бяха: «Защо не?». Но вие трябва да ѝ се обадите. (Разбира се, едва ли ще го направите.) Мия смята, че не желаете да се запознаете с нея. Мисли си, че нейната приятелка Еми просто се опитва да я уреди с някого. Освен това ме попита как изглеждате. Отвърнах ѝ, че май не сте грозен, но на практика съм видяла само сестра ви... Мдааа, трудна работа. Вероятно нищо няма да стане! Избягвайте да излизате в горещините!“

Ваша Еми.

Два часа и половина по-късно

Отговор:

„Скъпа Еми, ще отговоря на въпросите ви. Чувствам се много добре. Да, адски е горещо! Когато ми пишете «Вече не знам какво да съблека от себе си», целта ви е да си представя как изглеждате точно в този момент, нали? Е, спечелихте — наистина си го представих!

Нося шорти единствено на плажа. (Струва ми се, че наоколо няма такъв.) Никога не обувам сандали, но ако държите, ще си купя някой чифт за първата ни среща. Тениска или риза? И двете, често една върху друга. Колко разкопчани копчета? В зависимост от времето. В момента всички са разкопчани, тъй като няма кой да ме гледа. Що се отнася до панталоните, предпочитам джинси. Бермуди ще обуя най-рано на първата ни среща, ако, разбира се, решим да се видим през лятото (на някоя от следващите години)! Нося слънчеви очила, когато навън грее слънце. Имам

косми по главата, слепоочията, на брадата, ръцете, краката и гърдите... Май са доста.

А, да, за малко да забравя — пратете ми телефонния номер на Мия!

Желая ви приятни часове в горещината.“

Ваш Лео.

45 секунди по-късно

Re:

„Моля? Наистина ли ще се обадите на Мия? Още смятате, че блъфирам, нали? Ето, заповядайте: 0773/8636271. Мия Лехбергер. Сега доволен ли сте?“

Час и половина по-късно

Отговор:

„Благодаря, Еми. Странно е как човек може да се поти толкова много в края на май... Днес заминавам на двудневен конгрес в Будапеща. Ще ви пиша веднага щом се върна. Забавлявайте се, докато ме няма, Еми.“

Всичко най-добро: Лео.

Два дни по-късно

Относно: (празно)

„Здравейте, Лео! Върнахте ли се? Познайте с кого говорих сутринта. Ще отгатнете ли какво ми каза? «Обади се виртуалният ти приятел. Бях толкова изненадана, че щях да затворя телефона. Но той се държа толкова мило! Беше учтив, дружелюбен, леко срамежлив, чаровен... дрън-дрън... Имаше такъв приятен глас! И ми се стори невероятно възпитан!...» Лео, Лео, очевидно сте използвали целия си чар. Честно казано, не вярвах, че ще звъннете на Мия. Желая ви приятно изкарване на утрешната среща! Между другото Мия ме попита дали не искам да дойда. Обясних ѝ, че няма да е честно спрямо Вас, тъй като аз съм по-скоро плод на въображението ви. Жена с три лица, които не сте виждали. Едва ли ще се зарадвате, ако трябва да изберете едно от тях. Права ли съм?“

Сърдечни поздрави: Еми.

Три часа по-късно

Отговор:

„Здравейте, Еми! Върнах се, но все още съм доста зает. Мия ми се строи много симпатична по телефона. Ще ви пиша пак.“

Лео

(P.S. Не е необходимо да присъствате лично, Еми. И бездруго Мия ще ви опише срещата в най-големи подробности.)

Дванайсет минути по-късно

Ре:

„Лео, напоследък се държите малко арогантно. Изобщо не знам как да тълкувам поведението ви. Успех утре!“

Еми

И до скоро виждане! (В някой друг живот.)

ШЕСТА ГЛАВА

Три дни по-късно

Относно: (празно)
„Здравейте, Лео, как сте?“

Поздрави: Еми.

15 минути по-късно

Отговор:

„Привет, Еми, много добре. А вие?“

Лео

Осем минути по-късно

РЕ:

„Чудесно, благодаря. Но жегата ме съсипва. Кажете, нормално ли е? Трийсет и пет градуса в края на май. Никога не съм виждала подобно нещо. Иначе как върви? Всичко наред ли е?“

20 минути по-късно

Отговор:

„Да, благодаря, Еми. Чувствам се отлично. Имате право — такива температури са типични по-скоро за края на юли и началото на август, и то само за няколко дни. Но не и през май! Казвам ви, глобалното затопляне ще става все по-актуална тема. Изобщо не е някаква научна измислица. Струва ми се, че тепърва ще ставаме свидетели на много по-големи горещини.“

Три минути по-късно

RE:

„Да, Лео, температурните аномалии ще бъдат все по-екстремни. Какво правите в горещите дни и вечери?“

14 минути по-късно

Отговор:

„А и ще ни застигат още по-сериозни бедствия. Порои, свлачища, наводнения, а после дълги периоди на суша. Знаете ли какво означава това? Икономическите и екологичните последствия от температурните промени изобщо не могат да се предвидят.“

Пет минути по-късно

Ре:

„Навярно ще започнем да берем ананаси в Алпите, да ползваме вериги за сняг в Южна Италия и да отглеждаме ориз на Фарьорските острови.

Същевременно ще ставаме свидетели на снежни бури в Дамаск, ще развъждаме камили в Мурманск и ще плаваме с яхти в Сахара.“

18 минути по-късно

Отговор:

„А в скоро време няма да се нуждаем от огън, за да пържим яйца на скалите в Шотландските възвишения. Разбира се, ако птиците не се изпекат на слънце и не започнат да снасят твърдо сварени яйца дори през зимата.“

Две минути по-късно

Ре:

„Лео, стига глупости. Добре, признавам, че ме гризе любопитството. Как мина? Моля ви, само не ме питайте какво имам предвид. Нека си спестим излишните обяснения.“

13 минути по-късно

Отговор:

„Предполагам, че се интересувате от неделната ми среща с Мия. Мина добре! Дори много. Благодаря за въпроса.“

Една минута по-късно

РЕ:

„Как така «неделна среща»? Да не сте се видели и в понеделник?“

Осем минути по-късно

Отговор:

„Да, Еми, вчера наистина се срещнахме отново. Ходихме на италиански ресторант. Може би го знаете — «Ла Специя» на Кениенщрасе. Има много уютен вътрешен двор, идеален в тези горещини. Музиката е тиха и приятна, а селекцията вина от Пиемонт е изключителна. Наистина ви го препоръчвам.“

50 секунди по-късно

РЕ:

„Получи ли се между вас?“

18 минути по-късно

Отговор:

„Що за въпрос? Може би трябва да попитате Мия. Все пак тя е ваша приятелка. И то най-добрата, доколкото разбрах от нея. Еми, трябва да приключвам за днес. Ще ви пиша утре пак, става ли? Лека нощ. Надявам се, че в спалнята ви не е непоносимо горещо.“

Три минути по-късно

Ре:

„Лео, не е чак толкова късно. Зает ли сте? Да не се виждате отново с Мия? Ако се срещнете тази вечер, кажете ѝ да ми звъне. Напоследък не мога да я открия. Лека и гореща нощ! Гледайте да се забавлявате добре. Еми.

И накрая един съвет — трябва непременно да повдигнете въпроса за глобалното затопляне. Говорите много увлекателно и Мия би могла да ви слуша с часове.“

Две минути по-късно

Отговор:

„Ще се видя с Мия чак утре. Днес съм доста изморен и смятам да си легна по-рано. Лека нощ, изключвам компютъра.“

Лео

30 секунди по-късно

РЕ:
„Лека.“

Три дни по-късно

Относно: (празно)

„Здравейте, Еми, погледнете през прозореца! Не е ли зловецът? Винаги съм смятал градушката за предвестник на апокалипсиса. Странно жълтеникаво було покрива небето, върху него внезапно се спуска оловна завеса и милиони ледени късчета започват да се сипят по земята със страхотна скорост. Как се казваше онзи филм, в който ваят костенурки, жаби или кокошки? Спомняте ли си случайно?“

Всичко добро: Лео.

Час и половина по-късно

РЕ:
„Фермата на животните“. „Жабокът принц“. „Кентъки фрайд чикън“. Лео, направо ме побърквате с тези емоционални описания на природните стихии, особено след като сте мълчали цели три дни! Май сте сбъркали адреса. Не смятам, че е нормално да си говорим за градушки и оловни завеси, след като в продължение на

половин година сме прекарвали заедно безброй часове пред компютъра. Ако искате да споделите някоя лична история, направете го. Ако ви интересува нещо от моя живот, не се колебайте да попитате. Но само не очаквайте, че ще обсъждаме времето. Мия толкова ли ви завъртя главата, че не сте способен да виждате друго, освен ледени късчета?

И след като набрах скорост, нека ви задам още няколко въпроса. Вие ли я помолихте да не ми разкрива нищо за вашите срещи? На какво се дължи тази инфантилна информационна завеса, тази глупава мистериозност? Що за детински номера! Честно казано, Лео, така ми разваляте удоволствието от общуването с вас.

Хубав ден: Еми.

Два часа по-късно

Отговор:

„Скъпа Еми, познавам Мия едва от една седмица. До момента се срещнахме четири пъти. Веднага си допаднахме. В много отношения мислим еднакво. Но е твърде рано да предвидя как ще се развият нещата. Още не е дошло времето да разказвам каквото и било. Разбирате ли? С Мия трябва да си изясним чувствата един към друг. Какво дължим единствено на ситуацията, при която се запознахме? Кой усещания ще останат само за мига и кои ще издържат изпитанията на времето? Всеки ще си отговори сам на тези въпроси. Ето защо ви моля за търпение, Еми. На един по-късен етап ще ви разкажа всичко. Предполагам, че Мия се чувства по подобен начин именно защото е най-добрата ви приятелка. Дайте ни малко време. Надявам се да проявите разбиране.“

Сърдечни поздрави, Лео.

Десет минути по-късно

Ре:

„Скъпи Лео, (в момента) не можете нито да ме видите, нито да ме чуете. Затова ще ви кажа следното: пиша тези думи в състояние на пълен покой, съвсем бавно, отмерено, без никаква следа от раздразнение, истерия или агресия, с цялата добронамереност и смирение, на които съм способна. Лео, по-скапан имейл от последния не съм чела никога през живота си. Чао!“

15 минути по-късно

Отговор:

„Много съжалявам, Еми. В такъв случай съм принуден да направя кратка пауза в общуването ни. Пишете ми, когато отново имате желание да установите връзка с «външния свят».“

Всичко добро: Лео.

Пет дни по-късно

Относно: Копнея по (...)

„Здравейте, Лео, как се «развиват нещата»? Изяснихте ли си поне малко чувствата към Мия? Знаете ли вече кои усещания ще останат «само за мига» и кои ще

издържат «изпитанията на времето»? Отговорихте ли си сами на «тези въпроси»?

Ах, копнея по стария Лео. Той винаги казваше каквото трябва и беше искрен към чувствата си. Ужасно ми липсва!!!

Лек ден: Еми.

(P.S. Вероятно сте разбрали за мен и Мия. След като се убедих, че и тя не знае какво да ми каже, двете се уговорихме да не споменаваме повече Лео Лайке.)“

Три часа по-късно

Отговор:

„Скъпа Еми, струва ми се, че леко изопачихте истината в последната си забележка. Доколкото съм информиран, преди няколко дни сте се обадили на Мия със следните думи: «Или ми разкажи за теб и Лео, или премълчи всичко. Ако избереш второто, ти предлагам да си вземем известна почивка от дългогодишното ни приятелство».

Еми, какво става? Не мога да ви разбера. Вие ме свързахте с Мия и държахте да ни запознаете. Вие смятахте, че може да се получи нещо между нас. Защо изведнъж станяхте толкова цинична и злонамерена? Нима сте предполагали, че нищо не е в състояние да ви отнеме допълнението към вътрешния ви свят, извънбрачната собственост «Лео»? Да не би да сте се ядосали, че вашата най-добра приятелка е откраднала въпросната ви виртуална собственост?

Еми, от месеци не съм бил толкова близък с някого, колкото с вас. Бях (и все още съм) много щастлив, че опитите ни за «физическа» среща се провалиха. Не ме интересува как изглеждате, щом мога да ви виждам по начина, по който искам. Безкрайно съм благодарен, че не се

налага да изживея разочарованието от реалността. Не искам да разбера, че в действителност не сте «героинята Еми от моя виртуалния роман». Защото в него вие сте съвършена и неповторима, най-красивата жена на света.

Но, Еми, няма как да стигнем по-далеч. Всичко останало се разиграва извън нашите компютри. И Мия е най-доброто доказателство за това. Ако трябва да бъда честен, първоначално се обидих, че се опитвате да ми уредите среща с друга жена. Видях се с Мия само за да ви направя напук. После обаче разбрах каква е разликата между вас двете. Вие, Еми, дори не се осмелявате да опишете как изглежда пианото ви, защото то няма място в моя свят. А Мия седи само на половин метър от мен, приведена над малката маса, и яде спагети «Ал песто». Достатъчно е да завърти глава встрани, за да почувствам раздвижването на въздуха. Мога да я видя, да я чуя, да я докосна и да вдишам аромата ѝ. Мия е материя. Еми е фантазия. И двете имат съответните предимства и недостатъци.“

Желая ви приятна вечер: ваш Лео.

30 минути по-късно

Ре:

„Пианото ми е черно и правоъгълно, предимно от дърво. Отпред изпъква хоризонтална част, на която са разположени черни и бели клавиши. Би трябвало да знам броя им, но в момента не се сещам. Ще ми позволите ли да го проуча допълнително, Лео? Във всеки случай белите клавиши са по-големи и по-многобройни от черните. Щом натисна някой от тях, пианото издава определен тон. Не е съвсем ясно откъде точно излиза. А и човек трудно може да провери, докато свири. Самият звук обаче е далеч по-важен. Когато натисна клавишите в лявата част, тонът е по-

нисък. Надясно той става все по-висок. Ако докосна последователно няколко черни клавиша, се получава елементарна китайска мелодия, нещо като детска песничка от Далечния изток. В случай че искате да узнаете повече за функцията на белите клавиши, само ми кажете, Лео. Смятам, че дотук ви запознах с най-важните характеристики на моето пиано. Ето че най-последно се осмелих да ви го опиша!“

Предано ваша Еми.

Пет минути по-късно

Отговор:

„Добре се справихте, Еми. Вече мога да си представя пианото ви. Направо виждам как седите пред него и броят клавишите. Благодаря за описанието! Лека нощ.“

Един час по-късно

Ре:

„Здравейте, Лео, пак съм аз. Не ми се спи още. За съжаление не знам какво точно да напиша. Малко съм тъжна. Смятах, че Мия ще стопи физическата дистанция между нас, но тя очевидно я увеличи. Разбира се, не бива да я виня, защото идеята беше изцяло моя. Ще бъда откровена. Наистина държах да ви запозная, но в никакъв случай не исках да ви събера. За мен бяхте (и все още сте) всичко друго, но не и «идеалната двойка». Чувствах се прекалено сигурна във вас, Лео. Мислех, че ви познавам добре. Не смятах, че е възможно да се влюбите в нея. Мия

несъмнено е привлекателна жена, но е пълната ми противоположност. Тя е спортен тип — силна, мускулиста и жилава. Подлага всяка част от тялото си на жестоки тренировки. Направо е изтъкана от мускулна маса. Така е развила гърдния си кош, че бюстът ѝ едва се забелязва. Загорялата ѝ от слънцето кожа се е превърнала в същинска рафинерия на кокосово масло. Мия е олицетворение на фитнес идеала. За нея сексът вероятно е комбинирана тренировка от лицеви опори и упражнения за таза, с кратки почивки за поемане на въздух. Тя е родена да кара сърф, да се подлага на лечебен глад и да участва в нюйоркския марафон. Но в никакъв случай не е за Лео — или поне така си мислех. Може би съм сбъркала. Ако си падате по Мия, ще отблъснете мен, Лео. Знаете ли колко много се потискам от тази мисъл?“

Десет минути по-късно

Отговор:

„Кой е казал, че си падам по Мия? Или тя по мен?“

Две минути по-късно

РЕ:

„Вие, разбира се! Кой друг? И то по особено жесток начин! Имейлът, в който описахте чувствата си към Мия, беше отвратителен. Споменахте, че в много отношения мислите еднакво. Ха! Не очаквах такова нещо от вас, Лео!“

Пет минути по-късно

Отговор:

„Но това е вярно — с Мия наистина мислим доста еднакво. Изобщо не съм ви излъгал. По редица въпроси сме напълно единодушни. Например споделяме абсолютно едни и същи впечатления за вашата личност, уважаема Еми Ротнер!“

Три минути по-късно

Re:

„Кажете ми само, че не сте спали с нея.“

Четири минути по-късно

Отговор:

„Еми, май отново се потопихте в света на мъжете. Изглежда, не искате да се разделяте с любимата си тема. Няма никакво значение дали съм спал с Мия.“

55 секунди по-късно

Re:

„За мен има! Който спи с Мия, не може никога да прави секс с мен, било то и духовно. Наистина държа на това.“

Две минути по-късно

Отговор:

„Не свеждайте отношенията ни единствено до духовния секс, който правим от време на време.“

50 секунди по-късно

Ре:

„Значи вече сме спали заедно, така ли? За пръв път го чувам. Звучи добре!“

Една минута по-късно

Отговор:

„По повод на спането. Този път съвсем физически: лека нощ, Еми. Вече е два сутринта.“

30 секунди по-късно

Ре:

„Да, вярно. Като в доброто старо време! Лека нощ.“

Еми.

На следващата сутрин

Относно: Нито дума за секс

„Добро утро, Лео. Какви са взаимните ви впечатления за моята личност? Какво ви разказа Мия за мен? Вече знаете ли коя от трите жени с 37 номер обувки съм аз? Може би онази, в която според сестра ви бихте се влюбили?“

Час и половина по-късно

Отговор:

„Сигурно няма да повярвате, Еми, но не сме обсъждали външността ви. Още в началото казах на Мия, че не искам да знам как изглеждате. А тя отвърна: «Наистина изпускате много!». (Очевидно ви е добра приятелка.) Мия също се бе досетила, че не желаете нещата между нас да се получат. Веднага си изяснихме какви роли играем. Само след десет минути вече бяхме съюзници по случая «Еми Ротнер».“

Дванайсет минути по-късно

RE:

„И затова решихте напук да се влюбите един в друг.“

Една минута по-късно

Отговор:

„Кой е казал подобно нещо?“

Осем минути по-късно

RE:

„Лео Лайке го казва: «Мия седи само на половин метър от мен, приведена над малката маса, и яде спагети Ал песто». Колко вълнуващо! «Достатъчно е да завърти глава встрани, за да почувствам раздвижването на въздуха.» Умилително! «Мога да я видя, да я чуя, да я докосна и да вдишам аромата ѝ.» Трогателно! «Мия е материя.» Покъртително! Вижте какво, Лео, при Марлен можех да го преглътна. Тя присъстваше в отношенията ни още от самото начало и нейните права са неоспорими. Но Мия и начинът, по който раздвижва въздуха, ми идват в повече. И аз искам да усетите полъха на вятъра, щом си завъртя главата, господин Лео! (Добре де, забравете за «господин».) Нима моите въздушни течения отстъпват на тези на Мия? Да знаете само какви мощни ветрове предизвиквам, когато си въртя главата!“

20 минути по-късно

Отговор:

„Говорихме и за вашия брак, Еми.“

Три минути по-късно

РЕ:

„Така ли? Сега вие се върнахте на любимата си тема. И какво каза Мия? Призна ли, че не може да понася Бернхард?“

15 минути по-късно

Отговор:

„Нищо подобно. Говори много положително за него. Заяви, че бракът ви е образец за подражание. Чак било малко странно, че всичко е на мястото си. Откакто сте с Бернхард, не проявявате слабости. Просто сте успели да ги потиснете. Където и да отидете с него и децата, всички ви смятат за идеалното семейство. Излъчвате непринуденост и щастие. Със съпруга си се разбирате без думи, между вас цари пълна хармония. Дори децата ви изглеждат спокойни. Абсолютна идилия. Според Мия семействата, които ви канят на гости, впоследствие се замислят за собствения си брак. Изведнъж разбират, че при тях не всичко функционира както трябва. Усещат, че са се провалили. Осъзнават, че не могат да разчитат на партньора си (ако изобщо му виждат очите), а децата им само ги тероризират.“

Други хора пък съвсем си нямат никого. Така се изрази Мия. Каза, че понякога се чувства адски самотна, особено в сравнение с вас.“

18 минути по-късно

РЕ:

„Да, знам какво мисли Мия за мен и семейството ми. Тя не харесва Бернхард, защото смята, че ѝ е отнел най-близката приятелка. Всъщност Мия страда от факта, че се чувствам по-добре от нея. Вече нямам нужда да плача на рамото ѝ. Приятелството ни стана едностранно. Преди имахме общи интереси, проблеми и врагове като например мъжете и техните недостатъци. Това бе неизчерпаема тема, за която можехме да говорим с часове. Но всичко се промени, откакто Бернхард се появи на хоризонта. Дори да искам, не бих могла да кажа нещо лошо за него. Има ли смисъл да се ядосвам заради някакви дреболии, само и само за да бъда солидарна с Мия? Вече живеем по коренно различен начин една от друга. Ето какъв е проблемът между мен и Мия.“

Пет минути по-късно

Отговор:

„Мия твърди, че само едно нещо не се вписва в семейната идилия на Еми Ротнер. Изобщо не може да го проумее, въпреки че често сте си говорили за него.“

50 секунди по-късно

РЕ:
„За какво?“

40 секунди по-късно

Отговор:

„За мен.“

30 секунди по-късно

РЕ:
„За вас?“

15 минути по-късно

Отговор:

„Да, Еми. За мен, за нас. Мия не може да си обясни защо ми пишете и споделяте толкова много подробности от живота си. Според нея не ви липсва абсолютно нищо. Тя смята, че ако имате проблеми, винаги можете да си поговорите с нея или с друга приятелка.“

Ако искате да се уверите, че сте красива, е достатъчно да се разходите по улицата. Ако желаете да пофлиртувате, просто трябва да раздадете номера на мъжете в парка, които ще се наредят на дълга опашка. Мия наистина недоумява защо ви е необходим виртуален партньор, който в такава степен ангажира времето и енергията ви. Не разбира защо съм ви нужен, Еми.“

Две минути по-късно

Ре:

„И вие ли не разбирате, Лео?“

Девет минути по-късно

Отговор:

„Напротив, или поне си мисля така. Опитвах се да обясня на Мия, че съм вашият «външен свят», един вид разнообразие в семейното ежедневиe. Казах й, че ви ценя и харесвам такава, каквато сте. Не е нужно да ви виждам. Искам само да си пишем, нищо повече. Мия обаче не ми повярва. Убедена е, че не се нуждаете от разнообразие. Смята, че не бихте изразходвали толкова енергия за подобна дреболия. Бихте го направили само ако «искате» нещо. «А щом иска нещо, Еми няма да се задоволи с малко. Ще поиска всичко.» Такива бяха думите на Мия.“

Три минути по-късно

Ре:

„Може би Мия не ме познава добре, Лео. Какво е това «всичко», което бих могла да искам от вас? Дори още не сме яли спагети «Ал песто» заедно. Нито пък съм завъртяла главата си така, че да усетите раздвижването на въздуха, скъпи Лео. Моята приятелка Мия ме превъзхожда в това отношение. Всъщност не искам да знам колко се е доближила Мия до вашето «всичко».“

Една минута по-късно

Отговор:

„Радвам се, че веднъж и вие не искате да знаете.“

50 секунди по-късно

Ре:

„Е, колко се е доближила Мия до вашето «всичко»?“

Две минути по-късно

Отговор:

„Зависи какво разбирате под «всичко».“

55 секунди по-късно

РЕ:

„Виждате ли, Лео, именно заради тези отговори продължавам да ви пиша. Можете да го предадете на моята приятелка Мия. Кога ще се виждате пак? Днес ли?“

Три минути по-късно

Отговор:

„Не, днес съм канен на вечеря у колеги. След малко трябва да изляза. Желая ви приятна вечер, Еми.“

45 секунди по-късно

РЕ:

„И няма да вземете Мия? Значи тя изобщо не се е доближила до вашето «всичко».“

Минута по-късно

Отговор:

„Още не, Еми, ако това ще ви успокои.“

40 секунди по-късно

РЕ:

„Да, успокоява ме!“

50 секунди по-късно

Отговор:

„Еми. Еми. Еми.“

На следващия ден

Относно: Мия

„Здравейте, Лео, утре ще се видя с Мия!“

Поздрави: Еми.

Десет минути по-късно

Отговор:

„Здравейте, Еми, радвам се за вас и за Мия.“

Поздрави: Лео.

50 секунди по-късно

РЕ:

„Няма ли да кажете повече?“

20 минути по-късно

Отговор:

„Вие какво си представяхте, Еми? Че ще изпадна в паника ли? Това не е родителска среща и аз не съм бягал от часовете. Мия не е моя учителка, а вие не сте ми майка. Наистина няма от какво да се страхувам.“

Три минути по-късно

РЕ:

„Лео, ако сте го направили с Мия — знаете какво, по-добре е да науча от вас днес, отколкото от нея утре. Признайте си!“

Четири минути по-късно

Отговор:

„Питате ме дали съм спал с Мия? Може би тя не държи да узнаете, ако наистина се е случило.“

Минута и половина по-късно

RE:

„Вие със сигурност не държите да узная. Жалко, Лео, вече знам! Пишете като мъж, който е преспал с Мия.“

13 минути по-късно

Отговор:

„Толкова ли ще е фатално? Да не би да разтърси целия ви «външен свят»? Или просто разсъждавате детински? Ако не мога да имам нещо, то в никакъв случай не трябва да попада в ръцете на приятелката ми?“

Четири минути по-късно

RE:

„Лео, не сте достатъчно зрял за тази тема. Нека я забравим. Желая ви приятен ден.“

До скоро четене: Еми.

Десет минути по-късно

Отговор:

„Били сте и в по-добро настроение, скъпа моя. Да, до скоро четене.“

На следващия ден

Относно: Мия

„Привет, Лео, видях се с Мия!“

30 минути по-късно

Отговор:

„Знам, Еми, нали ме предупредихте.“

Две минути по-късно

Re:

„Не искате ли да знаете как мина?“

Четири минути по-късно

Отговор:

„Добър въпрос. Имам на разположение два отговора.
1) Не, защото Мия ще ми разкаже. 2) Еми и бездруго ще ми разкаже. Избирам 2).“

Една минута по-късно

Ре:

„Грешен отговор, скъпи мой. Попитайте Мия.
Приятен следобед!“

Седем часа по-късно

Отговор:

„Лека нощ, Еми, днес се представихме доста слабо.“

На следващия ден

Относно: Еми?

„Скъпа виртуална приятелко, обидена ли сте ми?
Защо? Да не би Мия да е казала нещо, което не сте искали да чуете?“

Два часа и половина по-късно

Ре:

„Лео, много добре знаете какво ми е казала Мия. Знаете също какво не ми е казала: «Да, той е много мил. Разбираме се добре. Виждаме се често, понякога до много късно (подсмихва се). Лео е страшно готин (хили се). Наистина е мъж (въздиша), с когото мога да си представя (изпада във възторг)... Но, Еми, какво значение има дали сме спали заедно? Наистина ли е толкова важно?... Ех, Еми, винаги ли трябва да говориш за секс?». И така нататък.

Скъпи Лео, това изобщо не е Мия. Онази Мия, която познавам, обича да говори с часове за секс! Тя е в състояние да опише най-подробно всеки мускул, който по някакъв начин участва в половия акт. Способна е да анализира един петсекунден оргазъм от спортно-медицинска гледна точка, с всички графики и данни за изразходваните калории. Такава е Мия! И знаете ли коя реплика изобщо не ѝ е присъща? «Ех, Еми, винаги ли трябва да говориш за секс?» Думите нямат нищо общо с Мия, но за сметка на това сякаш са излезли от устата на Лео Лайке. Лео, какво сте направили с Мия? И защо? За да ме ядосате ли?“

13 минути по-късно

Отговор:

„Мия не ви ли попита защо се чудите дали сме правили секс? Не каза ли, че тя самата не се интересува колко често си лягате с вашия Бернхард? (Добре де, забравете за «вашия».) Не попита ли какво всъщност

искате от мен? Направи го, нали? А вие какво й отговорихте, Еми?“

50 секунди по-късно

РЕ:

„Че искам имейли от вас! (Но не такива.)“

Минута и половина по-късно

Отговор:

„Понякога човек не може да ги подбира.“

Три минути по-късно

РЕ:

„Не желая да ги подбирам. Искам имейлите ви да бъдат хубави от само себе си. Лео, преди ми пишехте толкова красиви писма. Откакто правихте секс с Мия, само увъртате. Знам, аз съм си виновна. Не биваше да ви запознавам. Много глупаво от моя страна.“

Осем минути по-късно

Отговор:

„Скъпа Еми, обещавам ви, че отново ще получите хубав имейл от мен, независимо дали се виждам с Мия. Но няма да е днес. След малко отивам на театър. (Не с Мия, а със сестра ми и няколко приятели.)

Приятна вечер: Лео.

Поздрави на пианото.“

Пет часа по-късно

РЕ:

„Прибрахте ли се? Тази вечер не мога да заспя. Споменахте ли съм ви за северния вятър? Пречи ми да заспя, когато прозорецът на стаята е отворен. Ще бъде мило от ваша страна, ако ми напишете нещо. Можете например да ме попитате: «Защо просто не го затворите?». А аз ще отговоря, че никога не спя на затворен прозорец.“

Пет минути по-късно

Отговор:

„С глава към прозореца ли спите?“

50 секунди по-късно

РЕ:

„Лео!!! Да, главата ми е точно под него.“

45 секунди по-късно

Отговор:

„А ако се обърнете на 180 градуса, с крака към прозореца?“

50 секунди по-късно

Ре:

„Не става. От другата страна на леглото няма шкафче с нощна лампа.“

На следващата вечер

Относно: (празно)

„Добър вечер, Еми. Днес чакахте аз да пиша пръв, така ли е?“

Пет минути по-късно

Ре:

„Лео, почти винаги очаквам да пишете пръв, но обикновено е напразно. Този път обаче запазих търпение. Как сте?“

Три минути по-късно

Отговор:

„Благодаря, добре. Преди малко говорих с Мия. Решихме да ви разкажем всичко за нас, ако все още искате да го чуете.“

Осем минути по-късно

RE:

„Опасявам се, че едва впоследствие ще разбере дали съм искала да го чуя. Вие го обявихте така тържествено, че най-вероятно ще е по-добре да не ми казвате нищо. Ако сте ми подготвили някоя любовна история със забременяване, пътуване до Венеция и сватба, предпочитам да ми я спестите. И бездруго вече се скарах с един клиент. А и на всичкото отгоре съм неразположена.“

Четири минути по-късно

Отговор:

„Изобщо не става дума за любовна история. Никога не е имало такава. Учудвам се до каква степен повярвахте в обратното. Преди бяхте напълно сигурна, че се интересувам от вас. Да, тъкмо там е проблемът. Необходимо ли е да навлизам в подробности?“

Шест минути по-късно

РЕ:

„Не е честно, Лео! Не съм била сигурна в каквото и да било. Работата е там, че не обмислих добре какво може да се случи, ако ви запозная с приятелката ми. Просто бях любопитна какво ще кажете двамата след срещата. А след като чух какво казахте, или по-скоро не казахте, осъзнах, че ситуацията не ми харесва особено. Но продължете спокойно нататък. И бездруго вече ми разкрихте най-важното. (В първото изречение на имейла си.) Едва ли ще ме изненадате с нещо повече.“

Час и половина по-късно

Отговор:

„Още на първата среща аз и Мия осъзнахме защо сме се видели — само заради вас, Еми. Нямаше никакъв шанс да се сбlijим, още по-малко да се влюбим един в друг. Двамата сме толкова различни. Почувствахме се като марионетки, шахматни фигури, които вие, Еми, местите по дъската. Не ни беше ясно единствено в каква игра участваме. Тази загадка все още си остава неразкрита. Еми, добре знаете колко много Мия държи на вас. Тя ви се възхищава и дори ви завивда. Нима очаквате, че така ще се засили интересът ми към вас? И ако да, защо? Нужно ли е да научавам колко съвършени и идилични са отношенията в семейството ви? Какво общо има това с нашата кореспонденция? Възможно ли е да спре северния вятър, който духа през прозореца и ви пречи да заспите?“

А какво да кажем за Мия? Тя вече изобщо не ви разбира. Още в началото съзнаваше, че съм абсолютно табу за нея. Все едно носех на шията си табелка с надпис «Собственост на Еми! Не пипай!». Ролята на Мия бе сведена до обикновен шпионаж. Тя трябваше да ви предоставя подробна информация за външността ми, така че да добиете пълна представа за моята личност.

Много добър план, Еми, но ние не бяхме склонни да приемем отредените ни роли. Решихме единодушно да провалим тази странна игра. Проявихме упорство и преспахме един с друг, без да се влюбваме. Сексът беше напълно неангажиращ и ни достави удоволствие. Не вложихме никакви чувства, нито пък усетихме изпепеляваща страст. За нас беше достатъчно да си отмъстим. Най-простото и най-искреното нещо на света. Бяхме ви ужасно ядосани и затова започнахме «игра в играта». Разбира се, първия път всичко функционираше безотказно, но не и втория. Невъзможно е да спиш продължително с някого единствено от желание да накажеш друг човек. Беше ясно, че между мен и Мия няма да се получи нищо, но ние не спряхме да се виждаме. Беше ни приятно да си говорим, харесвахме се (и все още се харесваме) и с удоволствие ви държахме настрана от случващото се, Еми. Нещо като малко наказание за вашето високомерие.

Това е цялата история. Интересно ми е дали ще я разберете и как ще я преглътнете, скъпа виртуална приятелко. Междувременно се спусна мрак. Доколкото виждам, има пълнолуние. Северният вятър сякаш е утихнал. Можете спокойно да легнете с глава към прозореца. Лека нощ!“

Два дни по-късно

Относно: (празно)

„Скъпа Еми, вашето мълчание започва да ме измъчва. Не сте ми писали цели два дни. Учтиво ви моля да ми отговорите. Ако трябва, свалете ме грубо на земята, но не ме оставяйте в безтегловност.“

С уважение: ваш Лео.

На следващия ден

Относно: Преглъщане

„Здравейте, Лео! Йонас си изкълчи ръката на волейбол. Прекарахме две нощи в болницата. Толкова за семейната идилия.

А сега към останалото. Опитах се многократно да преглътна имейла ви, но той постоянно се надигаше обратно в гърлото ми. Накрая се превърна просто в една каша с неутрален вкус. Питате ме дали е било нужно да научавате от Мия колко съвършен и идиличен семеен живот вода. Скъпи Лео, двамата с Мия се заблуждавате дълбоко. Семейният ми живот е добър, но не и съвършен. Той няма нищо общо със съвършенството, а по-скоро с търпението, компромисите и изкълчените ръце на децата. Позволете ми да ви напомня, че в това отношение съм доста по-опитна от вас и Мия. «Семейна идилия» не съществува. Двете понятия се изключват взаимно. Човек има или семейство, или идилия.

А сега няколко думи за вашата «игра в играта». Да разбирам ли, че сте преспали с Мия само защото и двамата сте ми били ядосани? Отдавна не съм чувала за по-детинска постъпка. Лео, Лео! Пиша ви черна точка.“

СЕДМА ГЛАВА

Два дни по-късно

Относно: Равносметка

„Здравейте, Еми. Как сте? Аз не съм много добре. Не се чувствам особено горд от себе си. Не биваше да се срещам с Мия. Макар и да звучи абсурдно, трябваше да се досетя, че това запознанство ще ме обвърже още повече с вас, Еми. Упрекнах ви, че именно такава е била целта ви. Вземам си думите обратно, но само наполовина. Изглежда, и двамата сме имали подобна цел. Просто досега не се осмелявахме да го признаем. Мия беше единствено посредник между нас. Вие ми я натрапихте, а аз ви отмъстих с нейна помощ. Не постъпихме честно спрямо Мия. Нейният нарастващ интерес към мен всъщност отразяваше нуждата ѝ от вас, Еми. Мисля, че трябва да направите опит да се сблизите със своята приятелка. Аз самият постепенно ще се отдалеча от нея. Ще се опитам да поправа нещата, доколкото е възможно. Желая ви приятен ден.“

Лео

Един час по-късно

РЕ:

„Какво още смятате да поправите, Лео? Мен ли?“

Три минути по-късно

Отговор:

„Вие сама обявихте затишие, Еми!“

Осем минути по-късно

Re:

„Но вие продължавате да ми пишете всеки ден.“

Пет минути по-късно

ОТГОВОР:

„Наистина ли искате да спрем?“

Три минути по-късно

Re:

„И бездруго вече го направихме.“

50 секунди по-късно

Отговор:

„Понякога сте много жестока.“

Две минути по-късно

RE:

„Вие ме научихте, Лео. Лека нощ.“

Три минути по-късно

Отговор:

„Лека нощ.“

Две минути по-късно

RE:

„Лека нощ.“

Една минута по-късно

Отговор:

„Лека нощ.“

50 секунди по-късно

РЕ:
„Лека нощ.“

40 секунди по-късно

Отговор:

„Лека нощ.“

20 секунди по-късно

РЕ:
„Лека нощ.“

Две минути по-късно

Отговор:

„Часът е три сутринта. Духа ли Северния вятър? Лека
нощ.“

15 минути по-късно

RE:

„Три и седемнайсет. Само западният, но той не ми пречи. Лека нощ.“

На следващата сутрин

Относно: Добро утро

„Добро утро, Лео.“

Три минути по-късно

Отговор:

„Добро утро, Еми.“

20 минути по-късно

RE:

„Тази вечер заминавам за Португалия с децата. Ще се върна след две седмици. Лео, ще бъдете ли тук тогава? Трябва да знам. Под «тук» имам предвид... какво всъщност имам предвид? Просто тук. Разбирате какво искам да кажа, нали? Страх ме е, че ще ви загубя. Нямам нищо против да

слагате край, а аз да обявявам затишие. Може да си говорим и празни приказки. По-добре празни приказки с вас, отколкото с някой друг!“

18 минути по-късно

Отговор:

„Скъпа Еми, няма да ви чакам, но ще бъда тук, щом се върнете. Винаги съм бил тук за вас, дори в момент на затишие. Нека видим как ще се чувстваме след «паузата» от четиринайсет дни. Може би ще ни се отрази добре, особено като се вземе предвид кореспонденцията ни от последните дни.“

Сърдечни поздрави: Лео.

Два часа по-късно

Re:

„Само още нещо, преди да замина, Лео. Моля ви, отговорете искрено! Загубихте ли интерес към мен?“

Пет минути по-късно

Отговор:

„Съвсем искрено ли?“

Осем минути по-късно

Re:

„Да. Искрено и бързо! След малко трябва да заведе Йонас в болницата, за да му свалят гипса.“

50 секунди по-късно

Отговор:

„Всеки път когато видя, че имам имейл от вас, сърцето ми започва да бие по-бързо. Чувствам се по същия начин, както преди седем месеца.“

40 секунди по-късно

Re:

„Въпреки празните приказки? Толкова се радвам!!! Спасихте почивката ми! Доскоро.“

45 секунди по-късно

Отговор:

„Доскоро.“

Осем дни по-късно

Относно: (празно)

„Здравейте, Лео, отбих се за малко в едно интернет кафе в Порто. Пиша набързо, за да поддържам сърдечния ви ритъм. При нас всичко е наред. Малкият е със стомашно разстройство от самото пристигане, а голямата се влюби в някакъв местен сърф учител. Остават още шест дни! Радвам се, скоро ще си пишем!

(P.S. Да не се сдобрите пак с Марлен!)“

Шест дни по-късно

Относно: Здравейте!

„Скъпи Лео, върнах се. Как мина «паузата»? Случи ли се нещо ново? Липсвахте ми! Междувременно не сте ми писали. Защо? Малко се страхувам от първия ви имейл. Още повече ме плаши мисълта, че ще ме накарате да чакам. Как ще продължим оттук нататък?“

15 минути по-късно

Отговор:

„Еми, няма нужда да се страхувате от първия ми имейл. Ето го и него. Доста е безобиден.

- 1) Не се случи нищо ново.
- 2) Паузата ми се стори дълга.

3) Не ви писах, защото решихме да направим пауза.

4) И вие ми липсвахте! (Може би повече, отколкото аз на вас. Поне сте били заета да защитавате шестнайсетгодишната си дъщеря от набезите на португалския сърф учител. Как се развиха нещата?)

5) Как ще продължим? Имаме точно три възможности. Както досега. Да спрем дотук. Да се срещнем.“

Две минути по-късно

Ре:

„4) Фиона смята да емигрира в Португалия и да се омъжи за сърф учителя. Върна се с нас само за да си събере багажа. Поне тя си мисли така.

5) Избирам третата възможност.“

Три минути по-късно

Отговор:

„Снощи ви сънувах доста интензивно, Еми.“

Две минути по-късно

Ре:

„Наистина ли? И на мен ми се е случвало да ви сънувам интензивно. Всъщност какво разбирате под

«интензивно»? Сънят не беше ли поне малко еротичен?»

35 секунди по-късно

Отговор:

„Свръхеротичен!“

45 секунди по-късно

Re:

„Сериозно ли? Странно е да го чуя от вас.“

Една минута по-късно

Отговор:

„И аз самият се учудих.“

30 секунди по-късно

Re:

„И??? Хайде, искам подробности! Какво правихме?
Как изглеждах? Какво беше лицето ми?“

Една минута по-късно

Отговор:

„Не можах да видя лицето ви.“

Минута и половина по-късно

RE:

„Ех, Лео, какъв сте само! Навярно сте сънували русата Еми от кафенето. Онази с големите гърди, които си струва да се проучат отблизо.“

50 секунди по-късно

Отговор:

„Защо постоянно говорите за големи гърди? Да нямате някакъв проблем с тях?“

Две минути по-късно

RE:

„Не спирате да ме учудвате, Лео. Вие не се интересувате какъв е бюстът ми, а дали имам проблем с

големите гърди. Това е толкова нетипично за един мъж. Човек би помислил, че сте развили фобия към тях.“

Три минути по-късно

Отговор:

„Еми, с риск да ме обявите за напълно асексуален държа да отбележа, че независимо какви гърди има една жена — големи, малки, дебели, тънки, широки, плоски, кръгли, овални или заострени — те изобщо не ме интересуват, ако не знам как изглежда лицето ѝ. Поне ми липсва талантът да пренебрегна всичко останало и да се концентрирам единствено върху размера на гърдите ѝ.“

Една минута по-късно

Ре:

„Ето че си противоречите! Преди малко заявихте, че в свръхеротичния сън сте видели всичко друго, но не и лицето ми. Само не казвайте, че не сте обърнали внимание на гърдите ми.“

55 секунди по-късно

Отговор:

„Не видях лице, гърди или други части на тялото. Целият ми сън се основаваше на усета.“

Минута и половина по-късно

Ре:

„След като не сте ме видели, откъде знаете, че именно аз съм жената, която сте опипали в тъмното?“

Една минута по-късно

Отговор:

„Защото съществува само един човек, който се изразява така — вие!“

Две минути и половина по-късно

Ре:

„Значи сме си говорили, докато сте ме опипвали в тъмното?“

50 секунди по-късно

Отговор:

„Не ви опипвах, а ви чувствах. Има огромна разлика. И, да (освен всичко друго), наистина си говорихме.“

35 секунди по-късно

РЕ:
„Свръхеротично!“

Минута и половина по-късно

Отговор:

„Нищо не разбирате, Еми. Явно в подобни ситуации не можете да се откъснете от представата за предишните си мъже.“

Две минути по-късно

РЕ:
„Веднага тегля черта между «предишните си мъже» и неповторимия Лео, за когото женските гърди са без значение. С това благородно разграничение мисля да свърша за днес. Трябва да изключа компютъра, чака ме работа. Ще ви пиша утре.“

Доскоро: Еми.

На следващия ден

Относно: Среща

„Е, Лео, ще се видим ли? Разполагам с цялото време на света. Бернхард и децата ще бъдат в планината една седмица. Останах съвсем сама.“

Пет часа и половина по-късно

Ре:

„Ей, Лео, да не си глътнахте езика?“

Пет минути по-късно

Отговор:

„Не, Еми. Просто се чудя какво да ви отговоря.“

Десет минути по-късно

Ре:

„Това няма да доведе до нищо добро. Отлично знам какво си мислите. Хайде, Лео, нека се срещнем! Да не пропускаме може би последния удобен момент. Какво ще загубите?“

Две минути по-късно

Отговор:

- „1) Вас
- 2) Себе си
- 3) Нас“

17 минути по-късно

Re:

„Лео, вие изпитвате панически страх от личния контакт. Ще се видим, ще си допаднем и ще си поговорим така, както досега, само че лице в лице. Всички притеснения ще изчезнат още от самото начало. А след един час ще ни се струва смешно, че сме се страхували да се срещнем. Ще седнем на малка маса в някой италиански ресторант. Вие ще ме гледате как хапвам спагети «Ал песто». (Може ли да си поръчам «Войголе»?) Аз ще си завъртя главата така, че да усетите раздвижването на въздуха, скъпи Лео. Най-сетне ще почувствате една истинска, осезаема, освежаваща, антивиртуална струя въздух!!!“

Час и половина по-късно

Отговор:

„Еми, вие не сте Мия. Не съм имал никакви очаквания към нея, нито тя към мен. С Мия бяхме просто непознати, които започват от нулата. При нас двамата е различно, Еми. Ние нямаме определена цел и можем да се движим само в една посока — назад. Не съм убеден, че крайният резултат ще ни хареса. Невъзможно е да изживеем нещата, за които говорим в писмата. Не сме в състояние да се превъплътим във всички образи, плод на фантазията ни. Аз ще бъда огорчен, ако не сте онази Еми, която познавам. Вие ще се натъжите, ако се окажа различен от виртуалния ви партньор. А това неминуемо ще се случи! Ще си тръгнем разочаровани след нашата първа (и последна) среща. Ще се чувстваме така, сякаш сме преяли с тежко ястие, което сме приготвили месеци наред. Чакали сме го прегладнели, но то не ни се е усладило. И после какво? Край. Нима ще се преструваме, че нищо не се е случило? Еми, едва ли някога ще успеем да забравим огорчението. Развенчаният образ на другия ще остане завинаги пред очите ни. Вече няма да има за какво да си пишем. Ще се питаме дали си струва да продължим. А рано или късно ще се засечем случайно в някое кафене или в метрото. Ще се престорим, че не сме се видели, и ще се отдалечим с бързи крачки един от друг. Ще се срамуваме да си признаем какво е останало от отношенията ни. Нищо. Ще се превърнем в двама непознати с привидно общо минало, което ги е заблуждавало толкова дълго време.“

Три минути по-късно

RE:

„А всеки ден измират стотици животински видове.“

Една минута по-късно

Отговор:

„Какво искате да кажете?“

55 секунди по-късно

RE:

„Лео, вие хленчите, хленчите, хленчите, хленчите, хленчите. И сте ужасно черноглед, черноглед, черноглед, черноглед.“

25 секунди по-късно

Отговор:

„Черноглед.“

40 секунди по-късно

RE:

„???“

Минута и половина по-късно

Отговор:

„Черноглед. (Пропуснахте го. Написахте пет пъти «хленчите», но само четири пъти «черноглед». А може би сте искали да бъдат четири на четири? Тогава едното «хленчите» е излишно.)“

Две минути по-късно

Ре:

„Браво, много сте наблюдателен. Типично е за вас, Лео. Понякога сте болезнено педантичен, но същевременно изключително внимателен и коректен. Ето защо искам да видя очите ви, истинските ви очи! Лека нощ. Сънувайте ме! И този път поне се опитайте да ме погледнете!“

Три минути по-късно

Отговор:

„Лека нощ, Еми. Съжалявам. Аз съм такъв, какъвто съм, такъв, какъвто съм, такъв, какъвто съм.“

Два дни по-късно

Относно: „Безобидна“ среща
Добър ден, Еми. Ако (вече) не ми се сърдите, нека
изпием няколко чаши вино довечера.
Изпълнен с очакване: ваш Лео.

Час и половина по-късно

РЕ:
„Здравейте, Лео, тази вечер ще се срещна «на живо»
с Мия. Решихме да излезем заедно като в доброто старо
време. Вероятно ще осъмнем в последния отворен бар и
определено няма да бъдем хубава гледка. Може да се
прибера вкъщи чак към пет сутринта.“

16 минути по-късно

Отговор:

„Разбирам. Човек наистина трябва да се възползва,
когато семейството му не е наоколо. Поздрави на Мия.
Лека вечер.“

Осем минути по-късно

РЕ:
„Изобщо не искам да знам как изглеждате, докато
пишете подобни писма. (Между другото имате доста

наивна представа за семейния живот, или поне за моя. Не е необходимо съпругът ми и децата да отсъстват, за да изляза с приятелки до пет сутринта. Мога да го правя, когато пожелаая.)“

Три минути по-късно

Отговор:

„И с мен ли можете да се виждате, когато пожелаете? Независимо дали Бернхард е в планината с децата, или се намира в апартамента (и всеки момент ще се появи в стаята ви)?“

20 минути по-късно

Ре:

„Лео, изведнъж всичко ми се изясни!!! Спокойно можехте да си спестите мрачната тирада отпреди два дни, в която описахте дълбокото разочарование от евентуалната ни първа среща. Очевидно проблемът е съвсем друг. Казва се Бернхард. Вие имате прекалено голямо самочувствие, за да останете на заден план. Не искате да се срещнем, защото чисто теоретично не можете да ме «притежавате», независимо дали го желаете или не. Във виртуалното пространство аз съм изцяло ваша и тази форма на общуване ви устройва чудесно, защото според настроението си избирате между дистанцията и близостта. Така ли е?“

45 минути по-късно

Отговор:

„Еми, не отговорихте на въпроса ми. Щяхте ли да (искате да) се видите с мен, ако съпругът ви беше вкъщи? И (допълнителен въпрос) какво бихте му казали? Вероятно: «Скъпи, довечера ще се срещна с един мъж. Пишем си от една година, обикновено по цял ден. Често той е първият човек, с когото говоря сутрин, и последният, който ме изслушва преди лягане. Ако нощем не мога да заспя заради северния вятър, не идвам при теб, скъпи, а пиша имейл на същия този мъж. И той ми отговаря. Справя се доста добре със северния вятър. Какво обсъждаме ли? Само лични въпроси. Говорим си за нас двамата и си представяме какво би се случило, ако нямах теб и децата. Такива неща. Както вече споменах, довечера ще се срещна с него...».“

Пет минути по-късно

РЕ:

„Никога не наричам съпруга си «скъпи».“

50 секунди по-късно

Отговор:

„О, съжалявам, Еми. Разбира се, наричате го Бернхард. Звучи много по-почтително.“

Четири минути по-късно

Ре:

„Лео, не ми се сърдете, но нямате абсолютна никаква представа от един добре функциониращ брак. Знаете ли какво ще кажа на Бернхард, ако реша да се видя с вас? «Бернхард, довечера ще изляза с мой приятел. Може да стане късно.» Как ще отговори той? «Приятно изкарване!» И знаете ли защо?“

Една минута по-късно

Отговор:

„Защото му е все едно какво правите?“

40 секунди по-късно

Ре:

„Защото ми има доверие!“

Една минута по-късно

Отговор:

„За какво ви има доверие?“

50 секунди по-късно

Ре:

„Той знае, че не бих направила нищо, с което да застраша съвместния ни живот.“

Девет минути по-късно

Отговор:

„А, ясно. Просто се потапяте в безобидния за семейството ви «външен свят». Вътрешният си остава недокоснат. Еми, представете си, че вие се влюбите в мен и аз във вас. Представете си, че започнем романс, афера, любовна връзка... Наречете го както искате. Тогава пак ли няма да направите нищо, с което да застрашите съвместния ви живот с Бернхард?“

Дванайсет минути по-късно

Ре:

„Лео, изхождате от грешни предпоставки — аз няма да се влюбя във вас!!! Между нас няма да има романс, афера или любовна връзка! Ще се срещнем като двама стари приятели, които не са се виждали от години. Единствената разлика е, че никога не сме се виждали. Вместо да кажа «Лео, изобщо не си се променил», ще възкликна: «Значи така изглеждате, Лео!». Ето как ще се случат нещата!“

Осем минути по-късно

Отговор:

„Да разбирам ли, че бихте се задоволили, ако само Аз се влюбя във Вас? Тогава цял живот ще ви изпращам изпепеляващи, въодушевени, сърцераздирателни имейли. Ще ви посвещавам стихове, песни, а защо не мюзикъли и опери, в които ще давам израз на несподелените си страсти. А след време ще можете да кажете на себе си или на Бернхард: «Виждаш ли, все пак си струваше, че се видяхме онзи път».“

40 секунди по-късно

Ре:

„Очевидно Марлен ви е наранила дълбоко!“

Четири минути и половина по-късно

Отговор:

„Не се отклонявайте от въпроса, Еми. Марлен няма нищо общо с конкретния случай. Той засяга единствено нас двамата, ако не и тримата. Защото, колкото и яростно да го отричате, съпругът ви също е замесен. Изобщо не вярвам, че съвсем случайно сте избрали да се видим в момента, в който Бернхард се намира далеч в планината.“

Две минути по-късно

РЕ:

„Не, не е случайно. Тази седмица просто имам повече свободно време, което искам да прекарам с любимите си хора. С приятели и познати, които тепърва ще ми станат по-близки. Между другото приближава осем часа. Трябва да излизам, Мия сигурно ме чака. Желая ви приятна вечер, Лео.“

Пет часа по-късно

РЕ: Лео?

„Здравейте, Лео, буден ли сте? Ще изпие ли чаша вино с мен? Лео, Лео, Лео. Не се чувствам никак добре.“

Еми

Тринайсет минути по-късно

Отговор:

„Да, буден съм. По-точно вече не спя. Активирах будилника «Еми». Увеличих докрай сигнала за получаване на нов имейл и сложих лаптопа до възглавницата си. Когато иззвъня, направо подскочих от леглото.

Еми, знаех, че ще ми пишете тази нощ! Всъщност колко е часът? А, малко след полунощ. Очевидно двете с Мия не сте издържали дълго по баровете. (Мисля да не пия вино. Вече си измих зъбите. Комбинацията от вино и паста за зъби е като да ядеш супа със сутрешното си кафе.)“

Две минути по-късно

РЕ:

„Лео, тооолкова се радвам, че ми пишете!!! Защо очаквахте да получите писмо от мен?“

Седем минути по-късно

Отговор:

„1) Защото обичате да прекарвате времето си с любими хора. «С приятели и познати, които тепърва ще ви станат по-близки.»

2) Защото сте сама вкъщи.

3) Защото се чувствате самотна.

4) Защото духа северният вятър.“

Две минути по-късно

Ре:

„Благодаря, че не ми се сърдите, Лео. Вчерашните ми имейли бяха ужасно резервирани. Вие не сте само обикновен приятел. Означавате много повече за мен. За мен вие сте, вие сте... човекът, който отговаря на въпросите ми още преди да съм ги изрекла: да, наистина ви пиша, защото се чувствам самотна!“

40 секунди по-късно

Отговор:

„Как мина срещата с Мия?“

Две минути и половина по-късно

Ре:

„Ужасно! Тя не обича начина, по който говоря за Бернхард. Не иска да слуша за брака и семейството ми. Не иска да слуша за имейлите ми, нито за моя... Лео. Не й харесва как говоря. Не й харесва, че говоря. Нищо не й харесва. И мен вече не харесва.“

Една минута по-късно

Отговор:

„Но защо сте обсъждали такива неща? Мислех си, че просто ще обикаляте баровете като в доброто старо време.“

Три минути по-късно

Ре:

„Старото време остана в историята. Именно затова е старо. Новото време не може да бъде като него. Ако се опита, ще изглежда вехто и изхабено, също като хората, които копнеят по отминалите дни. Ние не бива да тъжим за тях. Който го прави, е просто жалък. Да ви издам ли нещо? Нямах търпение да се прибера вкъщи, при Лео.“

50 секунди по-късно

Отговор:

„Радвам се, че ме възприемате като свой дом!“

Две минути по-късно

Ре:

„Лео, моля ви, бъдете искрен. Какво смятате за връзката ми с Бернхард след всичко, което чухте от мен и Мия? Кажете ми честно!“

Четири минути по-късно

Отговор:

„Хммм, не знам дали е уместно да обсъждаме този въпрос в дванайсет и половина през нощта. Нали не искахте да ме въвличате в своя «вътрешен свят»? Е, добре, щом настоявате. Мисля, че имате един добре функциониращ брак.“

45 секунди по-късно

Ре:

„Добре функциониращ“? Нима това е нещо негативно? Защо всичките ми близки смятат, че една „добре функционираща“ връзка е лоша?

Шест минути по-късно

Отговор:

„Еми, не съм твърдял подобно нещо. Щом една връзка функционира добре, тя не може да бъде лоша, нали? Тя става лоша едва когато спре да функционира добре. Тогава човек трябва да се запита защо се е стигнало дотам и дали не може да промени ситуацията. Еми, наистина не мисля, че е уместно да обсъждате брака си с мен. Мия също не е идеалният събеседник. Като че ли Бернхард е най-подходящ за тази роля.“

13 минути по-късно

Отговор:

„Еми, да не заспахте?“

35 секунди по-късно

Ре:

„Лео, искам да чуя гласа ви.“

25 секунди по-късно

Отговор:

„Моля?“

40 секунди по-късно

Ре:

„Искам да чуя гласа ви!“

Три минути по-късно

Отговор:

„Наистина ли? И как си представяте, че ще стане? Очаквате да направя демо запис и да ви го изпратя? Имате ли специални желания? Достатъчно ли е да кажа «проба, проба, едно, две, три», или държите да ви изпея цяла песен? (Ако по някаква случайност улуча правилния тон, не звуча никак зле.) Бихте могли да ми акомпанирате на пианото...“

55 секунди по-късно

Re:

„Веднага! Лео, Искам Да Чуя Гласа Ви Веднага. Моля ви, изпълнете желанието ми. Обадете ми се. 83 17 433. Оставете съобщение на телефонния секретар. Моля, моля, моля! Само няколко думи.“

Една минута по-късно

Отговор:

„А на мен ми е интересно как изговаряте изреченията, които изписвате с главни букви в имейлите си. Крещите ли? И ако да, по какъв начин? Пронизително или прегракнало?“

Две минути по-късно

РЕ:

„Добре, Лео, предлагам ви следното: вие ще ми се обадите и ще прочетете един от имейлите си на телефонния секретар. Например: «Наистина ли? И как си представяте, че ще стане? Очаквате да направя демо запис и да ви го изпратя? Имате ли специални желания?...». И така нататък. После аз ще ви позвъня с думите: «Веднага! ЛЕО, ИСКАМ ДА ЧУЯ ГЛАСА ВИ ВЕДНАГА. Моля ви, изпълнете...». И така нататък.“

Три минути по-късно

Отговор:

„Контрапредложение: съгласен съм, но нека да е утре. В момента изобщо нямам глас, а и съм адски уморен. Какво ще кажете да проведем телефонната сесия към девет вечерта на чаша вино? Става ли?“

Една минута по-късно

РЕ:

„Да. Наспете се добре, Лео. Благодаря за подкрепата. Благодаря, че откликнахте на молбата ми. Благодаря, че ви има. Благодаря!“

45 секунди по-късно

Отговор:

„А сега ще изритам лаптопа от леглото си! Лека нощ.“

На следващата вечер

Относно: Гласове

„Здравейте, Еми, наистина ли ще го направим?“

Три минути по-късно

Re:

„Разбира се, много се вълнувам.“

Две минути по-късно

Отговор:

„А ако гласът ми не ви хареса? Ако останете потресена? Ако си кажете: «Нима през цялото време съм общувала с този мъж?». (Наздраве! Пия френско вино.)“

Минута и половина по-късно

Re:

„Същото важи и в обратния случай. Ако вие не харесате гласа ми? Ако направо ви настръхне косата от него? Ако изведнъж спрете да ми пишете? (Наздраве! Аз пия уиски — надявам се, че не възразявате. Доста съм неспокойна и ми трябва нещо по-силно.)“

Две минути по-късно

Отговор:

„Да използваме последните си имейли. Какво ще кажете?“

Три минути по-късно

РЕ:

„Но тези имейли са много трудни и съдържат единствено въпроси. Те не се произнасят лесно, особено когато говориш за пръв път с някого. За мен задачата е още по-непосилна. В края на въпросителното изречение жените винаги повишават глас. А ако човек е нервен, гласът му като нищо може да се сподави. Разбирате ли ме? Не искам това да се случи.“

Една минута по-късно

Отговор:

„Еми, Да Започваме! Аз ще говоря пръв, а вие след пет минути. Когато сме готови, ще си пишем. Едва тогава ще чуем какво сме си казали. Ясно ли е?“

30 секунди по-късно

RE:

„Почакайте!!! Няма ли да ми изпратите телефонния си номер?“

35 секунди по-късно

Отговор:

„О, извинете. 45 20 737. Е, започвам.“

Девет минути по-късно

Отговор:

„Готов съм. Вие сте наред!“

Седем минути по-късно

RE:

„И аз съм готова! Кой ще прослуша пръв съобщението?“

50 секунди по-късно

Отговор:

„Ще го направим едновременно.“

40 секунди по-късно

Re:

„Добре, после ще си пишем.“

14 минути по-късно

Re:

„Лео, защо мълчите? Ако гласът ми не ви харесва, спокойно ми го кажете в лицето (в пощенската кутия). Смятам, че като жена бях оцетена при избора на имейлите. А за дрезгавия нюанс в гласа ми е виновно уискито. Пишете ми веднага, иначе ще изпия цялата бутилка! И бъдете сигурен, че вие ще поемете болничните разходи, ако ме приемат с алкохолно натравяне!“

Две минути по-късно

Отговор:

„Еми, останах без думи. Направо съм изумен. Представях си ви по съвсем различен начин. Кажете ми, наистина ли говорите така? Или сте си преправили гласа?“

45 секунди по-късно

Re:

„Как говоря?“

Една минута по-късно

Отговор:

„Невероятно възбуждащо! Като водеща на еротично предаване.“

Седем минути по-късно

Re:

„Колко мило от ваша страна! Но и вие не сте за изхвърляне. Говорите много по-дръзко, отколкото пишете. Имате глас на пушач. Любимият ми пасаж е: «Нима през цялото време съм общувала с този мъж?». И най-вече думите «мъж» и «общувала». При «мъж» изпъква звукът

«ъ». Направо е уникален, не прилича на никой друг. По-скоро е като шепот, като издихание, сякаш пушите марихуана и изпускате през зъби дима от цигарата. За съжаление «ъ» се употребява по-рядко, нали? Но вие трябва да използвате думи с този звук! При «общувала» произнасяте «щува» невероятно предизвикателно и секси, като подкана, на която човек не може да устои. «Щува» спокойно може да се използва за име на нов медикамент за увеличаване на потентността. «Щува» вместо «Виагра», по акустичния модел на Лео Лайке. Сигурна съм, че ще се продава добре.“

Четири минути по-късно

Отговор:

„На мен най-много ми хареса как произнасяте «настръхне косата», Еми. Не съм очаквал, че сте способна да изговорите тези думи така чаровно, меко и дълбоко. Нямахте и следа от повишаване на гласа или сподавяне. Чух едно наистина красиво, елегантно, грациозно, кадифено настръхване на косата. А «уиски» прозвуча толкова аристократично. «Уис» като свистенето на вятъра, «ки» — същински ключ към вашата... хम्म... спалня. (Вероятно усещате, че привършвам първата бутилка червено вино.)“

Една минута по-късно

RE:

„Лео, продължавайте! Харесвате ми, когато пиете. Алкохолът в комбинация с гласа ви определено ми влияе...“

20 минути по-късно

РЕ:

„Лео, къде се изгубихте?“

Десет минути по-късно

Отговор:

„Един момент. Тъкмо отворям нова бутилка червено вино. Френското вино е хубаво, Еми! Много рядко прием френско вино. Рядко и в малки количества. Ако пиехме по-често и повече френско вино, щяхме да сме по-щастливи и да спим по-добре. Имате невероятно еротичен глас, Еми. Харесва ми. Гласът на Марлен също беше еротичен, но по друг начин. Тя е много по-студена от вас, Еми. Гласът на Марлен е дълбок и студен. Гласът на Еми е дълбок и топъл. Как само казвате: уиски, уиски, уиски. Наздраве за нас! Аз пия френско червено вино. Еми, ще прочета отново всичките ви имейли. Вече ще ми звучат съвсем различно. Досега четях вашите писма с грешния глас. Винаги чувах Марлен. Възприемах Еми като Марлен от началото на връзката ни, когато всичко беше с отворен край. Тогава имаше само любов и всичко изглеждаше възможно. Как се чувствате, Еми?“

Пет минути по-късно

Ре:

„О, не! Лео, защо пиете толкова бързо? Не можете ли да почакате? Ако вече сте отпуснали глава върху клавиатурата, ще ви пожелаая «лека нощ», скъпи мой. Прекарвам си чудесно с вас, но точно когато стане интересно, алкохолът си казва думата и трябва да приключваме. Слава богу, че поне си имам телефонен секретар. Преди лягане ще прослушам още няколко пъти думите ви: «Нима през цялото време съм общувала с този мъж?». Те определено ще ми помогнат срещу северния вятър.“

Дванайсет минути по-късно

Отговор:

„Еми, не бързайте да си лягате! Все още съм бодър. Еми, елате при мен! Ще изпием по още една чаша. Вие ще нашепвате в ухото ми «уиски, уиски, уиски». Ще повтаряте «Да ви настръхне косата», след което ще я развеете настрани. А аз ще възкликна: «Това значи е косата на въпросната Еми с 37 номер обувки». Обещавам, че съвсем леко ще сложа ръка върху раменете ви. Само една прегръдка. Само една целувка. Само няколко целувки, нищо повече. Съвсем безобидно. Еми, копнея да вдишам аромата ви. Вече знам как звучи вашият глас. Сериозно, Еми, елате при мен. Ще ви платя таксито. Не, вие няма да ми позволите. Нищо, все някой ще го плати. Адресът ми е Хохлайтнергасе 17, апартамент 15. Елате при мен! Или аз да дойда? Също е възможно! Ще вдишам аромата ви и ще

ви целуна веднъж. Никакъв секс. За съжаление сте омъжена! Обещавам, никакъв секс. Бернхард, обещавам! Копнея само да вдишам аромата на кожата ви, Еми. Не искам да знам как изглеждате. Ще стоим на тъмно. Само няколко целувки, Еми. Какво лошо има в това? Нима е изневяра? Какво е изневярата? Един имейл? Един глас? Аромат? Целувка? Искам да дойда при вас. Искам да ви прегърна. Да прекарам само една нощ с Еми. Ще си затворя очите. Не е нужно да знам как изглеждате. Искам единствено да усетя аромата ви, да ви целуна и да ви почувствам съвсем близо. Смя се от щастие. Това изневяра ли е, Еми?“

Пет минути по-късно

РЕ:

„Нима през цялото време съм общувала с този мъж? Лека нощ, Лео. Хубаво ми е с вас. Удивително хубаво. Невероятно хубаво!!! Лесно мога да се приистрастя. Вече съм прирастенена.“

ОСМА ГЛАВА

На следващата сутрин

Относно: (празно)

„Добро утро, Лео. Лоши новини. Налага се да замина за Южен Тирол. Приели са Бернхард в болница. Според лекарите е получил топлинен удар или нещо подобно. Трябва да прибера децата. Боли ме главата. (Май прекалих с уискито!) Благодаря ви за хубавата нощ. И аз самата не знам какво е «изневяра». Знам само, че се нуждая отчаяно от вас, Лео. Но сега семейството ми се нуждае от мен. След малко тръгвам. Ще ви пиша пак утре. Надявам се, че се чувствате добре след огромните количества френско вино...“

На следващия ден

Относно: Всичко е наред

„Нямам писмо от Лео? Искан само да ви кажа, че се върнахме. Взехме и Бернхард. Получил е лек припадък, но се възстановява бързо. Моля ви, пишете, Лео!!!“

Два часа по-късно

Относно: До г-н Лайке

„Уважаеми господин Лайке струва ми огромни усилия да ви пиша. Трябва да призная, че се срамувам от това решение, и неудобството ми нараства с всеки изминал ред. Казвам се Бернхард Ротнер. Мисля, че не е необходимо да добавям нищо повече. Господин Лайке, обръщам се към вас с една голяма молба. Вероятно ще се изненадате или дори възмутите, когато разберете за какво става дума. Ще се опитам да се аргументирам съвсем ясно. За съжаление не умея да пиша добре. Но ще се постарая да изложа в тази необичайна за мен форма на общуване притесненията си от последните месеци. Ще изтъкна причините, поради които животът на семейството ми постепенно излезе извън релси. Смятам, че след толкова години хармоничен брак съм в състояние да преценя ситуацията.

Ето и молбата ми. Господин Лайке, срещнете се с моята съпруга! Направете го и сложете веднъж завинаги край на тази история! Ние сме големи хора и аз не мога да диктувам действията ви. Затова ви умолявам — срещнете се с нея! Нямам думи, с които да опиша колко слаб и безпомощен се чувствам. За мен е огромно унижение да напиша тези редове. Вие обаче не губите нищо, господин Лайке. Няма за какво да се упрекувате. За съжаление трябва да призная, че и аз нямам право да ви упреквам. Човек не може да упреква едно привидение. Вие не сте реален, господин Лайке, а само плод на въображението на моята съпруга, илюзия за безкрайно щастие и неземно опиянение. Любовна утопия, сътворена от букви. Аз съм просто един безпомощен наблюдател. Чакам съдбата най-сетне да се смили над мен и да ви превърне в човек от плът и кръв, в мъж с конкретни очертания, със силни и слаби страни. Едва когато съпругата ми успее да ви види по начина, по който вижда мен — като едно уязвимо, несъвършено творение — и застане лице в лице с вас, надмощието ви ще отслабне. Чак тогава ще получа шанса

да ви се противопоставя, господин Лайке. Чак тогава ще мога да се боря за Ема.

«Лео, не ме принуждавайте да разлиствам семейния албум.» Така ви беше писала съпругата ми веднъж. Сега аз съм принуден да го направя вместо нея. Ема беше на двајсет и три, когато се запознахме. Преподавах ѝ пиано в музикалната академия. Бях с четиринајсет години по-възрастен от нея, имах щастлив брак и две прекрасни деца. Една автомобилна катастрофа унищожил семейството ми. Синът ми, тогава съвсем малък, се отърва с леки травми, двамата с дъщеря ми бяхме тежко ранени, а съпругата ми Йохана загина. Ако не свирех на пиано, щях да загубя разсъдъка си. Музиката е живот. Докато тя звучи, нищо не си отива завинаги. Музикантите живеят и творят така, сякаш спомените са събития от настоящето. Именно това ме крепеше. Студентите разсейваха мрачните ми мисли и ми даваха сили да продължа. И изведнъж се появи Ема. Една жизнена, енергична, дръзка, приказно красива млада дама, която съумя отново да събере разбитото ми семейство, без да очаква нищо в замяна. На този свят има твърде малко такива хора. Те живеят, за да се борят с нещастieto. Не знам с какво я заслужих, но Ема постепенно стана моя опора. Децата веднага я харесаха, а аз се влюбих в нея до полуда.

А тя? Господин Лайке, вероятно се питате: «А Ема?». Двајсет и три годишната студентка влюбила ли се е по същия начин в почти четирийсетгодишния рицар на печалния образ, останал жив единствено благодарение на клавишите и тоновете? Нямам отговор на този въпрос. Дали интересът ѝ не се е дължал на възхищението от музиката ми (тогава бях известен концертиращ пианист)? В каква степен е изпитвала съпричастност, желание да помогне, готовност да се справи с проблемите на другите? Да не би просто да съм ѝ напомнял нейния баща, когото е изгубила твърде рано? Доколко е била запленена от очарователните Фиона и Йонас? Дали се е зареждала от собствената ми еуфория? Обичала ли е единствено

безграничната ми любов към нея, а не мен самия? До каква степен се е уповавала на сигурността, че никога няма да я изоставя заради друга жена, на убеждението, че ще бъдем заедно завинаги?

Повярвайте ми, господин Лайке, никога не бих се осмелил да я доближа, ако не бях усетил, че тя също изпитва силни чувства. По необясними причини Ема се привързва към мен и децата и пожела да стане част от нашия свят. Постепенно се превърна в незаменимо ядро на семейството. След две години се оженихме. От тогава изминаха осем. (Съжالياвам, че развалих играта и разбулих една от хилядите мистерии — «Еми», която познавате, е на трийсет и четири.) Не минаваше и ден, без да се учудя как тази красива енергична жена продължава да бъде до мен. Непрекъснато очаквах да се случи «неизбежното». На хоризонта щеше да се появи някой по-млад мъж, един от многобройните ѝ обожатели. А Ема щеше да ми каже: «Бернхард, влюбих се в друг. Какво ще стане с нас?». Но страховете ми не се оправдаха. Стучи се нещо много поужасно. Появихте се вие, господин Лайке, тихият «външен свят». Любовни илюзии по имейла, необуздани чувства, растящ копнеж, изпепеляваща страст. Всички тези емоции бяха насочени към една привидно реална цел, отлагана във времето — срещата, която никога няма да се състои, тъй като съвършеното щастие не може да бъде постигнато в действителността, а само във въображението. Ето защо се чувствам безпомощен.

Господин Лайке, откакто «съществувате», Ема се промени. Стана отнесена и се отдалечи от мен. Седи с часове в стаята си и се взира в компютъра, във вселената на своите мечти. Тя живее във «външния свят», с вас. Когато се смее от сърце, не го прави заради мен. Полага огромни усилия да скрие дистанцираното си отношение от децата. Виждам, че се измъчва, щом стои твърде близо до мен. Знаете ли колко боли? Опитвах се да бъда толерантен. Не искам да ограничавам Ема. Досега никога не съм я ревнувал. Но накрая изгубих търпение. Най-лошото е, че

не разбирах защо се държи така. Нямах друг мъж, нито някакъв проблем между нас. Накрая обаче научих причината. Иде ми да потъна вдън земя от срам, като си помисля как открих всичко. Един ден претърсих стаята на Ема. В тайно чекмедже намерих дебела папка, която съдържаше пълната кореспонденция с някой си Лео Лайке, страница след страница, имейл след имейл. С треперещи ръце копирах всички писма, но в продължение на няколко седмици се въздържах да ги прочета. Изкарахме кошмарна почивка в Португалия. Малкият беше болен през цялото време, а голямата се влюби лудо в един спортен инструктор. С жена ми не си говорихме две седмици, но се преструвахме, че всичко е наред. Аз обаче не издържах. Преди да отида в планината с децата, взех папката със себе си. В пристъп на саморазрушение прочетох кореспонденцията за една нощ. Повярвайте ми, не съм страдал толкова, откакто почина първата ми съпруга. Когато приключих, не бях в състояние да стана от леглото. Дъщеря ми повика бърза помощ и ме закараха в болница. Онзи ден Ема ме прибра от там. Вече знаете цялата история.

Господин Лайке, моля ви, срещнете се с Ема! С риск да се подложа на още по-голямо унижение, ще добавя следното: прекарайте една нощ заедно, правете секс с нея! Знам, че го искате. «Разрешавам» ви. Давам благословията си и ви освобождавам от всякакви скрупули. Няма да го възприема като изневяра. Усещам, че Ема търси не само духовен, но и физически контакт. Искане да разбере какво е да преспи с вас. Аз не мога да ѝ осигуря подобна тръпка от неизвестното. Ема е имала много обожатели, досега обаче никога не е чувствала сексуално привличане към тях. Но ето че изведнъж открих имейлите, които ви е писала. Изведнъж осъзнах колко страстна може да бъде тя, ако намери «правилния човек». Вие, господин Лайке, сте нейният избраник. Възползвайте се от ситуацията, правете секс с нея. ВЕДНЪЖ (нарочно пиша с главни букви, както Ема). ВЕДНЪЖ. САМО ВЕДНЪЖ! Отдайте се най-после

на страстта, трупана толкова време в писмата ви. Сложете край. Увенчайте виртуалното си общуване с физически контакт и го прекратете. Освободете съпругата ми от своето неземно, призрачно присъствие! Върнете ми я обратно. Позволете на семейството ми да продължи да съществува. Не го правете заради мен, а заради децата. Направете го заради Ема. Умолявам ви!

Наближава краят на моя мъчителен зов за помощ, на отчаяната ми молба за милост. Само още едно последно нещо, господин Лайке. Не ме издавайте. Не споменавайте пред жена ми за този имейл. Аз злоупотребих с доверието ѝ. Измамих я, като си позволих да прочета личните ѝ писма. Разкайвам се за постъпката си. Няма да посмея да я погледна в очите, ако разбере, че съм я шпионирал. Тя също няма да смее да ме погледне, ако узнае какво съм направил. Ще намрази и себе си, и мен. Моля ви, господин Лайке, спестете ни страданията. Не ѝ казвайте за имейла. Умолявам ви!

Вече смятам да изпратя най-ужасното нещо, което някога съм писал.“

С уважение: Бернхард Ротнер.

Четири часа по-късно

Отговор:

„Уважаеми господин Ротнер, получих писмото ви. Наистина не знам как да отговоря. Не съм сигурен дали изобщо е редно да отговарям. Просто съм смаян. Вие не само унижихте себе си, но засрамахте и трима ни. Нужно ми е време да помисля. Не мога да ви обеща нищо. Абсолютно нищо.“

С уважение: Лео Лайке.

На следващия ден

Относно: Лео???

„Лео, къде сте? Продължавам да чувам гласа ви. Все същите думи: «Нима през цялото време съм общувала с този мъж?». Вече знам как говори въпросният мъж, само че той настоятелно мълчи. Толкова ли много френско вино изпихте онази нощ? Спомняте ли си какво ми казахте? Поканихте ме да дойда у вас, на Хохлайтнергасе 17, апартамент 15. Искяхте да усетите аромата ми. Бях почти готова да дойда. Готова, както никога досега. Постоянно си мисля за вас. Защо не ми пишете? Случило ли се е нещо?“

На следващия ден

Относно: Лео???

„Лео, какво става? Моля ви, пишете ми!!!“

Ваша Еми.

Половин час по-късно

Относно: До г-н Ротнер

„Уважаеми господин Ротнер, предлагам ви една малка сделка. Вие ще ми обещаете нещо, а в замяна на това аз ще изпълня вашето желание. Гарантирам, че няма да кажа на съпругата ви за писмото. Вие от своя страна трябва да ми обещаете, че Никога Повече Няма Да Прочетете

Нито Ред От Кореспонденцията между мен и съпругата ви. Вярвам, че няма да нарушите обещанието си, ако приемете сделката. Бъдете сигурен, че аз също ще удържа на думата си. Ако сте съгласен, просто напишете «Да». В противен случай ще разкрия на жена ви цялата истина, така, както я поднесохте на мен.“

С уважение: Лео Лайке.

Два часа по-късно

Ре:

„Да, господин Лайке, обещавам. Никога повече няма да чета имейли, които не са адресирани до мен. И бездруго вече видях достатъчно. Позволете ми да попитам дали смятате да се срещнете с жена ми.“

Десет минути по-късно

Отговор:

„Господин Ротнер, не мога да отговоря на този въпрос. Дори и да можех, вероятно нямаше да го направя. Според мен допуснахте огромна грешка с писмото, което ми изпратихте. Смятам, че то ясно говори за една очевидна празнота в брака ви, продължила години наред. Сбъркали сте адреса. Трябваше да разкажете всичко на съпругата си, още в самото начало. Наистина ви препоръчвам да го сторите. Поправете тази грешка!

Между другото учтиво ви моля да спрете да ми пишете. Мисля, че си казахме достатъчно. Дори повече от необходимото.“

Приятелски поздрави: Лео Лайке.

15 минути по-късно

Отговор:

„Здравейте, Еми, току-що се прибрах от едно служебно пътуване до Кьолн. Съжалявам, но бях много зает и не ми останаха дори няколко свободни минути да ви пиша. Надявам се, че всички в семейството са здрави. Ще се възползвам от хубавото време и ще замина за няколко дни на юг, за да си почина. Чувствам се страшно изтощен и имам нужда от спокойствие. Ще пиша веднага, щом се върна. Желая ви приятни летни дни и по-малко изкълчени ръце.“

Всичко най-добро: Лео.

Пет минути по-късно

Re:

„Как се казва?“

Десет минути по-късно

Отговор:

„Как се казва кой?“

Четири минути по-късно

РЕ:

„Лео! Моля ви, не обиждайте интелигентността и тънкия ми усет. Дрънките за служебни пътувания и за намеренията си да се възползвате от хубавото време. Оплаквайте се от изтощение, искате да си починете далеч от тук и ми пожелавате приятни летни дни. Всичко това означава само едно: Жена! Как се казва? Надявам се не Марлен?“

Осем минути по-късно

Отговор:

„Не, Еми, грешите. Няма никаква Марлен или друга жена. Просто се нуждая от кратка почивка. През последните месеци наистина бях доста зает. Искам да си отдъхна малко.“

Една минута по-късно

РЕ:

„Да си отдъхнете от мен ли?“

Пет минути по-късно

Отговор:

„Не, от себе си! Ще ви пиша само след няколко дни. Обещавам!“

Три дни по-късно

Относно: Лео ми липсва!

„Здравейте, Лео, аз съм. Знаем, че ви няма. В момента вероятно отдъхвате от себе си. Всъщност как го постигате? Да можех и аз! Имам спешна нужда да си почина от себе си. Вместо това постоянно се занимавам с моята личност и се натоварвам. Лео, трябва да ви призная нещо. Всъщност изобщо не трябва, дори не е редно, но то намира в мен. Лео, в момента не се чувствам щастлива. И знаете ли защо? (Навярно не държите да разберете, но за съжаление се налага да ви кажа.) Не съм щастлива, защото ви няма. Нужни са ми имейли от Лео, за да бъда щастлива. А в момента те ми липсват ужасно. Откакто чух гласа ви, изобщо не мога без тях.

Вчера се видях с Мия. За пръв път от години си прекарахме добре. И знаете ли защо? (Дори да не ви интересува, ще трябва да ме изслушате.) Срещата мина чудесно, защото отново съм нещастна. Според Мия винаги съм се чувствала така, но не съм искала да си го призная. Затова тя се зарадва на моята искреност. Звучи тъжно, нали?

Мия твърди, че съм се влюбила във вас, Лео, и точно в писмата ви. Смята, че не мога да живея без вас, поне не щастливо. Тя твърди, че ме разбира. Не е ли ужасно? Аз все още обичам съпруга си, Лео. В момента съм напълно искрена. Именно аз избрах да живея с него и децата му. Те са и мои деца. Никога досега не съм искала

друго семейство. С Бернхард се запознахме при много трагични обстоятелства, но ще ви разкажа за тях някой друг път. (Прави ли ви впечатление, че доброволно започнах да говоря за семейството си?) Бернхард не ме е разочаровал и никога няма да го направи. Никога, никога, никога! Дава ми пълна свобода и изпълнява желанията ми. Той е един образован, всеотдаен, спокоен и приятен мъж. Разбира се, с времето рутината си казва своето. Всичко е предвидимо, ежедневието е лишено от изненади. С Бернхард се познаваме отлично, не крием нищо един от друг. «Може би в живота ти липсва именно тази тайнственост. Може би си се влюбила в една примамлива мистерия», заяви Мия. Попитах я какво да правя. Няма как да превърна Бернхард в примамлива мистерия. Лео, вие какво ще кажете? Възможно ли е да превърна Бернхард в примамлива мистерия след осем години брак?

Ах, Лео, Лео, Лео. В момента всичко ми се струва ужасно тежко. Съвсем се отчаях. Не съм в състояние да свърша нищо. Нямам никакво желание. Нуждая се единствено и само от Лео. Не знам докъде ще доведе това. Не ме и интересува. Вече ми е безразлично. Важното е да ми пишете скоро. Моля, отдъхнете си по-бързо от себе си. Искам отново да пия вино с вас. Искам отново да бъда целувана. Не се нуждая от реални целувки, а от мъжа, който в определени ситуации толкова настоятелно иска да ме целуне, че не може да постъпи другояче, освен да ми го напише. Нуждая се от Лео. Чувствам се самотна пред бутилката с уиски. Вече пих доста, Лео. Забелязахте ли? Какъв би могъл да бъде животът с вас? Колко време ще искате да ме целувате? Седмици, месеци, години? Знам, че не бива да си мисля подобни неща. Аз съм щастливо омъжена. Но се чувствам нещастна. Май тук има някакво противоречие. Именно вие сте противоречието, Лео. Благодаря, че ме изслушахте. Ще изпия още едно уиски. Лека нощ, Лео, много ми липсвате.

Бих ви целунала в тъмното. Да, наистина. Точно сега.“

Два дни по-късно

Относно: Нито дума

„Навън е трийсет градуса, а човекът, който отдъхва от себе си, мълчи. Съзнавам, че имейлът ми беше твърде пряк. Много ли ви натоварих, Лео? Повярвайте ми, уискито е виновно! Уискито и аз. Второто ми аз, което дебне в мен. Уискито го извади на показ.“

Изпълнена с копнеж: Еми.

На следващия ден

Относно: (празно)

„Навън духа южният вятър, а аз продължавам да се въртя в леглото. Една-единствена буква от вас ще ми е достатъчна, за да заспя. Лека нощ, скъпи мой.“

Два дни по-късно

Относно: Последен имейл

„Това е моят последен имейл. Няма да ви пиша повече, ако не получа отговор! Лео, наистина постъпвате жестоко! Моля ви, престанете. Боли ме страшно много. Всичко друго е позволено, но не и да мълчите.“

На следващия ден

Относно: Отговор

„Скъпа Еми, бяха ми нужни само няколко часа, за да взема решение, което ще промени живота ми. Трябваша ми цели девет дни, за да събера кураж да ви го съобщя. Еми, след няколко седмици заминавам за Бостън поне за две години. Ще ръководя една изследователска група в местния университет. Предложението е изключително добро от научна и финансова гледна точка. Моментната ситуация ми позволява да действам спонтанно. Твърде малко неща ме задържат тук. Не съм първият в семейството, който решава да се премести на друг континент. Ще ми липсват някои близки приятели. Сестра ми Адриен също. Ще ми липсва и Еми. Да, тя ще ми липсва особено много.

Взех и друго решение. То е толкова жестоко, че пръстите ми треперят, преди да ви го съобщя. Смятам да прекратя нашата кореспонденция. Еми, трябва да ви прогоня от съзнанието си. Не мога всеки ден до края на живота си да ставам и да лягам с мисълта за вас. Не е нормално. Вие сте омъжена, имате семейство, задължения, предизвикателства и отговорности. Прекалено сте зависима от този свят. Само там се чувствате истински щастлива, вече нееднократно сте ми го казвали. (Употребата на алкохолни напитки може да предизвика лошо настроение, както се случи в последния ви дълъг имейл, но най-късно на следващата сутрин всичко е забравено.) Убеден съм, че Бернхард ви обича така, както всеки съпруг обича жена си след дългогодишно съжителство. Липсва ви само едно въображаемо извънбрачно приключение, малко цвят в скучното ежедневие. Именно заради това изпитвате симпатия към мен и поддържате виртуалната ни връзка. Мисля, че в дългосрочен план тя ще ви донесе повече неприятности, отколкото радости.

А сега ще кажа няколко думи за себе си. Еми, аз съм на трийсет и шест години (ето, вече знаете). Нямам намерение да прекарам остатъка от живота си с жена, която е на разположение единствено в пощенската ми кутия. Бостън ми дава възможност да започна отначало. Копнея да се запозная с някоя жена по скучния консервативен начин — да я видя, да чуя гласа ѝ, да усетя аромата ѝ и може би да я целуна. В даден момент сигурно ще ѝ напиша имейл. Обратният път, който ние избрахме, беше и си остава изключително очарователен, но няма да доведе доникъде. Налага се да освободя съзнанието си. Във всяка красива жена, която срещам по улиците през последните месеци, виждах Еми. Но нито една не можеше да се сравни с истинската, тъй като тя се намиреше далеч от реалността. Беше изолирана от обществото и предназначена единствено за мен, в моя компютър. Там ме чакаше да се върна от работа. Там ме посрещаше всяка сутрин. Там ми пожелаваше «Лека нощ» в края на дългите вечери, прекарани заедно. Често прекарваше с мен цели нощи, в стаята, в леглото, под завивките. Но напоследък стана все по-трудно достижима. Образът ѝ ми се струваше така нежен и деликатен, че не би издържал на реалния ми поглед. В представите ми Еми започна да изглежда толкова крехка, че щеше да се разпадне в мига, в който я докоснех. Не беше по-истинска от въздуха между клавишите, с които ѝ пишех имейли ден след ден. Достатъчно беше да духна съвсем леко и тя щеше да изчезне. Да, Еми, ето че събрах кураж. Ще затворя пощенската си кутия, ще духна леко в клавиатурата и ще изключа монитора. Ще ви кажа сбогом.“

Ваш Лео.

На следващия ден

Относно: Просто сбогом?

„Нима това е последният ви имейл? Не може така! Ще изгубя вяра в прощалните писма. Ехо, Лео! Не очаквам хумористични бисери, при положение че искате да изчезнете. Но какъв е този фарс? Що за сбогуване? Каква физиономия правите, когато духате мелодраматично в клавиатурата? Добре, признавам, че напоследък прекалих. Твърде много се разнежих. Емоциите ми натежаха като торба с цимент. Започнах да разнасям навсякъде с мен виртуалната ни кореспонденция. Трябва да призная, че малко се влюбих в господин Анонимност. И двамата ангажирахме съзнанието си прекалено много един с друг. Но това далеч не означава, че ще се превърнем в Тристан и Изолда.

Щом сте решили да заминете за Бостън, няма да ви спра. Ако държите да прекратите кореспонденцията ни, направете го. Но не и по този начин!!! Дълбоко подценявате своите емоционални възможности и моето достойнство, скъпи приятелю. Ще духате в клавиатурата? Леее! Що за превземки? Да не искате да си помисля: «Нима през цялото време съм общувала с този мъж?».

Моля, кажете, че това не е бил последният ви имейл. На раздяла си пожелавам нещо позитивно и изненадващо, нещо духовито и достойно за финал. Например: «Накрая ви предлагам да се срещнем!». Ето ви един забавен завършек. (А сега, ако ми позволите, отивам да си поплача.)“

Пет часа по-късно

Отговор:

„Скъпа Еми, накрая ви предлагам да се срещнем!“

Пет минути по-късно

РЕ:

„Но не го мислите сериозно.“

Една минута по-късно

Отговор:

„Напротив. Не бих се шегувал, Еми.“

Две минути по-късно

РЕ:

„Лео, как трябва да тълкувам думите ви? Като прищявка ли? Какво става? Да не би да сте харесали репликата, която ви подадох? Защо изведнъж преминахте от мелодрама към сатира?“

Три минути по-късно

Отговор:

„Не, Еми, не е никаква прищявка, а добре обмислено предложение. Вие просто ме изпреварихте. Ще опитам още веднъж. Еми, бих искал да приключа нашата виртуална

връзка с реална среща. Нека се видим веднъж, преди да замина за Бостън.“

50 секунди по-късно

РЕ:

„Да се видим веднъж? И какво очаквате от срещата?“

Три минути по-късно

Отговор:

„Прозрение. Облекчение. Утеха. Яснота. Приятелство. Разгадаване на въображаемата мистерия, проточила се твърде дълго време. Преодоляване на бариерите. И едно хубаво чувство след това. Най-доброто лекарство против северния вятър. Достоеен край на вълнуващ епизод от живота ми. Ясен отговор на хиляди сложни, отворени въпроси. Или, както сама го формулирахте, «един забавен завършек».“

Пет минути по-късно

РЕ:

„Едва ли ще ни е толкова забавно.“

45 секунди по-късно

Отговор:

„Това зависи само от нас двамата.“

Две минути по-късно

Ре:

„От нас двамата ли? За момента сте само вие, Лео.

Още не съм потвърдила присъствието си на тази спонтанна среща. Честно казано, доста се колебая дали да го направя. Първо бих искала да разбера повече за забавната «първа среща, която ще бъде и последна». Къде предлагате да се видим?“

55 секунди по-късно

Отговор:

„Където кажете, Еми.“

45 секунди по-късно

Ре:

„И какво ще правим?“

40 секунди по-късно

Отговор:

„Каквото си поискаме.“

35 секунди по-късно

Re:

„А какво точно искаме?“

30 секунди по-късно

Отговор:

„Ще разберем, като се видим.“

Три минути по-късно

Re:

„Май предпочитам да ми изпращате имейли от Бостън. Изобщо не желая да разбирам кой какво иска. Аз знам какво искам — да ми пишете от Бостън.“

Една минута по-късно:

Отговор:

„Еми, няма да ви пиша от Бостън. Наистина реших да сложа край. Убеден съм, че ще се отрази добре и на двама ни.“

50 секунди по-късно

РЕ:

„И докога смятате да ми пишете?“

Две минути по-късно

Отговор:

„Докато се видим. Освен ако не откажете категорично да се срещнете с мен, което ще бъде естествен край на отношенията ни.“

Една минута по-късно

РЕ:

„Но вие ме изнудвате, господин Лео! Не е много учтиво от ваша страна. Не мисля, че искам да се срещна с мъж, който говори по такъв начин. Лека нощ.“

На следващата сутрин

Относно: (празно)

„Добро утро, Лео. Със сигурност няма да се видим в кафене «Хубер»!“

Един час по-късно

Отговор:

„Не е и нужно. Всъщност защо не искате?“

Една минута по-късно

Ре:

„Защото човек ходи там с колеги и случайни познати.“

Две минути по-късно

Отговор:

„Едва ли има по-случайно познанство от нашето.“

50 секунди по-късно

Ре:

„С подобна нагласа ли ми писахте през цялото време? Ако е така, по-добре да забравим за случайната, прощална среща.“

На следващия ден

Относно: (празно)

„Лео, какво има? Защо изведнъж станяхте толкова груб и дистанциран? Защо искате да унищожите «нашата история»? Нарочно ли се правите на зъл и безчувствен? Нима смятате, че така раздялата ще бъде по-лесна за мен?“

Два часа и половина по-късно

Отговор:

„Съжалявам, Еми, в момента отчаяно се стремя да забравя «нашата история». Вече ви обясних защо. Съзнавам, че откакто ви разказах за Бостън, имейлите ми звучат ужасно сухо. Не ми харесва да пиша по този начин, но се налага. Не бих искал да влагам още емоции в «нашата история». Не бива да я надграждам, преди да я разруша. Наистина държа да се видим само веднъж. Мисля, че ще ни се отрази добре.“

Две минути по-късно

Ре:

„А какво ще се случи, ако след срещата отново искаме да се видим?“

Четири минути по-късно

Отговор:

„Поне за себе си изключвам напълно подобна възможност. Искам да ви видя само веднъж, за да сложим достоен край на «нашата история», преди да замина за Америка.“

15 минути по-късно

Ре:

„Какво разбирате под «достоен край»? Или иначе казано, какво искате да си помисля за вас след срещата?

1) Беше много мил, но изобщо не се доближаваше до мъжа от представите ми. С чиста съвест ще го изтрия завинаги от папките на моя живот.

2) Заради този скучен тип ли живях в паралелен свят цяла година?

3) Той е перфектният мъж за една любовна афера. Жалко, че се мести от другата страна на Океана.

4) Страхотен е! Каква невероятна нощ! Определено си струваше дългото чакане. Е, вече задоволих любопитството си. Отивам да приготвя следобедната закуска на Йонас.

5) По дяволите! Какъв мъж само! Заради него бих оставила Бернхард и семейството си. Жалко, че иска да избяга в Америка, откъдето човек не може да изпраща имейли. Но аз ще го чакам! Всеки ден ще паля по една свещ за него. Ще го споменавам в молитвите си, докато не се върне при мен в целия си блясък и величие...“

Три минути по-късно

Отговор:

„Вашият сарказъм ще ми липсва, Еми!“

Две минути по-късно

Ре:

„Спокойно вземете част от него в Бостън, Лео. Разполагам с достатъчно запаси. Е, кой от всичките мъже да очаквам на срещата?“

Пет минути по-късно

Отговор:

„Нито един. Смятам да бъда просто себе си. Ще ме видите такъв, какъвто съм. Такъв, какъвто вярвате, че съм. Или такъв, какъвто искате да вярвате, че съм.“

Една минута по-късно

РЕ:

„Ще пожела ли да се срещнем отново?“

45 секунди по-късно

Отговор:

„Не.“

35 секунди по-късно

РЕ:

Защо не?

50 секунди по-късно

Отговор:

„Защото е невъзможно.“

Една минута по-късно

Ре:

Всичко е възможно.

45 секунди по-късно

Отговор:

„Не и това. Предварително е ясно, че е невъзможно.“

55 секунди по-късно

Ре:

„Често пъти откриваме възможности, които в началото са били немислими. Понякога те далеч не са лоши.“

Две минути по-късно

Отговор:

„Съжалявам, Еми. Не съществува вероятност да искате да ме видите повторно. Сама ще се убедите.“

Една минута по-късно

Ре:

„Защо да се убеждавам в подобно нещо? Какъв изобщо е смисълът да ви виждам, ако предварително знам, че няма шанс да се срещнем отново?“

Две минути по-късно

Относно: До г-н Лайке

„Уважаеми господин Лайке, последните дни бяха много тежки за нас. Ако не сложите край на тази история, бракът ни ще се разпадне. Едва ли желаете това да се случи. Моля ви, срещнете се със съпругата ми и спрете да ѝ пишете. (Заклевам се, че нямам представа за какво си говорите в момента, не държа и да знам. Искам единствено всичко да свърши.)“

Приятелски поздрави: Бернхард Ротнер.

Три минути по-късно

Отговор:

„Еми, вие сама трябва да знаете защо бихте желали да ме видите (ако го желаете). Ще кажа единствено, че аз искам да се срещнем. Вече нееднократно ви обясних защо.“

Всичко добро и лека вечер, Лео.

Една минута по-късно

RE:

„Колко сте жесток, Лео Лайке! «Нима през цялото време съм общувала с този мъж?» Жалко, наистина.“

ДЕВЕТА ГЛАВА

Три дни по-късно

Относно: Последни въпроси

„Здравейте, Лео, явно няма да ми пишете пръв. Поне ще ми отговорите ли? Колко време ви остава тук? Кога заминавате за Бостън?“

Поздрави: Еми.

Девет часа по-късно

Отговор:

„Добър вечер, Еми, при мен нещата са доста хаотични. В момента трескаво се подготвям за Америка. Полетът ми е на 16 юли, т.е. след две седмици. Отново ще кажа, че би било хубаво да се видим дотогава. Ако все още се чудите дали да се срещнем, направете го заради мен. Наистина го искам! Ще ми доставите огромна радост, ако се съгласите. Знаем, че ще се почувствам по-добре след това. Убеден съм, че същото важи и за вас.“

Дванайсет минути по-късно

RE:

„Лео, наистина ли не разбирате? При положение че това ще бъде «прощалната ни среща», аз ще се почувствам добре след нея само ако се окаже, че нямате нищо общо с човека, с когото си писах цяла година (естествено, пренебрегвам ужасно сухите ви имейли). А в случай че действително стане така, срещата ще се превърне в едно голямо разочарование за мен. Бих се почувствала добре единствено защото няма да се видим отново. Очевидно вие сте сигурен, че тя ще ми повлияе положително. Нима искате да ми подскажите, че огорчението ми е гарантирано? Затова ще ви попитам пак: защо да ходя на среща, от която ще се разочаровам?“

Осем минути по-късно

Отговор:

„Не смятам, че срещата непременно трябва да бъде разочароваща, за да се почувствате по-добре от днес например.“

Една минута по-късно

Ре:

„От днес ли? Откъде знаете как се чувствам днес?“

50 секунди по-късно

Отговор:

„Днес определено не се чувствате добре, Еми.“

30 секунди по-късно

РЕ:
„А вие?“

35 секунди по-късно

Отговор:

„И аз.“

25 секунди по-късно

РЕ:
„Защо?“

45 секунди по-късно

Отговор:

„По същата причина като вас.“

50 Секунди по-късно

RE:

„Но вината е изцяло ваша, Лео. Никой не ви е принуждавал да ме напускате.“

40 секунди по-късно

Отговор:

„Напротив!“

40 секунди по-късно

RE:

„Кой?“

Осем минути по-късно

RE:

„Кой?“

На следващата сутрин

Относно: Аз

„Аз се принудих да го направя. Аз и гласът на моя разум.“

Час и половина по-късно

Ре:

„А кой изяви желание да се срещнем? Пак ли вие и вашият разум? Или вие и вашата безразсъдност? Или само чистата ви безразсъдност? Или (в най-лошия случай) чистият разум?“

20 минути по-късно

Отговор:

„Аз, разумът, чувствата, ръцете, краката, очите, носът, ушите, устата, всичко. Всяка частица от мен иска да се видим, Еми.“

Три минути по-късно

Ре:

„Устата?“

15 минути по-късно

Отговор:

„Да, разбира се. Нужна ми е, за да говоря.“

50 секунди по-късно

RE:

„Аха.“

Два дни по-късно

Относно: Добре

„Здравейте, Лео. Добре, да рискуваме. Нека се видим, какво толкова? Кога ви е удобно тази седмица?“

Половин час по-късно

Отговор:

„Ще се съобразя изцяло с вас. Сряда, четвъртък, петък?“

Една минута по-късно

RE:
„Утре.“

Три минути по-късно

Отговор:

„Утре? Добре, нека да е утре. Сутринта, по обед, следобед, вечерта?“

Една минута по-късно

RE:
„Вечерта. Къде?“

Десет минути по-късно

Отговор:

„В кафене или ресторант по ваш избор. В някой музей, ако искате. На разходка в парка. На пейка в парка. Където кажете. Оставям вие да изберете.“

50 секунди по-късно

Ре:
„У вас.“

Осем минути по-късно
Отговор:

„Защо?“

40 секунди по-късно

Ре:
„Защо не?“

Една минута по-късно
Отговор:

„Какво целите?“

55 секунди по-късно

RE:

„А Вие какво целите, Лео? Не забравяйте, че не аз пожелах тази прощална среща.“

35 минути по-късно

Отговор:

„Абсолютно нищо. Просто искам да видя жената, която беше до мен през последните месеци и се превърна в част от живота ми. Искам отново да чуя гласа ви, нещо повече от «уиски» и «да ти настръхне косата». Искам да видя как движите устните си, докато изричате думите: «А Вие какво целите, Лео? Не забравяйте, че не аз пожелах тази прощална среща». Как мърдате ъгълчетата на устните си, как искрят очите ви, как вдигате веждите си, докато изговаряте подобни изречения? Какво изражение съпровожда ироничните ви коментари? Какви следи е оставил северният вятър по бузите ви? И още милиони такива неща.“

Пет минути по-късно

RE:

„Опасявам се, че вече е твърде късно, Лео. Едва ли времето ще стигне за всички тези наблюдения. Колко часа ще продължи срещата? Кога трябва да си тръгна?“

Три минути по-късно

Отговор:

„Когато и двамата решим, че е време.“

Една минута по-късно

РЕ:

„А ако мненията ни се разминават?“

Четири минути по-късно

Отговор:

„Тогава ще надделее онзи, който първи реши, че е време да се разделим.“

50 секунди по-късно

РЕ:

„Тоест Вие.“

40 секунди по-късно

Отговор:

„Не съм казал подобно нещо.“

20 минути по-късно

Ре:

„Учудвам се колко много неща не сме си казали, въпреки че толкова отдавна уговаряме срещата. Например, как ще се поздравим? Ще си стиснем ли ръцете? Ще се потупаме ли по рамото? Ще ви поднеса ли грациозно ръка за целувка, или ще ви подам бузата си, обрулена от северния вятър? Ще ме целунете ли действително, или просто ще стоим втренчени един в друг?“

Три минути по-късно

Отговор:

„Ще сложа чаша вино в ръката ви. Ще пием за нас.“

Две минути по-късно

Ре:

„Нямате ли уиски? Но не някоя забравена бутилка с мухъл на дъното, където едва се вижда един пръст жълтокафеникава течност. В такъв случай аз първа ще реша, че е време да си ходя.“

Една минута по-късно

Отговор:

„Не се притеснявайте. Срещата ни няма да страда от липса на уиски.“

45 секунди по-късно

RE:

„А от какво?“

Две минути по-късно

Отговор:

„От нищо. Сама ще се уверите, Еми. Очаква ни една приятна, полезна и необходима среща.“

Три часа по-късно

RE:

„Имате ли малко време, Лео? Знам, че е късно. Сипете си чаша червено вино, то винаги ви се отразява добре. Хрумнаха ми още няколко въпроса. Свързани са с любимата ми тема. **1)** Възможно ли е да поискате да

правим секс по време на «прощалната ни вечер»? 2) Съществува ли вероятност аз да проявя такова желание? 3) Ако и двете предположения се окажат верни (и наистина си легнем заедно), ще се почувстваме ли по-добре след това? Питам, защото бяхте напълно уверен, че срещата ще ни повлияе положително. 4) Последното не противоречи ли на вашето убеждение, че няма да пожелаем да ви видим отново?“

Десет минути по-късно

Отговор:

„1) Възможно е да поискам да правим секс, но не е нужно да го показвам.

2) Не смятам, че е много вероятно да проявите такова желание.

3) Дали ще се чувстваме по-добре след това? Да, определено.

4) Няма да пожелаем да ме видите отново, тъй като имате семейство. След срещата ни ще разберете съвсем ясно къде ви е мястото.“

Седем минути по-късно

Ре:

„1) Наистина ли предполагате, че няма да забележа, ако искате да правим секс?

2) Що се отнася до моето желание, предположението ви не е далеч от истината. (Казвам го, за да не храните излишни надежди.)

3) Твърдите, че ще се чувстваме по-добре след това. Радвам се, че най-после звучите като типичен мъж. Така изглеждате по-земен.

4) Смятате, че ще разбере къде ми е мястото. Наистина ли вярвате, че можете да прецените ситуацията по-добре от мен?

И един последен въпрос, преди да си легнем. Лео, все още ли сте поне малко влюбен в мен?“

Една минута по-късно

Отговор:

„Поне малко?“

Две минути по-късно

Ре:

„Лека нощ. Аз съм много влюбена във вас. Страхувам се от срещата. Не мога и не искам да си представя, че ще ви загубя.“

С обич: Еми.

Три минути по-късно

Отговор:

„Човек не бива да мисли, че ще загуби. Самата мисъл е пагубна. Лека нощ, скъпа моя.“

На следващата сутрин

Относно: (празно)

„Добро утро, Лео, не мигнах цяла нощ. Да дойда ли у вас довечера?“

Пет минути по-късно

Отговор:

„Добро утро, Еми. И аз не можах да спя. Да, елате. Удобно ли ви е към седем вечерта? Ще поседим на терасата.“

Два часа по-късно

Re:

„Лео, Лео, Лео, ами ако вечерта се окаже по-хубава, отколкото очаквате? Представете си, че се влюбите в жената пред вас, в изражението, което съпровожда ироничните ѝ коментари, в начина, по който говори, в жестовете, очите, косата ѝ (нарочно не споменавам гърдите), в дясното ѝ ухо, в левия глезен... Представете си как усещате, че ни свързва нещо много повече от виртуалното общуване, че нашето познанство не би могло да бъде случайно. Лео, наистина ли е невъзможно да се видим отново? Не можете ли да продължите да ми пишете

от Бостън? Не искате ли да бъдем заедно? Не желаете ли да прекарате живота си с мен?“

Десет минути по-късно

Отговор:

„Еми, Вие Не сте Свободна, За да Прекарам Живота Си с Вас.“

35 минути по-късно

RE:

„Представете си, че съм свободна.“

45 минути по-късно

RE:

„Лееео, никакъв отговор ли не ви идва наум?“

Три минути по-късно

Отговор:

„Скъпа Еми, прекалено трудно ми е да си го представя. Не мога да го направя поради простата причина, че вие не сте свободна и никога няма да бъдете. Ще ми се отрази добре (надявам се и на вас), ако тази вечер се освободите за малко от семейството си. Но това далеч не означава, че сте на мое разположение. По принцип не ми е трудно да си представям разни неща. В случая обаче това е невъзможно, независимо колко хубаво звучи.

Позволете ми да ви задам един въпрос. Знам, че няма да ви хареса, но е важен. Ще кажете ли на съпруга си къде отивате?“

Девет минути по-късно

РЕ:

„Лео, престанете най-сетне!!! Ще му обясня, че ще се видя с един приятел. Той ще попита дали го познава. Аз ще отговоря: «Вероятно не, не съм ти разказвала кой знае колко за него». Ще добавя, че ще си говорим дълго и сигурно ще се забавя. А той ще ми пожелае приятна вечер.“

20 минути по-късно

Отговор:

„А ако се приберете едва на сутринта? Какво ще ви каже тогава?“

Три минути по-късно

РЕ:

Смятате, че е възможно да се прибера чак на сутринта? Изненадвате ме.

Осем минути по-късно

Отговор:

„Какво каза веднъж Еми Ротнер?“ Колко пъти откриваме възможности, които в началото са били немислими. Накратко, всичко е възможно. Постепенно започвам да вярвам в това.

Четири минути по-късно

РЕ:

„Ооо, интересно. Харесва ми, когато говорите така. (Може би защото използвате мои думи.) Между другото остават четири часа до срещата. Да издам ли коя от трите жени от кафенето ще се появи на прага на жилището ви?“

Три минути по-късно

Отговор:

„Не, Еми, в никакъв случай! Дори напротив. Имам едно предложение. Но не бива да ми се смеете. Ще оставя вратата на апартамента откритата. Вие ще влезете в коридора и ще се отправите към първата стая вляво. Навсякъде ще бъде тъмно. Аз ще ви прегърна, без да ви виждам. И ще ви целуна в мрака. Само една целувка. Една-единствена целувка!“

50 секунди по-късно

РЕ:

„И ще ме накарате да си тръгна?“

Три минути по-късно

Отговор:

„Разбира се, че не! Просто ще се целунем веднъж, след което ще вдигнем завесата и ще разберем кого сме целунали. Ще ви подам чаша вино и ще пием за нас. После ще видим какво ще се случи.“

Една минута по-късно

РЕ:

„За мен чаша уиски! Иначе съм съгласна със замислената от вас програма. Като цяло тя доста се

доближава до номера с превръзката за очи, само че липсва превръзката. Смятам, че е романтично. Да го направим тогава! Наистина ли ще го направим? Не е ли лудост?“

40 секунди по-късно

Отговор:

„Разбира се, че ще го направим!“

Четири минути по-късно

Ре:

„Но, Лео, много е рисковано. Не знам дали ще ми хареса начинът, по който се целувате. Всъщност как се целувате? Страстно или сдържано, само с устни или с език? Какви са зъбите ви — остри или тъпи? Колко агресивен е езикът ви? Твърд като пластмаса ли е, или мек като гъба? Ще бъдете ли със затворени очи? (Всъщност няма голямо значение, нали ще сме на тъмно.) А какво ще правите с ръцете си? Ще ме сграбчите ли? Къде? Колко силно? Ще дишате ли учестено? Ще издавате ли странни звуци с устата си? Кажете, Лео, как се целувате?“

Три минути по-късно

Отговор:

„Целувам се така, както пиша.“

50 секунди по-късно

Ре:

„Думите ви са ужасно превзети, но не звучат никак зле, Лео. Освен всичко друго пишете доста разнообразно!“

40 секунди по-късно

Отговор:

„Да! Надявам се, че отговорът не ви се струва твърде кратък.“

Минута и половина по-късно

Ре:

„Ни най-малко. Въпросът ми изискваше точно този отговор. А сега отивам да се приготвя. Ще се видим след час и половина, Лео, ако дотогава сърцето ми не е изскочило от вълнение.“

Три минути и половина по-късно

Отговор:

„Пред жилищната сграда има домофон. Натиснете бутона на апартамент 15. В асансьора въведете код 142 и се качете до последния етаж. Там има само една врата. Ще бъде леко открената. Насочете се съм стаята вляво, откъдето ще чуете музика. Толкова се радвам, че ще дойдете!“

50 секунди по-късно

РЕ:

„И аз се радвам, че ще ви видя, Лео. Радвам се, че ще те видя. Еми не се целува с никого в тъмното, ако вече не е преминала на ти с него. Обръщай се и към мен с ти, Лео. Между другото аз съм на трийсет и четири, с две години по-млада от теб.“

Две минути по-късно

Отговор:

„Еми, трябва да ти разкажа по-подробно за Бостън. Ти не знаеш за какво става въпрос. Ситуацията е съвсем различна. Ще ти обясня всичко. Искам да споделя с теб толкова много неща! Разбираш ли?“

Минута и половина по-късно

RE:

„Полека, Лео. Едно по едно. Има време за Бостън. Има време за обяснения. Нека първо се целунем. Доскоро, скъпи мой!“

45 секунди по-късно

Отговор:

„Доскоро, скъпа моя!“

ДЕСЕТА ГЛАВА

На следващата вечер

Относно: Северен вятър

„Скъпи Лео, знам, че постъпката ми е непростима. Твоето мълчание го доказва. Ти не ме попита нищо. Абсолютно нищо. Значи така ме наказваш. Не побесня, не се опита да ме разубедиш, не изпадна в отчаяние. Не предприе никакви действия. Подмина всичко с мълчание. Не попита защо. Държиш се така, сякаш си се досещал от самото начало. Това ме натъжава още повече. Разочарованието ти едва ли е по-голямо от моето. Защото върху моето тежи мисълта за твоето.

Лео, отказах се да дойда при теб в последната секунда. Не преувеличавам. Виновна е само една буква, една-единствена погрешна буква, появила се в най-неподходящия момент. Лео, спомняш ли си, че ме попита дали ще кажа на Бернхард къде отивам? Сецаш ли се какво ти отговорих? «Ще му обясня, че ще се видя с един приятел.» Случи се точно така. Той ме попита дали го познава. Аз отвърнах: «Вероятно не, не съм ти разказвала кой знае колко за него». Допълних, че ще си говорим дълго и сигурно ще се забавя. Както предположих, той ми пожела приятна вечер. Но проблемът беше, че каза още една дума. «Приятна вечер, Еми.» Изрече «Приятна вечер» по съвсем обикновен начин.

После обаче направи кратка пауза и добави «Еми». Не беше повече от едно придихание. Краката ми се подкосиха. Обикновено той се обръща към мен с «Ема», винаги и само с «Ема». Не ми е викал «Еми» от години. Дори не си спомням кога за последно ме е наричал така.

Лео, въпросното «и» вместо «а», тази единствена странна буква предизвика шок у мен. Не прозвуча никак добре. Бернхард просто не биваше да я произнася. Изрече я така разобличаващо и унищожително. Все едно осъзнаваше какво се случва и се опитваше да ми каже: «Знам, че искаш да бъдеш Еми. Щом е така, няма да те спирам. Приятна вечер!». Трябваше да му отговоря нещо ужасно, да му се противопоставя: «Бернхард, аз не само искам да бъда Еми, аз Съм Еми. Но не твоята, а нечия друга. Той ме откри, без да ме е виждал. Той ме разпозна. Извади ме от моето скривалище. Аз съм неговата Еми. Еми на Лео. Не ми ли вярваш? Мога да ти го докажа. Имам всичко написано».

Почувствах ли се гузна? Не, Лео, нямах скрупули спрямо Бернхард. Страхувах се само от себе си.

Върнах се в стаята и исках да ти напиша имейл. Нищо не ми дойде наум. Измислих единствено следното жалко изречение: «Скъпи Лео, днес не мога да дойда при теб, всичко се обърка». В продължение на няколко минути гледах втрещено екрана, след което изтрих съобщението. Не бях способна да ти откажа. Така щях да отрека собствените си желания.

Лео, нещо се случи. Чувствата ми напуснаха пределите на пощенската кутия. Мисля, че те обичам. И Бернхард го е усетил. Студено ми е. Северният вятър духа през прозореца.

Какво ще правим?“

Десет секунди по-късно

Отговор:

„ВНИМАНИЕ. ПРОМЕНЕН ИМЕЙЛ АДРЕС. ПОЛУЧАТЕЛЯТ НЯМА ДОСТЪП ДО ПОЩЕНСКАТА КУТИЯ НА ИЗБРАНИЯ ОТ ВАС АДРЕС. ВСИЧКИ НОВИ

СЪОБЩЕНИЯ ЩЕ БЪДАТ ИЗТРИТИ АВТОМАТИЧНО.
ЗА ПОВЕЧЕ ИНФОРМАЦИЯ СЕ ОБЪРНЕТЕ КЪМ
СИСТЕМНИЯ АДМИНИСТРАТОР.“

Издание:

Даниел Глатауер. Лекарство против северния вятър

Немска. Първо издание

ИК „Обсидиан“, София, 2010

ISBN: 978-954-769-229-9

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.